

வீவேக்

VIVEKI 1-11-67 40 சதம்

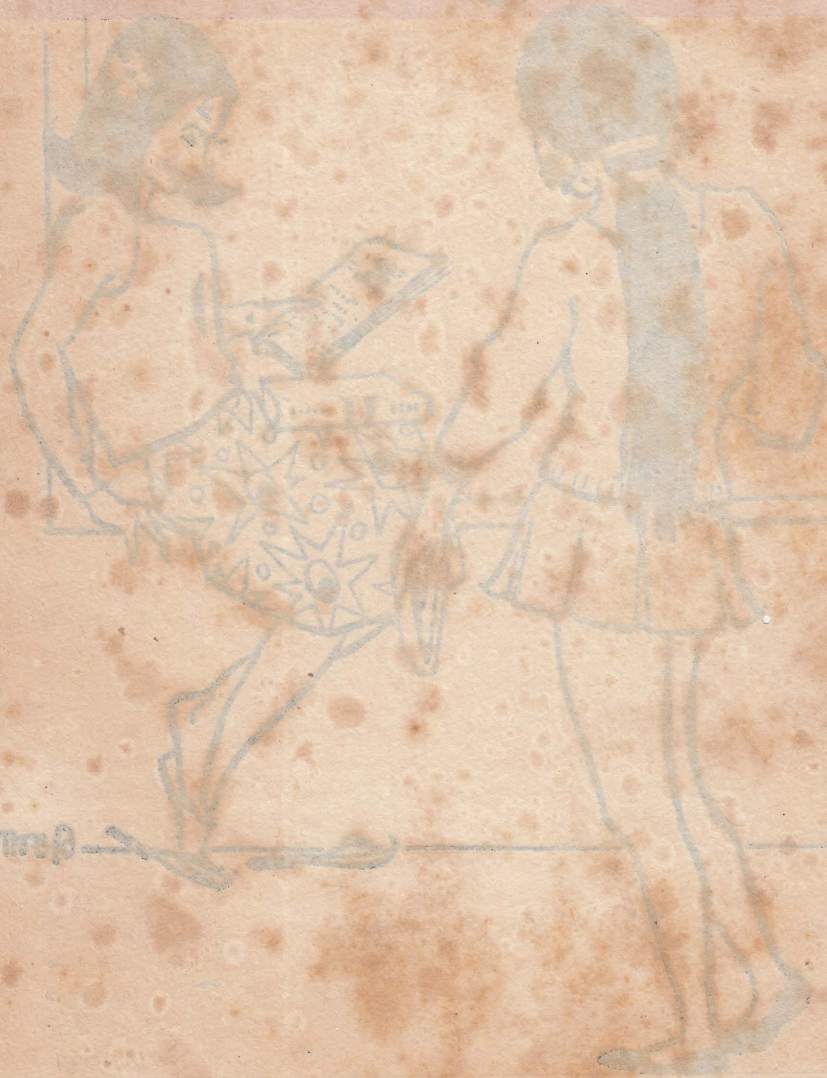

“மினி ஸ்கேட் உமக்கு நல்லா சூட்பண்ணுது ரூபினி”

“சூட் பண்ணுதோ இல்லியோ... முந்திச் சிறிசாப்போன ஸ்கேட்டை எல்லாம் இப்பவும் பாஷாவுப் போட முடியுது...”

சென்னை

விவரம் 11-11-1944

சென்னை

சென்னை 11-11-1944

விவேகி

கௌரவ ஆசிரியர்:

மு. வி. ஆர்வரத் ஜே.பி.

நிர்வாகி :

ம. டீ. டீன்

ஆசிரியர்கள்:

செம்பியன் செல்வன்

செங்கை ஆழியான்

ஈழத்து அச்சம்,

இலக்கிய ஆக்கமும்

மலர் : 9

இதழ் : 11

ஈழத்து எழுத்தாளர்களிடையே இன்று ஒரு முனைப்பான எண்ணம் எழுந்து தொழிற்பட்டு வருகின்றது. நாட்டின் இலக்கிய வளர்ச்சியைத் தெற்றெனப் புலப்படுத்துவதற்கோ, அன்றி எழுத்தாளனின் இலக்கியத் தரத்தை தகுந்த முறையில் வெளிப்படுத்துவதற்கோ இலக்கியப் படைப்புகள் யாவும் நூலுருவம் பெறவேண்டும் என்ற எண்ணம் ஆவலாகவும் பரிணமித்துள்ளது. இப் பயனுள்ள துடிப்பினால்—

ஈழத்து இலக்கியங்கள் பல நூலுருவம் பெற்று வருகின்றன. அவற்றைப் படித்தனுபவித்த வெளிநாட்டினரும் அவற்றின் இலக்கியத் தரத்தைக் கண்டு வியந்து போற்றுகின்றனர். இது நல்ல அறிகுறி. உன்னத நிலையை வருங்காலத்தில் அடையப் போகும் ஈழத்து இலக்கியத்தின் விடிவெள்ளி எனலாம். ஆனால்—

இந்தக் பாலன்ன செயலிலே துளியன்ன பிறை கலந்துள்ளமையைக் கண்டு பரிதவிக்கின்றோம். கவலையுறுகின்றோம். இந்தக் கவலை தேசிய உணர்வு மிகப் பெற்ற எந்தவொரு வாசகனுக்கும் நியாயமாக ஏற்படக்கூடியதொன்று. அது —

அச்சாகும் ஈழத்து நூல்களில் பல ஈழத்து அச்சகங்களில் அச்சிடப்படாமல், அதன்னிந்திய அச்சகங்களில் அச்சிடப்பட்டு, ஈழத்தில் இன்று வெளியாகின்றன. இவ்வாறு வெளியாவதால் ஈழத்து வாசகர்கள் என்ற நிலையில் பொதுமக்களும், ஈழத்து அச்சகக்காரர்களும் பெரிதும் ஏமாற்றத்துக்கும், பாதிப்புக்கும் உள்ளாகின்றனர்.

ஈழத்து நூல்களை விலை கொடுத்து வாங்கும் வாசகர்கள் நூல் விலையை மட்டுமல்லாமல் (அவை தென்னிந்தியாவில் அச்சிடப்பட்ட ஒரே காரணத்தால்) தபாற் செலவு, நியூஸ் ஏஜண்டாரின் கமிஷன் முதலியவற்றையும் கொடுக்க வேண்டியவர்களாகின்றனர். இதனால் நூலின் உற்பத்தியால் மட்டுமல்லாமல், விற்பனை நிலையாலும் ஏராளமான நம் நாட்டுப் பணம் பிற நாட்டிற்கு கடத்தப்பட்டுவிடுகிறது.

ஒரு நாட்டின் இலக்கிய வளர்ச்சியும், அதன் போக்கும் நாட்டின் பொருளாதார, சமூக, அரசியற் சூழற் பாதிப்பின் பண்பும் பயனும் என்பதனை ஈழத்து எழுத்தாளர் ஒவ்வொருவரும் நன்கறிவர். இதனையே ஈழத்து இலக்கியச் சிற்பிகள் எனச் சிறப்பித்துப் பேசப்படும் எழுத்தாளர்கள் தங்கள் பேச்சிலும், எழுத்திலும் வற்புறுத்தி வருகின்றனர். ஆனால்—

இந்த 'எல்லாமறிந்த இலக்கிய விற்பனர்களே' தங்கள் நூல்களை அச்சிடும் வேலைகளில் ஈழத்து சமூக பொருளாதார விளைவுகளை துச்சமென மதித்து தம் நூல்களை தென்னிந்தியாவில் அச்சிடுகின்றனர். இந்த விடயத்தில் மட்டும் இவர்களின் தேசிய உணர்வு எங்கே போயிற்று? அன்னியச் செலாவணியின் முக்கியத்துவத்தை உணராதவர்களா இவர்கள்?

இன்று ஈழத்தின் அச்சகத் தொழிலின் எதிர்காலம் மிகவும் இருண்டதாகவே காணப்படுகிறது. இதுவரை காலமும் அச்சகங்கட்கு உயிருட்டி வந்த பாட நூற் பிரசுரத்தை, அரசாங்கம் தேசியமயமாக்கியதும் அச்சகத் தொழில் ஸ்தம்பித்துவிட்டதென்றே கூறல் வேண்டும். 'ஐஓப் வேக்ஸ்' எனப்படும் சிறிய வேலைகளைக் கொண்டு எந்தவொரு அச்சகமும் இன்று—நாணய மதிப்புக் குறைபாட்டின் பின்—நிச்சயமாக நிலைத்திருக்க முடியாது. இந்த நிலையில்—

அச்சகக் காரர்களுக்கு உடனடியாக உதவக் கூடியவர்கள் எழுத்துடன் தொடர்புகொண்ட எழுத்தாளர்கள்தான். அந்த எழுத்தாளர்களே தங்கள் ஆக்கங்களை தென்னிந்தியாவில் அச்சிடுகின்றார்கள் என்றால் காரணம் என்ன?

தகுதியான தரம் வாய்ந்த அச்சகங்கள் ஈழத்தில் இல்லை என்று யாராவது கூறினால், ஈழத்து எந்தவொரு வாசகனும், ஏன் பாடசாலைச் சிறுவன் கூட ஒப்புக்கொள்ளமாட்டானே? கொழும்பு ரெயின்போபிரிண்டர்ஸ், யாழ்ப்பாண ஆனந்தா அச்சகம், திருமகள் அழுத்தகம், ஏன் விவேகி வெளியாகும் ஆசீர்வாதம் அச்சகம்—எல்லாம் வெளியிட்ட நூல்களின் அமைப்பும், அழகும், தரமும் தென்னிந்திய நூல்களுக்குச் சவாலாக அமைந்துள்ளதை யாவரும் அறிவர். ஆனால்—

பெற்ற தாயைப் புறக்கணித்து, மாற்றாந் தாயை நோக்கி ஓடும் ஈழத்து எழுத்தாளரின் தென்னிந்திய நூற் பதிப்பு முறையைக் கவனிக்கும்போது ஈழத்தவர்களின் கண்களில் வடிவது நீரல்ல. இரத்தம்.

தென்னிந்தியப் பதிப்பகங்கள் பொதுவாக நூலாசிரியனுக்கு பணம் கொடுத்தே பிரசுர உரிமையைப் பெற்று வெளியிடுவது வழக்கம். ஆனால் ஈழத்து நூல்களுக்கோ கணிசமான பணத்தை முற்பணமாகவே நம் எழுத்தாளரிடமிருந்து வாங்கி, அதன் பின் நூலை அச்சிட்டு விற்று எஞ்சிய நூல்களை எழுத்தாளன் தலையிலேயே கட்டி (அதுவும் பணத்திற்குத்தான்) விடுகின்றன. ஈழத்து எழுத்தாளனுக்கு ஏற்படும் ஒரேயொரு திருப்தி—தனது நூல் இந்தியாவில் அச்சிடப்பட்டது என்ற வரட்டுக் கௌரவம்தான்.

இந்த நிலை மாறி ஈழத்தில் இந்த நூல்கள் அச்சாகுமானால், அச்சக வளர்ச்சியுடன் இலக்கிய வளர்ச்சியும் ஈழத்துப் பொருளாதாரத்துடன் உறவு கொண்டு நாட்டிற்குத் தொண்டாற்றும் எனத் திண்ணமாக நம்பலாம்.

ஏன் சிரித்தாள் ?

அரியாலையூர் மோசேஸ் -

நடைகற்றே முல்லை அசைகின்ற தென்று
நோக்குவோர் வியந்து நோக்க
அடிவைத்து மெல்ல அசைந்தாடிச் செல்லும்
அழகென்னுள் உயிரைத் தாக்க
தொடருவேன் பின்னால் அவளடி தொட்டே
தோகையும் முறுவல் செய்து,
கடைக்கண்ணில் ஓரப் பார்வையைக் கோத்துக்
கனிரசம் பாய்ச்சு வாளே!

புகைப்பட மொன்று அனுப்பென்று கேட்டுப்
பூவையின் முகத்தை நோக்க
நகைப்பினைச் சிந்தி நிலம்நோக்கிக் கொண்டாள்
நானென்னுள் மகிழ்ச்சி பொங்கி
விடைபெற்றுக் கொண்டேன்; வீடேகிக் கொஞ்ச
வாரங்கள் காத்திருந்தும்
கடிதத்தைக் காணேன்; இதுகாறும், அன்று
காரிகை ஏன் சிரித்தாள் ?

“முறையோ அத்தான் ?”

- துரை மனோகான் -

கண்ணென்றீர்; மணியென்றீர்; கற்கண்டென்றீர்—இன்று
கண்காணு இடத்திற்கே சென்றுவிட்டீர்!
உண்ணென்பீர்; உடுவென்பீர்; உறங்கென்பீர் - எந்தன்
உள்ளத்தைப் புண்ணாக்கிச் சென்றுவிட்டீர்!

அறிவற்றார் பேச்சைத்தான் நம்பாவிட்டால் - எந்தன்
அத்தானே! என்னைத்தான் பிரிந்தாசெல்வீர் ?
உறிமேலே நல்லவோர் சட்டிவைப்பின் - அதை
உடைக்கவும் பூனையும் வருமேயன்றோ ?

ஏனத்தான் என்னைத்தான் பிரிந்துசென்றீர் ? - எந்தன்
இதயத்தைக் கவர்ந்தநாள் மறந்தாபோனீர் ?
மானல்லன்; மயிலல்லன்; மலருமல்லன் - இந்த
மாதுவின் துயர்தீர்க்க வாரும்த்தான்!

பெண்ணைத்தான் கண்டுதான் பேயுமத்தான்! - தனது
பொல்லாத எண்ணமும் போக்குமத்தான்!
மண்ணைத்தான் கௌவிநான் மாண்டுபோக - நீவிர்
வாளாவே இருப்பது முறையோ அத்தான் ?

சமீபத்தில் காலமான முதுபெரும் எழுத்தாளான தானையடி சபாரத்தினர் அவர்கள் ஈழத்துச் சிறுகதை எழுத்தாளர்களில் முக்கியமானவர். நூற்றுக்கு மேற்பட்ட சிறுகதைகளை எழுதிபுள்ள இவர் தமது அடக்கப்பண்ணினாலும், குடும்ப நிலயினாலும் ஒதுங்கி நின்ற மையால் ஈழத்து வாசகருக்கு—சிறப்பாக தற்கால வாசக உலகு இவரைச் சரியாக அறிந்திலது. அறிந்திடப்படவேண்டிய இவரின் சிறுகதை ஒன்றினை அவரின் மறைவின் அஞ்சலியாக வெளியிட்டுள்ளோம்—செம்பியன்.

நாயிலும் கடையர்

தானையடி சபாரத்தினம்

அரசு மரத்தின் கீழிருந்த பௌத்த விஹாரத்தைச் சுற்றிக் கல்லினால் திண்டு எழுப்பியிருந்தார்கள். அத்திண்டின் ஒரு ஓரத்தில் ஒருவன் உட்கார்ந்திருந்தான். அவனைச் சுற்றிப் பல சிறுவர்கள் நின்று கும்மாளமடித்தார்கள். பரட்டைத் தலையும், தாடிமீசையும், கந்தை உடையும் உலகைத்துறந்த ஞானியோ அல்லது பைத்தியக்காரனோ என்று நிர்ணயிக்க முடியாதிருந்தது.

சிறுவர்கள் “நாயினும் கடையர்” “நாயினும் கடையர்” என்று கூச்சலிட்டனர். அவன் அவர்கள் கூறுவதை ஆமோதிப்பவன்போல் புன்சிரிப்போடு மௌனமாய் இருந்தான்.

நான் அருகே சென்று அதட்டியதும் சிறுவர்கள் கலைய ஆரம்பித்தனர். அவன் என்னை உற்றுப்பார்த்து விட்டு “கோபால் நியா? செளக்கியந்தானே” என்றான். நான் ஒன்றும் புரியாமல் அவன் முகத்தைக் கூர்ந்து கவனித்தேன். அவனை எங்கேயோ பார்த்த நினைவு மட்டும் இருந்ததேயல்லாமல் யாரென்று கண்டு கொள்ள முடியவில்லை. அவன்

சிரித்தபடியே “என்னைத் தெரிய வில்லையா? நான்தான்ப்பா பீட்டர். ஏழாவது படையில்...”

ஆம். இரண்டாவது யுத்தத்தின்போது நானும் பீட்டரும் பட்டாளத்தில் ஒன்றாகக் கடமையாற்றினோம். ‘பராக்கில்’ கூட எங்கள் படுக்கைகள் அருகருகே இருந்தன. யாவும் நினைவுக்கு வந்ததும் “என்ன பீட்டர் நீ ஆளே முற்றாக மாறிவிட்டாயே? இப்பொழுது என்ன செய்கிறாய்?” என்றேன்.

அவன் உரக்கச் சிரித்தான். “உலகம் முன்னேறவேண்டும். கல்வி, கலாச்சாரம், பண்பாடு எல்லாமே முன்னேறவேண்டும். இல்லாவிட்டால் மனிதன் மனிதனாக வாழ முடியாது. மனிதன் நாயினும் கடையனாகவேண்டியது தான். மனித வாழ்க்கை சாசுவத தர்மத்தின் அடிப்படையில் அமையவேண்டும். இல்லையேல் நாயினும் கடைய.....”

அவன் ஒன்றுக்கொன்று சம்பந்தமில்லாமல் பேசினான். அடிக்கடி “நாயினும் கடையர்” என்ற வசனத்தை அவன் உபயோகித்தான். அதனால்தான் அச்

சிறுவர்களும் அதே வசனத்தைக் கூறி அவனைக் கேலி செய்தனர். ஆனால் அந்த வசனம் என் சிந்தையில் பழைய சம்பவங்களைக் கொண்டுவந்து நிறுத்தியது.

பட்டாளத்தில் நான் சேரும் போது என் மனைவி கண்ணீராய்க் கரைந்தாள். நான் பிடிவாதத்தோடு யுத்த சேவையில் சேர்ந்து கொண்டதற்கு தேசபக்தியல்லக் காரணம். பசிக்கொடுமைதான் உண்மையான காரணம். குடும்பஸ்தனுக்குள்ள பாச பந்தங்கள் எனக்குமிருந்தன. மனைவி மக்களின் நினைவு வரும் போது உணர்ச்சி வசப்பட்டுச் சிலவேளைகளில் கண்ணீர் விட்டு அழுவேன்.

பீட்டரும் நானும் ஏழாவது படையிலிருந்தோம். எங்கள் இருவரின் படுக்கைகளும் அருகருகே இருந்ததால் நாங்கள் மிக நெருங்கிப் பழகினோம், நண்பர்களாகி விட்டோம் என்றுகூடக் கூறலாம்.

என்னோடு கடமையாற்றியவர்களில் அந்நிய தேசத்தவர் இருந்தனர். எங்களுக்குள்ளிருந்த ஒரு ஒற்றுமை என்னவென்றால் எல்லோரும் ஆங்கில அப்பர்வுக்கு பிறந்த பூமியை-அடிமைப்படுத்தி விட்டு ராச விஸ்வாசத்தோடு உழைக்க முன் வந்ததுதான்.

ஓய்வுநேரங்களில் நாங்கள் வெளியில் செல்லும்போது சில ஊர் சுற்றி மனித மிருகங்கள் எங்களைச் சுற்றி வட்டமிடுவார்கள். 'எங்களை' என்று நான் பொதுவில் கூறினாலும் அனேகமாகப் பிற ஊர்க்காரர்களையே

வளைய வருவார்கள். நாட்டின் மானம் விலை போகிறதை என்னும்போது என் இதயத்தைப் பிழிந்தெடுக்கும். ஒரு குடிசைக்குள் மூன்று பேர் நாலுபேர் நுழைவார்கள். பெற்றதாயையும், கட்டியமனைவியையும், உடன் பிறந்த சகோதரியையும் அந்நியனுக்குப் பேரம்பேசிவிட்டு வாசலில் போலீஸார் வந்துவிடுவார்களோ என்று வேவு பார்த்துக் கொண்டு காவல் நிற்பான் ஒருவன்; நாயினும் கடைகெட்ட நாய்.

'இதற்கெல்லாம் வறுமை தான் காரணம்' என்று சில வாயாடிகள் வாதித்தனர். அவர்கள் முகத்தில் காறித்தான் உமிழ வேண்டும். வறுமையால் என்ன செய்ய முடியும்? உயிரைத்தானே கொண்டு செல்லமுடியும். மானத்தைக்கப்பலேற்ற அதலை முடியுமா? நான் வரட்டு வேதாந்தம் பேச வில்லை. உண்மையைத்தான் பேசுகிறேன். நம் நாட்டுக்கே சாபக் கேடான இந்த நாசகாரர்கள் ஒழிந்தால் தான் நமக்கு நல்லகதி.

அன்றொரு நாள் பீட்டர், எனது படுக்கையில் வந்து உட்கார்ந்து கொண்டு "கோபால், உன்னோடு நான் ஒரு விஷயத்தைப்பற்றிப் பேசவேண்டும்" என்று பீடிகையோடு ஆரம்பித்தான். அவன் முகத்தை நிமிர்ந்து பார்த்தேன். அவன் உதடுகள் உலர்ந்து போயிருந்தன, "என்ன விஷயம்?" என்று ஆச்சரியத்தோடு கேட்டேன்.

“ம்...வந்து...” என்று இழுத்தான். அவன் தொண்டை கரகரத்தது.

“ஏன் இப்படி நடுங்குகிறாய்? ஏதாவது ஆபத்தில் மாட்டிக்கொண்டாயா?”

“இல்லை, நேற்று ஒருவனைச் சந்தித்தேன். அவன்... அவனுக்கு ஒரு அழகான தங்கை இருக்கிறாளாம். அவளுக்கு... அவளை... ஒரு தனி வீட்டில் வைத்திருப்பதானால் மாசம் என்பது ரூபாவேண்டும். எனது சம்பளத்தில் மாசம் என்பது ரூபா ஒதுக்க முடியாதென்று கூறினேன். இருவராகச் சேர்ந்து மாசம் நாற்பது நாற்பது ரூபா கொடுப்பதற்கு அவன் சம்மதித்து விட்டான்... கோபால் நீயும்...நானும் மாக...”

“பீட்டர் உன் போக்கைக் கண்டிப்பதற்கு எனக்கு எந்தவித உரிமையுமில்லை. ஆனால் நெருங்கிப் பழகியவர்கள் என்ற முறையில் கூறுகிறேன். உனக்கு மணமாகிவிட்டதல்லவா? சதா உன் நினைவாக ஒரு இளம் மனைவி இருக்கும்போது நீ இந்தவிதமான கெட்ட எண்ணங்களுக்கு உன் சிந்தையில் இடங்கொடுக்கலாமா? ஒரு நிமிஷ இன்பத்தினால் விளையக்கூடிய ஆபத்துக்களையும் கொஞ்சம் சிந்தித்துப் பார். அல்லாமலும், பீட்டர் எச்சிலிலைக்கும், என்புத்துண்டுக்கும் வாலையாட்டும் நாயினும் கடைகெட்டவனாக நீ விரும்புகிறாயா? ஒரு பெண் இருவர் பங்கிலா சீ, இதைவிட அநாகரி

கச்செயல் வேறென்ன இருக்கிறது... எத்தனையோ மடங்கு உயர்ந்த பண்புள்ள நாயை உதாரணம் கூறிவிட்டேன். நீங்கள் எத்தனையோ பங்கு தாழ்ந்தவர்கள்.....”

“நீ என்ன பிதற்றுகிறாய்?”

“நான் பிதற்றவில்லை. தான் விரும்பும் சோடியை இன்னொரு நாய் அணுக ஒரு நாய் ஒருபொழுதும் அனுமதிக்காது. நீ நாயினும் கடையனல்லாமல் வேறென்ன? உடன் பிறந்த தங்கையை விடே பேசுகிறானே ஒரு தறிதலை, அவன் நாயினும் கேடு கெட்டவன். நாணமில்லாமல் தன் உடலை அடகு வைக்க முன்வருகிறானே ஒரு மானங் கெட்டவன், அவன் நாயினும் கடை கெட்டவன். உனக்கு ரோஷம் கூட வருகிறதா பீட்டர்?”

நான் கூறியவைகள் அவன் உள்ளத்தில் உறைத்ததாகவே தெரியவில்லை. அதற்குப் பின்னும் அவன் இரண்டு முன்று நாட்கள் உற்சாகமாகவே காணப்பட்டான். ஆனால் அன்று அவன் முகம் வாடிச் சித்தப்பிரமை கொண்டவன்போல் உட்கார்ந்திருந்தான். அவனைப் பார்க்க பரிதாபமாயிருந்தது. ஆனால் நான் ஒன்றுமே கேட்கவில்லை.

வழக்கம்போல் மறுநாள் காலை ‘பரேட்’டுக்கு வந்தான். தினசரி அலுவல்களில் அவன் ஒழுங்காகப் பங்கு பற்றினான். ஆனால் அவன் முகத்தில் தோன்றிய கவலைக்குறிகள் கொஞ்ச

மாவது குறைந்து காணப்படவில்லை. அவனது பரிதாபமான தோற்றம் என் தயத்தை நெகிழ்ச்சி செய்தது. மெல்ல அவனை அணுகி "பீட்டர்" என்றேன்.

"என்ன.....?" என்றான்.

"ஏன் ஒரு மாதிரியாயிருக்கின்றாய்?"

"ஒன்றுமில்லைபே"

"என்னிடம் மறைக்காதே பீட்டர். என்ன நடந்தது? நீ இரண்டு நாளாய் எதுபற்றியோ மிகவும் கவலை கொண்டிருக்கிறாய். என்னிடம் சொல்லக்கூடாதா?"

அவன் கண்கள் கலங்கி விழிக் கோலத்திலே நர்தேங்கி நின்றது. தாழ்ந்த குரலில் கூறி "கோபால் அன்று நீ கூறியவைகளை நான் காதில் போட்டுக்கொள்ளவேயில்லை. யாவற்றையும் மீறி நின்ற ஒருவித உணர்ச்சி உந்தித் தள்ள வெளியேறினேன். சினிமாத் தியேட்டர் வாசலில் நின்ற நான் ஒருவனோடு பேரம் பேசினேன். பத்து ரூபா நோட்டொன்று அவன் கைக்கு மாறியது."

"சிறிய குடிசை. ஒரு எண்ணெய் விளக்கு மின்னிக் கொண்டிருந்தது. மூலையில் கிடந்த ஒரு கயிற்றுக் கட்டிலில் உட்கார்ந்தேன். சாக்கினால் கட்டியிருந்த மறைப்புக்குப் பின்னாலிருந்து ஒரு பெண் என்னை நோக்கி வந்தாள். புலிக்கு முன்னால் வரும் மாண்பு போல. நான் அவள் கையைப் பற்றி இழுத்து பக்கத்தில் உட்கார வைத்தேன். பதுமை போல உட்கார்ந்தாள். அவளிடம்

உணர்ச்சியையே காணவில்லை. என் உடல் சூடேறி இருந்தது. என் கைப்பிடியில் அகப்பட்ட அவள் கற்சிலையைப்போலத்தானிருந்தாள். நேரம் கழிந்து கொண்டிருந்தது..... கோபால், உன்னிடம் உண்மையைச் சொல்லுகிறேன். நீ எப்படி வேண்டுமானாலும் எண்ணிக்கொள்..... அவன் உடலில் பால் மணம் வீசியது. சிந்திக்கவே நேரமில்லை. 'சுவா' 'சுவா' என்ற குழந்தையின் அலறல்... அவன் என்னிடமிருந்து திமிறிக்கொண்டே உள்ளே ஓடினான்.

கல்லாய்ச் சமைந்துபோனேன். மெல்லக் கட்டிலை விட்டு எழுந்து உள்ளே போனேன். தாயின் முலையை வாய்க்குள் குதப்பியபடி ஒரு சிசு ஐயோ, ஐந்து நாட்கள் கூட நிறைவு பெறாத ஒரு சிசு... என்னை நம்புகோபால். அவன் கால்களைப் பிடித்து மன்னிப்புக்கோரினேன். கோபால். நீ அன்று 'நாயினும் கடையன்' என்றாய். உண்மை தான் என்போன்றவர்கள் இந்த உலகில் வாழவே கூடாது..." உணர்ச்சிமேலிட்டு அவன் விக்கி விக்கி அழுதான். அவனுக்கு எப்படித் தேறுதல் கூறுவதென்றே எனக்குத் தோன்றவில்லை.

அதன்பின் சிறிது காலத்தில் யுத்தம் முடிவடைந்ததால் நாங்கள் பிரிந்துவிட்டோம். மறுபடியும் இன்று-சுமார் எட்டு ஒன்பது வருஷங்களுக்குப் பின் இந்த நிலையில் அவனைக் கண்ட எனக்கு ஆச்சரியமும் அதிர்ச்சியும் ஏற்பட்டது.

சிந்தனையிலிருந்து விடுபட்ட நான் அவன் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து "பீட்டர், இங்கே எப்படி வந்தாய்? உன் குடும்பம்..."

"குடும்பம், எனக்கேதப்பா குடும்பம்? உலகில் வாழ்வதற்கே அருகதையின்பலாத எனக்குக் குடும்பம் வேறேயா? கோபால், நான் ஒன்றுமட்டும் கூறுவேன். சமூகத்திற்கு நன்மை செய்ய ஒருவனால் முடியாவிட்டால் அவன் தீமையாவது செய்யாமலிருக்கவேண்டும். இல்லையெல்ல அவன் நாயினும் கடை..." உரக்கச் சிரித்தான். அவன் சிரிப்பு உடைந்த மேளத்தில் மோதுவது போலிருந்தது.

"என்ன கேட்டாய்? என் குடும்பத்தையல்லவா? சொல்லுகிறேன் கேள். யுத்தம் முடிந்து என் மனைவியிடம் ஆசையாக ஓடிவந்தேன். வெறுங்கையோடல்ல. யுத்த கால நினைவுச்சின்

னங்களோடு- அடையாளச் சின்னங்களோடு வெள்ளைச் சேலையில் அழுக்கு வெகு சீக்கிரத்தில் படிந்துவிடுகிறது. அப்படித்தான் அந்த பரிசுத்தவதியின் கதியும் முடிந்தது. ஆஸ்பத்திரியில் அவளைச் சேர்த்தேன். வைத்தியம் செய்த பெண் டாக்டர் "உண்கணவன் பட்டாளத்தால் வரும் வரையில் கொஞ்சம் நேர்மையாக வாழ்ந்திருக்கக்கூடாதா அம்மா?" என்று கேட்டாளாம்."

"கோபால், இந்தப் பழிச் சொல் அவள் இதயத்தை விஷப் புழுவாய்க்குடைந்து விட்டது. அவள் மரணதேவதையின் அரவணைப்பில் நிம்மதியாகக் கண்ணயர்ந்துவிட்டாள். நான் வாழுகிறேன். பார்த்தாயா... இன்னும் வாழ்ந்துகொண்டுதானே யிருக்கிறேன்... நாயினும்... ஹா...ஹா..."

யுக்திப் புதிர்

சென்றமாத யுக்திப் புதிர் முடிவை வாசகர்களின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க டிசம்பர் விவேகிக்கு நீடித்துள்ளோம்

-செ.செ

வாசக வெள்ளம்

இம் மாதம் ஈழமே கண்டறியாத மாபெரும் மழையைத் தொடர்ந்து ஏற்பட்ட வெள்ளத்தால் நாடடைந்த நஷ்டம் ஏராளம். மக்கள் ஒவ்வொருமும் புதுப் புது அனுபவங்களைப் பெற்றனர். வாசகர்கள் தங்கள் வெள்ள அனுபவங்களை சுவையாக எழுதி விவேகிக்கு அனுப்பிவைக்கலாம். பிரசுரமாகும் கட்டுரைகட்கு சன்மானம் உண்டு,

செ. செ.

‘ஆசீர்’ வெளியீடுகள் — விலை வீரம் — 1968

2 ஆம் வகுப்பு படிமுறை எண் கணிதம்	M. V. ஆசீர்வாதம் J. P.	1-25
3 “ “ “	“ “	1-75
4 “ “ “	“ “	2-00
5 “ “ “	“ “	2-25
6 “ “ “	“ “	2-50
7 “ “ “	“ “	2-75
8 “ “ “	“ “	5-00
9 “ “ “	“ “	6-00
6 ஆம் வகுப்பு படிமுறை அட்சரகணிதம்	A. J. ஆசீர்வாதம்	1-60
7 “ “ “	“ “	1-60
8 “ “ “	“ “	1-75
6 ஆம் வகுப்புப் படிமுறைக் கேத்திர கணிதம்	“ “	2-00
7 “ “ “	“ “	2-25
5 ஆம் வகுப்பு எண்கணித மாதிரிகை வினாக்கள்	M.V. ஆசீர்வாதம் J.P.	-75
J. S. C. “ “ “	“ “	-75
G. C. E. “ “ “	“ “	1-00
ஆசிரிய கலாசாலைப் பிரவேச எண்	A. லிகோரி	1-00
J. S. C. வகுப்புக் கணிதப் பயிற்சி	M. V. ஆசீர்வாதம் J. P.	1-75
G. C. E. “ “ தமிழ்	“ “	2-00
“ “ “ ஆங்கிலம்	“ “	1-60
“ “ “ சிங்களம்	“ “	1-60
பயிலுந்தமிழ் முதலாம் பாகம்	M. V. ஆசீர்வாதம் J. P.	2-00
2 ஆம் வகுப்பு படிமுறை மனக்கணிதம்	M. V. ஆசீர்வாதம் J. P.	-60
3 “ “ “	“ “	-75
4 “ “ “	“ “	-90
5 “ “ “	“ “	1-00
நோதமுதல் கோபல்லவா வரை	க. சி. குலரத்தினம்	8-50
புது உலக சரித்திரம்	V. E. நீக்கிலஸ்	7-75
இலங்கைச் சரித்திரம்	“ “	7-00
G. C. E. பாஷை மாதிரிகை வினாக்கள்	வித். ச. சி. ஞானப்பிரகாசம்	1-25
இலங்கைப் பூமிசாத்திர வினா விடை	L. கிறேசியன்	1-25
இலங்கைச் சரித்திர வினா விடை	P. J. அமிர்தநாயகம்	3-50
2 ஆம் வகுப்பு புதிய தமிழ்ப் பயிற்சி	ம. விக்ரர்	1-25
3 “ “ “	“ “	1-40
4 “ “ “	“ “	1-25
5 “ “ “	“ “	1-20
5 “ “ புதிய சூழற் பயிற்சி	“சச்சி”	-80
ஆறாம் வகுப்பு மனையிற கலை	இ. தர்மலிங்கம்-லோ. பாலேந்திரன்	2-50
தாவரவியல்	சிவபாலராஜா	16-00
விவேகி வருடசந்தா	“ “	4-00

கிழிந்த கோட்

"எட் வின் து ரையின் கறுப்புக் கோட் எனக்கொரு நாளைக்குத் தேவைப்படுகிறது"

'சிறி நிவாச' த்தின் முன் வராந்தாவில் போடப்பட்டிருந்த கதிரையில் வந்தமர்ந்து மேற் கூறிய வார்த்தைகளை 'ஆராச் சியாரினி' யிடம் சொன்ன வாலி பனுக்கு இருபது, இருபத்தி நான்கு வயதுக்குள் தானிருக்கும். அவன் அதிகம் கற்றவனல்லன். ஆனால் அந்தக் காலத்தில் குரு வைத்தேடிக் கிடைக்கும் கல் வியே அவனுக்குக் கிடைத்திருந்தது. அவன் சிறுவயது முதல் படித்தது குருவின் வீட்டில்தான். 'புத்தகத்திய' முதல் 'அதுருத்த சகக்கய' வரை படித்துத் தேர்ந்திருந்தான்.

எழுதப்படும் கடிதமொன்றாலும், அவன் எழுதுந் எழுத்துகளால், குறைந்த பட்சம், புல்ஸ் காப் தாளில் இரண்டு பக்கமோ மூன்று பக்கமோ நீண்டு விடும்.

சாரம் ஒன்றை உடுத்தி இன்னும் ஓர் சாரத்தால் ஒரு பக்கத் தோளை மறைத்துப் போர்த்திக் கொண்டிருந்த அவன் கதிரையின் ஒரு ஓரமாக உட்கார்ந்திருந்தான். அவன் கதிரையின் மறு பக்கத்தை, நகத்தால் தோண்ட முடியுமோ என்று பார்ப்பவனைப் போன்று, வலது கையால் கீறிக் கொண்டிருந்தான். பெரிய மூக்கும், பஞ்சால் நிரப்பப்பட்ட தலையணையைப் போல் ஊதிய கன்னங்களும் கொண்ட அவனது முகத்தில்,

மூலம் :

மாட்டின் விக்ரமசிங்ஹ

சிங்களத்திலிருந்து :

எஸ். எம். பவலீர்

"வாய்ப் பாட்டை வாசித் தறியாதவன் வாய் புற்றின்வாயிக்கு ஒப்பாகும்"

என்பது அக்கால ஊர் மக்கள் மத்தியில் காலா காலமாக வந்த காவிதார்த்தமொன்றாகும். அவன் குருவின் வீட்டில் முதன் முதலில், மணலில் எழுதக் கற்றான். எனவே அவன் சாதாரணமாக எழுதும் எழுத்துக்கள் கூடமிகப் பெரியதாக இருக்கும். ஒரு சில வாக்கியங்களே னாடு

பயம், பீதி, பணிவு என்ற உணர்ச்சிகள் வரையப்பட்டாற் போல் தோன்றின.

இற்றைக்கு அறுபது ஆண்டுகளுக்கீழ், சாரமும், பெனியனும் ஊரிலுள்ள பணக்காரர்களின் உடைகளாகத் திகழ்ந்தன. இப்பொழுதைப் போல் கோட்டும் சூட்டும் அணியும் 'துரை' கள் அப்போது இருக்கவில்லை. அப்போதைய ஆராச்சிமாரின் அல்லது நாட்டாண்மைக் காரர்களின் பிள்ளைகளுக்கே 'கோட்'

டும் 'டுவீட்' டும் உரித்தாயிருந்தன. அரசாங்கத்தில் பதவிகளில் இருக்கும் தமது பிள்ளைகளுக்குத் தவிர மற்றவர்க்கு அவைபொருந்தாது, என்று எண்ணியதாலோ என்னவோ ஊர்மக்கள் சாரத்தை உடுத்திக் கொண்டு ஒரு பெனியனையோ அல்லது ஒரு சாரத்தையோ கழுத்தில் போட்டுக் கொள்வதோடு திருப்திப் பட்டுக் கொண்டார்கள்.

“கொர்னேலிஸ்! உனக்கெதற்கு கோட்?”

“ஏன்— ஆராச்சியாரினிக்குத் தெரியாதா? ஒரு கல்யாணம் அல்லவா—”

“கல்யாணம்!...”

“ஆமாம்.....”

“யாருக்கு?”

கொர்னேலிஸ் சிரித்தானே தவிர பதில் சொல்லவில்லை. ஆவல் கொண்ட ஆராச்சியாரினி, “யாருக்கு” என்று மீண்டும் கேட்டு வற்புறுத்தினான். ஆனால் கொர்னேலிஸிடமிருந்து பதில் கிடைக்கவில்லை. கடைசியில் அவனின் மௌனத்தின் காரணத்தைப் புரிந்துகொண்ட ஆராச்சியாரினி கருத்துச் செறிந்த சிரிப்பொன்றை உதிர்ந்து விட்டு

“அப்படியானால்—கல்யாணம் உனக்காயிருக்கும்!”

“எனக்குத் தெரியாது—எனக்கென்று சொல்கிறார்கள்—” என்ற வாலிபன் தன்பார்வையைத் தாழ்த்திக் கொண்டு கதிரையின் மறுபக்கத்தை மிக வேகமாகக் கீறத் தொடங்கினான்.

“அப்படிச் சொல்லேன்—சரி எங்கிருந்து?”

“என் அழகைப்பார்த்து ‘ராணியும் பூதமும்’ என்ற படத்தில் நடிக்க எனக்குச் ‘சான்ஸ்’ கிடைத்துள்ளது.....”

“ராணியாக நடிப்பது யார்?”

“அகோனிஸ் வீட்டில் இருந்தாம்—”

“பரவாயில்லையே, மிகப் பெரிய இடமாயிற்றே,— அவர்களுக்கு நல்ல சொத்தும் சுகமும் இருக்கிறது அல்லவா? ஆனால் பணத்தை எதிர்பார்க்க முடியாது. அகோனிஸ் பெருத்த கருமி. சரி கோட் எப்போது வேண்டும்?”

“நானே மறுநாள்”

“கொர்னேலிஸ்!—நல்ல காரியங்களுக்கு அடுத்தவர் ஆடையை உபயோகப்படுத்துவது நல்லதா? உன் தகப்பன் பணம் இல்லாதவரா என்ன? ‘கோட்’ டொன்று தைக்கச் சொல்லேன்”

“கோட்” தைக்க வேண்டு
மென்று சொன்னால் அப்பா ஏசு
கிருர்”

இப்பொழுதைப் போல்
மேற்கத்திய நாரிகம் பரவாத
அந்த நாளில் ஊர்மக்கள் ‘டுவீட்’
துணியின் விலை என்னவென்று
அறியார்கள். ‘டுவீட்’ துணி
யைக் கொண்டு கோட் தைக்கும்
பணத்தால் ஒரு சிறிய காணியே
வாங்கி விடலாம் என்றும் சிலர்
நினைத்தார்கள். கொர்னேலிஸின்
தந்தை நினைப்பது போல் கறுப்பு
கோட் அவ்வளவு பெறுமதியான
தல்ல என்று ஆராச்சியாரினிக்
குத் தெரியும். ஆனால் அதைப்
பற்றி கொர்னேலிஸிடம்
சொல்ல அவள் விரும்பவில்லை.
கொர்னேலிசைப் போன்றோர்
கள் அதன் பெறுமதியைத்
தெரிந்து கொண்டால் தன் மக
னின் கறுப்பு அங்கியின் பெரு
மதிப்பு மட்டுமல்ல ஆராச்சிகளின்
மதிப்பே குறைந்துவிட ஏது
வுண்டு என்று நினைத்தாள். அத
னால் அதைப் பற்றி மேலும்
அவள் கதைக்க விரும்பவில்லை.

“சரி — அதற்கென்ன, தர
லாம்”

“டுவீட்” வேட்டியும் வேண்
டும்”

“டீ—வீட்வேட்டி...?” என்று
ஆராச்சியாரினி மிக முயற்சி
செய்து ஆங்கிலப் பெயரைச் சரி
யாக உச்சரித்தாள். அவளுக்கு
ஆங்கிலம் தெரியாவிட்டாலும்,
அவளின் மகன் அந்தச் சொல்லை
சொல்லக் கேட்டிருக்கிறார்.

“ஆமாம் கமிஸ் ஒன்று”
கழுத்துப்பட்டி ஒன்றும் சப்பாத்
துச் சோடி ஒன்றும் வேண்டும்

தந்தை : நீ இவ்வளவு மோட்
டை இருக்கிறாயே ? உன் வயதில்
நேரு எவ்வளவு புத்திசாலியாக
இருந்தார்.

மகன் : உங்கள் வயதில் நேரு
பிரதமராக இருந்தார், அப்பா

அவற்றை மிகப் பத்திரமாகப்
பாவித்துக் விட்டுத் திரும்பக்
கொணர்ந்து தந்து விடுவேன்”

“எட்வின் துரையின் சப்
பாத்து உன் காலுக்குச் சரியாக
இருக்குமா?”

“அன்றைய பொழுதை எப்ப
டியோ சமாளித்துக் கொள்ள
இருந்தால் போதுமென்று அப்பா
சொன்னார்”

“சரி, அதற்கென்ன தர
லாம்”

கல்யாணத் தினத்தன்று
காலையிலேயே விழித்துக் கொண்ட
கொர்னேலிஸ் குளித்து முழுகி
உடை தரித்து அலங்கரித்துக்
கொண்டான். அவனுக்கு
மேலங்கி கொஞ்சம் சிறியதாக

இருந்தது. ஆனால், இழுத்துப் பிடித்து அங்கியின் இரு முனைகளையும் ஒன்று சேர்த்து பொத்தான்களை இணைத்தான். காலில் அணிந்திருந்த சப்பாத்தும் கழன்று கீழே விழுந்து விடும் போல இருந்தது. எனவே அதை அந்த நேர உபயோகத்துக்கு ஏற்றபடி அதனுள் இரண்டு துணிகளைத் திணித்துக் கொண்டான். கொர்னேலிஸ் திடகாத்திரமான வாலிபன். அவனின் கண்கள் மிக சிறியன; நெற்றிப் பரப்பு அவ்வளவு குறுகியதாக இருக்கவில்லை; மூக்கு நீண்டு உயர்ந்திருந்தது; மெல்லிய இதழ்கள்; சிறிய வாய்; அவன் பெரியனையும், சாரத்தையும் உடுத்தி இருக்கும் போது எடுப்பான தோற்றத்துடனும் நல்ல சிந்தனாசக்தி உள்ளவனாகவும் காணப்பட்டான். ஆனால் அடுத்தவரின் உடைகளை அணிந்து கொண்ட பிறகு அப்படிப்பட்ட சுந்தரமான வாலிபனாகத்தோற்றமளிக்கவில்லை. இயற்கையிலேயே அவனிடம் குடி கொண்டிருந்த பயமும், கோழைத் தனமும் இரவல் உடையை அணிந்தபிறகு பன்மடங்கு அதிகரித்துவிட்டது அவன் அப்பாவி தானென்றாலும் முட்டாளல்ல. அவன் வாலிபனாக இருந்தபோதும், சிறு பிள்ளையைப் போல் பெற்றோருக்கு அடங்கிநடப்பவன். பெற்றோர் சொல்வதே 'சரி'யென்றும் 'நல்லது' என்றும் எப்போதும் நினைத்து வந்தான். அவன் பிறந்த ஊரை விட்டு ஒரு காலத்திலும் வெளியூர் சென்றதில்லை. உலகத்தைப் பற்றி ஒன்றுமே அறியாது அவன் கல்

மோகன் : நான் சில பெண்களிடம் என்னை மணந்து கொள்ளும்படி கேட்கப் போகின்றேன், எப்படி என் ஐடியா?

விமலா : மிக நல்ல ஐடியா. அதை என்னிடம் கேட்டால்.

இ. அன்டன்

யாணம் செய்து கொள்ள ஒப்புக் கொண்டதும் பெற்றோரின் சொற்படியே ஆகும்.

தம் உறவினர்களோடு மணமகள் இல்லம் சென்று, உடை அணிவித்தல், மாலை அணிவித்தல் ஆகிய சம்பிரதாய பூர்வமான கடமைகளை முடித்துக் கொண்டு, விவாக பதிவாளரிடம் சென்று, அவர், சொல்வதைத் தானும் சொல்லி பதிவுப்புத்தகத்தில் கையெழுத்திடுவது, கொர்னேலிசுக்கு சிரமமானதும், களைப்படைய செய்ததுமான செயல்களாயிருந்தன. இவையனைத்தையும் முடித்துக்கொண்டு விவாகப் பதிவுகாரரிடமிருந்து

விடுபட்டுத் தன் துணைவியோடு வந்து குதிரை வண்டியில் ஏறி அமர்ந்தான் அதன் பிறகே அவனுக்கு ஓரளவு நிம்மதி ஏற்பட்டது. தான் திருமணம் செய்து கொண்ட பெண்ணை இதற்கு முன் ஓரேயொரு முறை தான் பார்த்திருக்கிறான். ஆனால் அவளுடன் இதற்குமுன் கதைத்தே இல்லை. இப்போது அவள் அவனின் மனைவியானாலும், அவனுக்கு என்னவோ ஒரு விருந்தாளியைப் போல் தான் இருந்தாள். அவள் நாணத்துடன் ஒரு பக்கமாக ஒதுங்கி இருப்பதைப் போல் காணப்பட்டாள். அவளை இப்பொழுது தான் அழைத்தால் சீறி எரிந்து விழுவாளோ என்று கொர்னேலிசுக்குப்பட்டது.

திருமணத் தம்பதிகள், சுற்றத்தாருடன் மணமகன் விடுவந்து சேர்ந்தபோது மாலை ஆறு மணி ஆகிவிட்டது.

“ஏன் கவலைப்படுகிறீர்கள்?” கேட்டுக் கொண்டுவருத்தத்தோடு இருக்கும் தன் கணவனை நெருங்கி வந்தாள் அவள்.

புதுத் தம்பதிகளோடு வந்த உறவினர்க்கு, கொர்னேலிஸின் பெற்றோர்கள் இரவு விருந்தளித்து உபசரித்தார்கள். விருந்தின் பின்னர் மணமக்களுக்குத் தம் வாழ்த்துக்களைத் தெரிவித்து விட்டு தத்தமது வீடு நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தார்கள், உறவினர்கள். அவர்கள் சென்ற பின் கொர்னேலிஸ் தன் அறைக்குச் சென்று யோசித்துக் கொண்டிருந்தான். அவனின் மனைவியோ எதிரில் இருந்த

மேசையில் கையை யூன்றிச் சாய்ந்து கொண்டு நின்றிருந்தாள். அவர்களின் அறையில் மட்டுமே விளக்கு எரிந்துகொண்டு இருந்தது. பதினைந்து நிமிடமாகியும் அவனின் வாயில் இருந்து ஒரு சொல் தானும் வெளிவரவில்லை. அவன் சிலையைப் போல் அசைவற்று யோசனையில் மூழ்கி இருந்தான். இது ஏன் என்று புரிந்து கொள்ள முடியாத அவன், மெல்ல மெல்ல அவனருகே வந்து தன் சிறிய வலது கரத்தால் அவனது தோளைப் பற்றி “ஏன் கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்?” எனக் கேட்டாள்.

கொர்னேலிசிடருந்து பதில் கிடைக்கவில்லை; மீண்டும் கேட்டும், அவனிடமிருந்து பதில் வரவே இல்லை. அவள் அவன் முன் முழந்தாளிட்டி,

“இப்போது ஏன் அழுகிறீர்கள்?” என்று வேதனை மிகுந்த குரலில் கேட்டாள். அதுவோர் சோக சீதம் போன்று அவன் செவிகளில் விழுந்தது. அவன் தன் தலையை உயர்த்தி தன் மனைவியின் வதனத்தைப் பார்த்தான். பெருமூச்சுவிடும் அவன் இதழ்களையும் காதல் கனிந்த கண்களையும், நாணத்தால் சிவந்திருந்த அவன் அழகிய முகத்தையும் கண்ட கொர்னேலிஸின் உள்ளத்தில், இதற்குமுன் என்றுமே ஏற்பட்டிராத உணர்ச்சி யொன்று உதித்தது.

“நான் அழவில்லை - யோசித்தேன்”

“யோசித்துக்கொண்டு ஏன் கவலைப்படுகிறீர்கள்? நான்...

...எனது.....”

“இல்லை...”

அவனுடைய துன்பத்திற்குத்தான் காரணமாக இல்லை என்பதையறிய அவளுக்குச் சற்று நிம்மதி ஏற்பட்டது. ஏற்பட்டிருந்த பயம், சந்தேகம் எல்லாம் அற்றுப்போய்விட்டன.

“ஏன் வருந்துகிறீர்கள்? என்னிடம் சொல்லுங்கள்”

“நான் சொல்ல விரும்பவில்லை.”

“இல்லை இல்லை நிச்சயம் சொல்லித்தான் ஆகவேண்டும்” எசிடாவின் வற்புறுத்தலினால் கொர்னேலிஸ்தான் வருந்துவதற்கான காரணத்தை வெளியிடுகிறான்.

“நான் இன்று அணிந்து இருந்த ‘கோட்’டும் ‘டுவீட்’டும் என்னுடையது அல்ல. அவற்றை இன்னுமொருவரிடம் இரவல் வாங்கித்தான் அணிந்துகொண்டு வந்தேன். உன்னுடைய வீட்டுக்கு வந்து; வண்டியில் இருந்து இறங்கும்போது கோட் ஒரு ஆணியில் பட்டு கிழிந்து விட்டது. ‘டுவீட்’டில் ஒரு சுருட்டுப் பொறிபட்டுக் கொஞ்சம் பொசுங்கி விட்டது. இப்போது அவை இரண்டிற்கும் நான் தண்டம் செலுத்தியாக வேண்டும். உன் அப்பா சீதனம் என்று பணமேதும் தரவில்லை. அதனால் என் அப்பா மிக கோபமாக இருக்கிறார். ஆகவே அவரும் பணம் தரமாட்டார்.”

பொலீஸ் :

என்ன ஸார் லைட் இல்லாமல் போறீங்களே. நடவடிக்கைகளைச் சொந்தக்காரர் :

ஏன் ஸார் அங்கே லைட் விற்கிறீங்களா?

-ஜீவா

“அதைத் திருப்பிக் கொடுக்கவா முடியாது”.

‘எப்படிக் கொடுப்பது? உனக்கு என் அப்பாவைப்பற்றித் தெரியாது. நான் உழைக்கும்பணமும் அப்பாவிடமே இருக்கிறது சின்னவர்களுக்குப் பணம் தேவையில்லை என்று அவரே அவற்றையும் எடுத்துச் சேமிக்கிறார். அப்பா மிகச் சிக்கனமாகத்தான் உடைக்கும், உணவுக்கும் செலவிடுவார். என் தேவைக்கென்று ஐந்து ரூபாதானும் வாங்க முடியாது.’

‘சரி நான் அவற்றைச் செலுத்துகிறேனே” சொல்லிக் கொண்டு எசிடா புன்முறுவல் பூத்தபடி தனது வலது கரத்தால் அவன் கழுத்தைத் தழுவிக்கொண்டு தன் முகத்தை அவனின் இடது தோளில் பதித்தான்.

“உன்னிடம் பணமேது?” கேட்டுக்கொண்டு அவன் அவன் தலையைப் பிடித்துத் தன்கன்னத் தோடு இறுக அணைத்துக் கொண்டான்.

“ஏன் என்னுடைய தங்க நகைகள்”

அவளது இதயத்தில் இருந்து வெளி வந்த இந்தச் சொற்*ள், இனிமையானதொரு கீதம் இசைப்பது போல் அவன் செவிகளில் விழுந்தன. அவன் அவளது முகத்தை தன் இரு கைகளாலும் ஏந்திக் கொண்டு அவளைப் பார்த்தான். அவளின் கண்களில் பிரவகித்த பிரேமையின் பரசவத்தால், கரு வண்டு களைப் போன்ற இரு விழிகளும் நாணத்தால் தரைநோக்கித்

தாழ்ந்தன. நாண மேலீட்டினால் பிறந்த சிரிப்பலைகளின் பேரது அவளது இதழ்களுக்கு இடையில் தெரிந்த சிறிய பற்கள், வெண்மை மிகுந்த முத்துக்களைப் போல் தெரிந்தன.

ஒரு மனைவியிடம் இவ்வளவு இனிமையான குணங்கள் இருக்கும் என்று கொர்னேலிஸுக்கு இதற்கு முன் தெரியாது.

“இல்லை-நகைகளை விற்ப தில்லை.”

◎

மனிதன் நல்லவற்றை உணர நாளாகும்; கெடுதல் உடனே படியும். மனித இரத்தத்தில் 'டானிக்' சீக்கிரம் கலப்பதில்லை; விஷம் வெகு சீக்கிரம் பரவுகிறது.

—யாரோ

உங்கள் அச்சவேலைகள்

★ தமிழ்

★ கி.ஊ.ஊ.ஊ.

★ ENGLISH

★ संस्कृतम्

எந்தமொழியில் செய்யப்பட வேண்டும்?

ஆசீர்வாதம் அச்சகம்

32, கண்டி வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

அல்லது

61, பெரியகடை ஆஸ்பத்திரி வீதி, யாழ்ப்பாணம்

என்ற விலாசத்தில் விசாரியுங்கள்

சூத்திரப் பாவை

‘சேந்தன்’

சுற்றிச் சுற்றி ஆடிடும் பார் சூத்திரப்பாவை
தொட்டியக்க ஒருவர் வேண்டுஞ் சூத்திரப் பாவை
வெட்டி வெட்டிக் கண்சமிட்டுஞ் சூத்திரப்பாவை.
விந்தை யுலகு காண்பதைப்பார் சூத்திரப்பாவை

ஆனிது டிப்தைப் போற் சூத்திரப்பாவை
ஆடியோடி யலைந்தபின்னர் சூத்திரப்பாவை
காவிமேல் உடுத்தவொரு துறவியைப்போல
கண்முடி நின்றிடும்பார் சூத்திரப்பாவை

காலுங் கையும் ஆட்டிடுமச் சூத்திரப்பாவை
காலோய்ந்துநிற்பதுதான் சூத்திரப்பாவை
காலன்வர மனிதன் தன் கரணங்களற்று
கணத்துள் மாறி நிற்பதைப்போற் சூத்திரப்பாவை

தத்துவந்தான் உணர்த்துதற்குச் சூத்திரப்பாவை
தன்னிச்சை கொண்டாடுஞ் சூத்திரப்பாவை
அத்துவிதம் ஆனமைபோற் சூத்திரப்பாவை
ஆடியங்கு நின்றிடும்பார் சூத்திரப்பாவை

உலகமது இயங்குவது சூத்திரப்பாவை
ஒருவனாற்றான் என்பதுணர் சூத்திரப்பாவை
ஊழியின் முடிவிலே சூத்திரப்பாவை
ஒருவனைத்தான் கண்டிடுவாய் சூத்திரப்பாவை.

உலகப் பிரசித்தி பெற்ற நடிக தம்பதிகள், எலிசபெத் டெய்
லர், றிச்சார்ட் பார்ட்டன் இருவரையும் ஐந்து நிமிடங்கள் ஒரு
“டெலிவிஷன்” நிகழ்ச்சியில் பங்குபற்றும்படியும், அதற்கு ஊதியமாக
நாற்பது இலட்சம் ரூபா தருவதாகவும் ஒரு டெலிவிஷன் நிறு
வனம் கேட்டது. அதற்கு அவர்கள் கூறிய பதில் :

‘எங்களுக்கு தற்போது நேரமில்லை’

—யோகன்

நூல் பிறந்த கதை

வ. அ. இராசரத்தினம்

“.. இவ்நடைய சிறுகதைகளைத் தொகுத்து வெளியிட இந்நகரம் பேருபகாரி தான் யாரோ, பிரசுராலயந்தான் எதுவோ?”

என்று பத்து ஆண்டுகட்கு முன்னே, ஈழத்துப் பேரமைப்பினர்கள் என்ற வரிசையில் கரவைக் கந்தப்பனார் என்ற கனக. செந்தி நாதன் அவர்கள் என்னைப்பற்றி எழுதியபோது அங்கலாய்த்திருந்ததுதான், ‘நூல்-பிறந்த கதை’ என்ற தலைப்பில் அடுத்த தபாலுக்கே ஒரு கட்டுரை எழுதி அனுப்புங்கள்’ என்ற விவேகி ஆசிரியரின் கடிதத்தைப் படித்தபோது என் ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

ஏனெனில் என் முதல் நூலான ‘கொழு கொம்பு’ என்ற நாவலைப் பிரசுரித்த பேருபகாரத்தைச் செய்த கன்னகம் திருமகள் அழுத்தகத்தார், எனக்கு அன்பளிப்பாக ஒரு புத்தகம் அனுப்பியிருந்தார்கள். அதைப் படித்தபோது நான் அதிர்ந்தே போனேன் ‘பஞ்சத்துக்குப் பின்னையை வீற்ற கதையாக’ அழுத்தகத்தார் தந்த ஐஞ்ஞாறு ரூபாயோடு திருப்தியடைந்து, புத்தகத்தின் சகல உரிமைகளையும் அவர்கட்குக் கையளித்துவிட்டு, ‘தமிழ் வள்ளல் நா. பொன்னையரின் நிறுவனம் நூலை நல்ல முறையிற் பிரசுரிக்குந்தானே’ என்ற நம்பிக்கையோடு நான்

முதாரிலே வாளாவிருந்தேன். யாழ்ப்பாணத்திலே புத்தகம் பிரசுரிக்கப்பட்டது. ஐயோ! அத்தியாயத்தின் தலைப்புகளையே தப்புந்தவறுமாக எழுதி, நூலின் கடைசிப் பகுதியில் கதையின் முக்கிய பாத்திரங்களையே யதாஸ்தானதை விட்டுப் பெயர்த்து... நகர்த்தி...

நூலை ஒரே மூச்சிற் படித்த நான் இரண்டு மூன்று நாட்களாய் தனிமையிற் கண்ணீர் வடித்து, என்னுள்ளே சாம்பிப் புழுங்கிய கதையை — வள்ளல் பொன்னையா வேடு ஈழத்து இலக்கியத்தின் வளர்ச்சியே மாண்டு விட்டதா? என்று பெருமூச்சு எறிந்த கதையை, நூல் பிறந்த கதையாக எழுதி விடலாந்தான். ஆனால் விவேகி ஆசிரியரோ என் சிறுகதைத் தொகுதியான ‘தோணி’ பிறந்த கதையைத்தான் எழுதும் படி கேட்டிருக்கிறார். ஆமாம். அது தானே நான் இறந்த பின்னர் கூட மேலும் சில ஆண்டுகட்கு என்னது என்று உரிமை பாராட்டக் கூடிய, “என்னைக் கேட்காமல் ஏன் கதையை உன் நாட்டு மொழியில் மொழி பெயர்த்தாய்” என் இப்போதும் ரஷ்யாக்காரனைக் கேட்கக் கூடிய அளவிற்கு உரிமை பெற்றிருக்கும் ‘எனது நூல்’ இதனோத்தான் விவேகி ஆசிரியர் தோணி பிறந்த கதையை எழுதச் சொல்கிறார் போலும்!

‘கொழு கொம்பு’ எனக்குக் கழுமரமாகி, அந்தச் சிலுவை மரணத்தின் பின்னர் ‘உயிர்த் தெழுந்து’ அந்த உயிர்ப்பில் ‘இனி என் நூலை நானே பிரசுரிக்க வேண்டும்’ என்று தீர்மானித்துக் கொண்டேனாயினும், ‘பிரசுரிப்பது’ என்றால் இலேசான விஷயமா!

‘என் மன இருளிலே எத்தனையோ நூல்கள் புதைந்துகிடக்கின்றன. இரண்டு பக்கப் பிறிஸ்ரல் சிகறற், ஒரு கூறு வெற்றிலை, சிறிது கோப்பி சுடச்சுட, இருப்பின் ஓர் இரவிலேயே ஒரு நூல் எழுதித் தருவேன்’ என்று இறுமாப்புடன், என் இலக்கிய நண்பர்களுக்குச் சவால் விட்டுச் சொல்லும் தெம்பும் திராணியும் இன்றைக்கும் இருந்தாலும், எந்த நூலையாவது இரண்டுமூன்று வருடங்களிலேதானும் பிரசுரித்துத் தருவேன் என்று இந்த நாட்டில் இன்னும் ஐம்பது ஆண்டுகட்குப் பின்பாவது கூறிவிட முடியுமா?

இச் சக்தியின்மையைத் தெரிந்துகொண்டு நூல்வெளியிடுவதைப்பற்றி நான்சிந்திக்காமலே இருந்தேன்.

ஏன் இலக்கிய நண்பர்கள் சிலர் இந்தியாவில் நூலைப் பிரசுரிக்கலாம் என்ற யோசனை கூறினார்கள்! அவர்களின் “தேசியத்தை” நான் விளங்கிக் கொள்ளவில்லை. “வைக்கோலில் விளைந்ததை வைக்கோலிற் கட்டி அடிக் கவேண்டும்” என்று எங்கள் கிராமத்தவர்கள் சொல்வார்கள், எனது நூலையும் நான் இங்கே

சீரியங்கள்....

அன்பு....!

ஆசிரியை:

ஒருவன் கழுதை ஒன்றை அடிக்கும்போது தடுத்தேன். ஏன், இரக்கத்தாலா?

மாணனி:

சுகோதர அன்பு, ரீச்சர்.

-மேகலை-

--டாக்குத்தர்--

வைத்தியர்:

இன்று ஆஸ்பத்திரியில் எத்தனை பேர் செத்துப் போனார்கள்.

நர்ஸ்:

மூன்று பேர், சேர்.

வைத்தியர்:

வெகு குறைவு எந்தவார்ட்டில் நர்ஸ்:

உங்கடை வார்ட்டில் தான் சேர்

வைத்தியர்:

அங்கு நாலுபேர் இருந்தார்களே?

நர்ஸ்:

ஒருவர் மருந்து சாப்பிட மறுத்துவிட்டார்.

-லதா-

தான் வெளியிட வேண்டும், அந் நூல் நன்றாக இருந்தால் மட்டும் இந்தியாக்காரன் அதைப்பாராட்டட்டும்; பின்னர் மஞ்சரி மறு பிரசுரஞ் செய்தது போலப் பிரசுரிக்கட்டும்," என்று நான் எனக்குத்தெரிந்த தேசியம் பேசிக் கொண்டிருந்தேன்.

இந்நிலையிற்றான் கலைக் கழக நாடகப் போட்டியிற் பரிசு பெற்றிருந்த திரு. எஸ். பொன்னுத்துரையைப் பாராட்டும் விழாவிற் கலந்து கொள்ளும்படி கவிஞர் நீலாவணன் என்னைக் கேட்டிருந்தார். நீலாவணனின் அழைப்பை ஏற்றுக் கல்முனைக்குப் போனேன். ஆயின் அப்படிச் சொல்வதைவிட ஆசிரிய கலாசாலையில் என்னோடு ஒன்றாகப் படித்தவரும். சிறந்த இலக்கிய ரசிகரும், என் நீண்ட கால நண்பனும், கவிஞர் நீலாவணனின் மைத்துனரும் ஆன திரு. கிருபைராஜா ஆசிரியரின் அழைப்பை ஏற்றுப் போனேன் என்பது தான் மிகவும் பொருத்தமானதாகும்.

கல்முனையிலே ஏற்கனவே எனக்குச் சற்றுப் பரிச்சயமான எஸ். பொன்னுத்துரை, கவிஞன் நீலாவணன் ஆகியோரோடு, முன்பின் அறிமுகமற்ற இலக்கியக்காரர் ஒருவரையும் சந்தித்தேன். அவர்தான் 'ரெயின்போ' அச்சகச் சொந்தக்காரர் திரு. எம். ஏ. ரகுமான். நாங்கள் நால்வரும் இன்னும் சிலரும் சம்பாஷித்துக் கொண்டிருந்தபோது 'இந் நாட்டிலே இலக்கியத்திற்கு உருப்படியாக ஏதும் செய்ய வேண்டியதாயின், தரமான

-பழக-

பெண்:

இது எந்த நாட்டுக்கண்ணாடி? கடைக்காரர்:

உள்ளூர்க் கண்ணாடி...பழக...

பெண்:

அது தான் பார்த்தேன்... இதில் என்முகம் மிகவும் வயதானதாகத் தெரிகிறது -எஸ். ஜி

எழுத்தாளர்கள் சிலரின் நூல்களைப் பதிப்பிக்கவேண்டும். அச்சக வசதியுள்ள ரகுமான், பொன்னூர் அதற்கு முன் வரவேண்டும்' என்றார் எஸ். பொ.

"அப்பிரசுராலயத்தின் முதல் வெளியீடாக வ. அ. வின் சிறு கதைத் தொகுதி அமைய வேண்டும்." என்று உணர்ச்சி வயப்பட்டுக் கூறிய என் நண்பர் திரு. கிருபைராஜா அவர்கள், என் கதைகள் பலவற்றிலிருந்து அவருக்கு மனனமாகி விட்டிருந்த பகுதிகளை நயத்தோடு ஒப்பிக்கத் தொடங்கினார்.

நண்பர் ரகுமானின் இரசிக உள்ளத்தை வியாபாரார்த்த நோக்கு அலைக்கழித்திருக்கவேண்டும். பிறக்க இருக்கும் குழந்தையைக் கற்பனையிற் கண்டு மகிழ்ந்த என் மனதிலேயும், பிரசுரச் செலவு என்ற பொருளாதாராட்சதன் சிசு ஹத்தி செய்ய முனைந்து கொண்டு நிற்கும் கோரமும் டக்கென்று தோன்றிற்று.

எனினும் கள்ளக் காதலர்களின் பயங்கலந்த இன்பக் கலப்பில். கொண்டுவீட்ட இரட்டைக் குழந்தைகளாக எனது நூலும்,

ரகுமானின் பிரசுராலயமும் அந்தச் சம்பாஷணையின் போது கருக்கொண்டேவிட்டன. ஓட்டிப் பிறக்க இருந்த அவ்விரட்டைக் குழந்தைகளின் கருவைச் சுமந்து கொண்டதான் நான் மூதூருக்கு வந்தேன்.

குமரி வயிற்றுப்பிண்டமாக இருப்பினும் மசக்கையும் வளர்ந்து வரும் வயிறும் கள்ளக்காதலைக் காட்டிக் கொடுத்து விடாதா? நான் என் பழைய கதைகளைக் தேடிக்கொண்டிருந்ததும், பைத்தியக்காரன் போல எதற்கோ ஏங்கிக்கொண்டிருந்ததும், என்னைக் காட்டிக்கொடுத்து விட்டன.

குடும்பத்தினர் அரித்துக் கேட்ட பின்னர் தான், நான் நூல் வெளியிட இருக்கும் சேதியைச் சொன்னேன்.

‘பிரசுரச் செலவு ஆயிரமாவது வரும். அதில் அரைவாயியையாவது நான் கொடுக்க வேண்டும். மீதியைப் புத்தகம் விற்ப்புக் கொடுக்கலாம்.’

என்று நான் சொன்ன போது, எனது நூல் வெளியீட்டிற்காகக் மகிழ்ந்தாலும், ஐநூறு ரூபாவிற்கு எங்கே போவது? என்று தான் அவருக்கும் விளங்கவில்லை. முடிவு...?

கடன்பட்டேன். கொழும்புக்குப் போனேன், ரகுமானை மீண்டும் சந்தித்தேன். நூல் வளர்ந்து கொண்டே வந்தது. கடனுக்கு வட்டியும் வளர்ந்து கொண்டே வந்தது!

ஆயினும் எனக்கு ஒரு நம்பிக்கை. கிழக்கு மாகாணத்திலே 500 பிரதிகளாவது விற்பனை

லாம், கையைக்கடிக்காதென்று அது மட்டுமா? புத்தகத்தை இருத்தல் அவுன்ஸ் என்ற வாக்சில் நிறுத்துப் பார்க்காமல், இலக்கியத்தை மட்டும் நிறுத்தால் அல்லது, இன்னார். பெரும்பணச் செலவில் நூலைப் பிரசுத்து விட்டார். அவரால் மீண்டும் ஒன்றைப் பிரசுரிக்க முடியாது. ஆகவே இம்முறை அவருக்குப் பரிசு வழங்குவோம் என்று மண்டலத்தினர் நூலை வாசிக்கும் நடுவர்களின் தீர்ப்பைப் புறக்கணித்துத் தான்தோன்றித் தனமாக நடந்து கொள்ளா விட்டால், இவ்வருடசாஹித்ய மண்டலப் பரிசு எனக்கேதான் கிடைக்க வேண்டும் எனவும் நான் நம்பினேன். ஏனென்றால் அவ்வாண்டு வெளிவந்த கதை நூல்களில், இலக்கியத்தரத்தில், என் குரு நாதர் அமரர் இலங்கையர் கோனின் நூலுக்காகத்தான் நான் சற்றுப் பயந்திருந்தேன். ஆயின் அவர் கதைகளைத் தொகுத்தவர்கள், அவரைச் செத்தபின்னரும் சித்திரவதை செய்து விட்ட கோரத்தைக் கண்டபின், மற்ற எவரைப் பற்றியும் நான் கவலைப்படவில்லை. சூழ்ச்சியும் சூதும் நடக்கா விட்டால் எனக்குத்தான் பரிசு கிடைக்கும் என்ற வலுவான நம்பிக்கையோடு பிரசுர வேலைகளிற் தீவிரமாக ஈடுபட்டேன்.

கடைசியாய் கல்முனையில் ரகுமானைச் சந்தித்த பத்தாம் மாதம் என் நூல் தோணி பிறந்தது, அரசு வெளியீட்டுடன் ஓட்டிக் கொண்டே.

மலர்கள் மலர்ந்தன

மு. கனகராசன்

அருணா ஊருக்கு வந்த போது தன் சிநேகிதி என்று அவளையும் அழைத்து வந்தாள்.

தன் சிநேகிதியை அம்மாவும், தம்பியும் கொண்ட சின்னக் குடும்பத்துக்கு அறிமுகப் படுத்தினாள்: பக்கத்து வீட்டு 'இளவரசி' இவள். பெயர் 'புவனா' என்ற புவனேஸ்வரி. இப்போ இவளில்லாமல் எங்களால் இருக்கவே முடியாது... உங்களையெல்லாம் பார்ப்பதற்கென்று இங்கே வந்திருக்கிறாள்..."

அதன்பின் அருணா கொழும்பிலிருந்து வரும் ஓவ்வொரு தடவையும் புவனாவும் வருவாள். அவர்கள் வீட்டில் புவனாவும் ஒருத்தி என்றளவுக்கு மாறி விட்டாள். அருணாவின் மகன் மோகனுக்குப் புவனா இல்லாவிட்டால் சில நாட்களிற்கு சாப்பாடும் செல்லாது. இரவில் கூட புவனா அருகிலேதான் நித்திரையும் கொள்வான். எனவே புவனாவைப் பற்றிய கதை அடிக்கடி அங்கு நடக்கும்.

இதனெல்லாம் அருணாவின் தம்பி தியாகராஜனின் இதயத்திலும் புவனா அடிக்கடி வரத்தொடங்கினாள்.

உண்மையாகவே புவனா அழகிதான். எந்நேரமும் அவள் விதவிதமான 'பிளீட்ஸ்' வைத்த 'ஸ்கேட்' தான் அணிவாள். அல்லது கவுன். சிலவேளைகளில் வெங்காயக் கூடைபோல 'மினி' உடுப்பை அணிவாள். அது புவனாவின் துடிக்கின்ற எழிலை என்ன மாதிரியாகப் பிழிந்து காட்டும்! ஹ!

புவனா அற்புதமான பெண். அவளின் துருதுருத்த கைகள் எப்போதும் எதையாவது செய்கொண்டேயிருக்கும். 'கதிரை' செற்றி, டீபோய் எல்லாவற்றையும் தினம் ஒரு விதமாக அலங்கரிப்பாள். நேடியோவில், மேசையில் என்று மலர்ச்செண்டுகளை வைப்பாள். தியாகராஜனின் வீட்டுமுன் பாத்திபாத்தியாகப் பூக்கண்டுகள் மதாளித்து வளர்ந்துமலர் சொரிவது... எல்லாம் புவனாவின் கைவரிசைதான்.

புவனா இருந்தாளென்றால் சாப்பாடே தேவையில்லை. அவள்தான் எந்நேரமும் எதையாவது சொல்லிக் கொண்டேயிருப்பாளே? வீட்டில் எப்போதுமே சிரிப்புத்தான். ந்தச் சிரிப்புக் கதைகளையெல்லாம் எப்படித்

தான் ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொள்வாளோ? பஸ்ஸில் நடந்தது, ரயிலில் நடந்தது என்று சொல்லிச் சொல்லி 'கிசுகிசு' மூட்டுவாள் புதிதாக எதுவும் சொல்லத் தோன்றாவிட்டால் புத்தகங்களில் வாசித்த நகைச்சுவைப்பகுதிகளையும், துணுக்குகளையும் தன் 'சொந்தச் சரக்கு' என்று நம்பும்படியாக 'அவிழ்த்து' விடுவாள். அவளின் அம்மாவுக்குப் புவனா என்றால் போதும், சீனி போடாமல் பிளேன் டிகுடிப்பாள். அத்தனைப் பற்று.

ஒரு தடவை சுகயீனமாயிடுக்கும் யாரையோ பார்க்க ஆஸ்பத்திரிக்குப் போனார்கள் அங்கே பல் பிடுங்க ஒரு அழகி வந்திருந்தாளாம். நல்ல அழகு என்றாலும் நாலேந்து பற்கள் 'சொத்தை' யாம். பல் டாக்டரும் அழகான வாலிபராம். பிடுங்கி முடிந்ததும் அந்த அழகி 'ஆ' 'ஊ' என்று குதித்தாளாம்; வார்த்தைகளோ வரவில்லையாம். என்னவென்று போய்ப் பார்த்தால் அந்த 'மகானுபவ' டாக்டர் பல் என்று நாக்கைப் பிடுங்கி விட்டாராம். நாக்கில் லாமல் தன் நிலையை என்னென்று சொல்ல...—இப்படியாக 'பொடிவைத்துப்' புவனா கூறும் நகைச்சுவைகள் எத்தனையெத்தனையோ

அந்த ரம்மியமான பெண்ணுக்குத் தன்காதலை வெளியிட்டு விட பலதடவைகள் முயற்சித்தான். சும்மா பழக்கமாயிருக்க போதே இத்தனைமகிழ்ச்சி இருக்குமானால் அவளே மனைவியாக வாய்த்து விட்டால்...?

ஒரு நாள், மத்தியானச் சார்ப்பாட்டு நேரம். அன்றைய உணவில் ஒரு புதிய சுவை இருந்தது தான். அன்று சமையல் செய்தது புவனாதான் என அவனுக்குத் தெரியும். என்றாலும் "இன்றைக்குச் சாப்பாடு நல்ல ருசியாயிருக்கே" என்றான்.

"எல்லாம் நான் சமைத்த தால்தான்" என்றான் புவனா குதூகலத்துடன்.

திருடன்

“உண்மையாகவா?... புவனா இந்தச் சாப்பாட் »ட வாழ் நாள் முழுவதும் சாப்பிடக் கிடைத்தால்...” இப்படிச் சொன்னான் அவன் அவனைப் பார்த்துக் கொண்டே. இதற்கு அவள் ஏதாவது பதில் சொல்லவேண்டுமே அல்லது ஒரு பார்வையாவது செலுத்த வேண்டுமே. ம்ஹும்.

அவனுடைய உணர்வுகளை அவள் ஒரு பொருட்டாகவே கருதவில்லை. இப்படி எத்தனையோ சந்தர்ப்பங்களில் தன் மனதை அவளுக்குக் காட்டியும் அவள் உணர்ச்சியற்றவளாகவே இருந்தாள்.

இருந்தாலும் அவன் அவளைத்தான் தீவிரமாக நேசித்தான். வாழ்ந்தால் அப்படியானவளோடல்லவா வாழவேண்டும். வாழ்நாள் முழுதும் கவலையே இல்லாதிருக்கலாமே என ஏங்கினான்.

புவனாவை அவன் பின்னும் தீவிரமாகக் காதலித்தான். அவளின் இனிய சுபாவத்தால், அவளின் சரளமான பேச்சால், அவளின் துடிப்பான செயல்களால், அவளின் என்றும் மலர்ந்த முகத்தால், அவளின் பெண்மையின் எழிலால் அவன் அவளைக் காதலித்தான்.

ஆனால் புவனா?

அவள் அவனைக் காதலிக்கின்றாளா என்பது சந்தேகமானதாயிருந்தது. அப்படியான எந்த பாவனையையும் அவளிடம் காணமுடியவில்லை.

“ஏதோ சத்தம் கேட்கிறது திருடனாக்கும் எழுந்து பாருங்கள்” என்றாள், மனைவி.

“திருடன் சத்தம் போட்டுக் கொண்டு வரமாட்டான்” என்றான், கணவன்.

அதன் பின் -

சத்தம் கேட்காத போதெல்லாம் கணவனை மனைவி எழுப்பினாள்.

-லதா-

கலகலப்பாகப் பேசும் புவனாவுக்கு, எல்லாரையும் தன் இனிய சுபாவத்தால் கவரக்கூடிய அவளுக்கு அவளின் மனோ உந்தலை மாத்திரம் காணமுடியவில்லையா என்ன? தன் விருப்பத்தை அவளுக்கு அறிவிக்க அவன் எத்தனை சாகசங்களைக் கையாண்டான். ஒன்றைக்கூட அவள் சட்டை செய்யவில்லையே.

அன்று பின்நேரம், அலங்கோலமாகக் கிடந்த பத்திரிகைகளுக்கும் சஞ்சிகைகளையும் புவனா ஒரு ஸ்டூலில் அடுக்கி வைத்துக்கொண்டிருந்தாள். புத்தகமொன்றை வாசித்துக் கொண்டிருந்த அவன் அதை விட்டுவிட்டு புவனாவுடைய அழகின் அசைவுகளையே ரசித்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவனைப் பார்த்த அவள் “என்ன ஒரு மாதிரி இருக்கின்றீர்களே?” என்றாள் அப்போது அவனுடைய கண்களில் ஒரு ‘மயக்கம்’ இருந்ததுதான்.

அவன் சட்டென கண்ணைக் கசக்கிக்கொண்டு ‘கண்ணில் என்னவோ விழுந்துவிட்டது..... எல்...லாம் உங்களால் த்தான்!’

“என்னலா?”

“பின்னே என்னவாம்... எவ்வளவு உறுத்துகிறது... எடுத்து விடுகிறீர்களா...?” என்றவாறே இரண்டு கைகளாலும் இமைகளை அகலத் திறந்தபடி அவன் அவளருகிற் சென்றான்.

“இருங்கள், கையில் ஒரே தூசு கழுவிக்கொண்டு வந்துவிடுகிறேன்.” என்றவாறே உள்ளே போனான். போனவன் போனவள்தான்.

புவனமீது அவனுக்கு ஆத்திரம், ஆத்திரமாக வந்தது. அவளேன் இப்படி இந்த விஷயத்தில் மட்டும் ‘பிள்ளையாக’ இருக்கிறாள். அவன் தன்னைக் காதலிப்பதைப் புரிந்துக் கொள்ளவில்லையா? அல்லது அவன் தன்னை நேசிக்கிறான் எனத் தெரிந்தும்?

அவனும் இதைப்பற்றி யெல்லாம் பலவாறாகச் சிந்தித்து விட்டான். கடைசியில் வன்

எண்ணம் வேறுவிதமாகத் திரும்பியது. ‘அவள் ஏன் இப்படி நடந்து கொள்கிறாள். என்னைப் பிடிக்கவில்லையா? என்னை விரும்பவில்லையா? அல்லது... ஒரு வேளை அவளுக்கு வேறு காதலன்?...ஆ... அப்படியிருக்குமா?’

இருந்தாலும் புவனவை அவனால் மறக்க முடியவில்லை. எந்நேரமும் அவள் தன் பூஞ்சிறகுகளை அசைத்தவாறு அவளிடையத்தைச் சுற்றித் திரிந்தாள். உண்மையான காதல் என்பது கள்ளைவிட போதையூட்டுவதல்லவா!

இன்றையப் பெண்கள் ஆண்களுடனே, ஆண்களைப் போலவே பழகுவதால், ஆண்களைப் போன்றே உத்தியோகம் பார்ப்பதால், ஆண்களைப் போன்றே வெளியூலகில் சஞ்சரிப்பதால் ஆண்களுடனேயே படிப்பதால் மென்மையான இனிய உணர்வுகளை இழந்து வருகின்றார்களே! அப்படித்தான் புவனவும்...?— யோசித்து யோசித்துக் கடைசியில் அவனுக்குக் கிடைத்த முடிவு மறப்பதுதான்.

பிறந்த திகதி தெரியாத ஜனாதிபதி

இந்திய ஜனாதிபதி ஸாகீர் உசேயின் அவர்களுக்கு தான் பிறந்த வருடம், திகதி கிழமை ஒன்றும் தெரியாதாம். ஜனாதிபதி தேர்தலின்போது அவரின் ஜாதகத்தைக் கணித்துத் தருவதாக ஜோதிடர்கள் கேட்டபோதுதான் அவர் இப்படிக் கூறிராம்.

புவனுவை இனியும் விரும்புவது நல்லதல்ல என நினைத்தான்: அவனை மறக்க முயற்சித்தான்.

இந் நிலையில்தான் ஒரு உறவினரிடம் 'கல்யாண வீடு' வந்தது. அவனின் அக்கா அருணாவும் அத்தானும் கொழும்பிலிருந்து வந்து சேர்ந்தார்கள். புவனுவும் வந்தாள்.

புவனுவின் வருகையில் அவன் முன்னரைப் போல அத்தனை உற்சாகம் காட்டவில்லை. தானே கனியாததைத் தடி கொண்டடித்தால் வெம்பியல்லவாவிடும்.

புவனா என்ற ஒருத்தி வீட்டிற்கு வந்திருக்கிறாள் என்ற உணர்வு கூட ஏற்படக் கூடாது என்ற விதத்திலேயே அவன் நடந்து கொண்டான்.

அவனுடைய அந்த மாற்றத்தைப் புவனுவும் புரிந்து கொண்டாள். அதனால் தான் அவனிடம் கேட்டாள்: "ஏன் பேசாமல் ஒரு மாதிரி இருக்கிறீர்கள்... என்னிடம் கோபமா?"

"சேச்சே! அப்படியொன்றுமில்லை." இப்படி அவன் சுருக்கமாகப் பதிலளித்தான். "என்னைப் பற்றிய கவலை இவளுக்கென்னத்துக்காம், என நினைத்துக் கொண்டாள். 'இவளுடன் பேசிக் கொண்டேயிருக்க வேண்டுமென எத்தனை தடவைகள் ஏங்கியிருப்பேன்... இப்போதுக்கூட விசாரிக்க வந்துவிட்டாள்' என எண்ணியபோது, அன்றொரு நாள் நடந்த சம்பவத்தை இன்னமும் தான் மறக்க முடியவில்லை.

மாலே ஆறு, ஏழு மணியிருக்கும். நிலவு சுந்தரமாகப் பாலித்

சைக்கிள் பால்

ஒரு கிராமவாசி பட்டினத்திலுள்ள ஒரு கடைக்குப் போனான்

கிராமவாசி: "இந்தச் சயிக்கில் என்ன விலை?"

கடைக்காரர்: "240 ரூபா..."

கிராமவாசி: "இந்த விலைக்கு ஒரு பசு வாங்குவாம்"

கடைக்காரர்: "பசுவில் எவ்வளவு ஏறிச் சவாரி செய்வானே?"

கிராமவாசி: "சைக்கிளில் எவ்வளவு வது பால் கறப்பானே?"

திருந்தது. முற்றத்து மல்லிகையிலிருந்து வந்த மணம் ஒரு சுகானந்த கிளுகிளுப்பை மனதிலூட்டியது. அந்நேரம் புவனா மோகனைத் தூக்கிக் கொண்டு முற்றத்துக்கு வந்தாள். அந்த ஹேஹா சூழலைப் பார்த்து விட்டு 'மல்லிகை எவ்வளோ வாசமாயிருக்கு' என்றாள். 'எவ்வளோ' என்ற அந்த வார்த்தையில் பிரபஞ்சத்தின் வாசத்தையெல்லாம் அள்ளிக் கொண்டதைப் போல ஒரு பூரிப்பு. தொடர்ந்து பூரண சந்திரனைப் பார்த்து விட்டு "நிலா நல்...ல அழகாயிருக்கில்லே..." என்றாள். அவன் அப்போது உள்ளே, அம்மாவாவது, அக்காவாவது வருகின்றார்களா என எட்டிப் பார்த்துவிட்டு "இந்த அழகெல்லாம் தனியே அநியாயமாப் போகுதே." என்றான், ஒரு சின்னச்சிரிப்போடு.

அதற்கு மேலும் அர்த்தம் கொடுப்பதைப் போல ஒரு பெரு மூச்சையும் விட்டு வைத்தான்.

அப்போது புலன...!சேச்சே! என்ன பெண் அவள். அப்போது அவனது வார்த்தைகளும் அந்த நிலவொளியைப் போலவே பயனற்றுச் சிதறிக்கிடந்தன. அவளோ, 'உனக்கு மல்லிகை வேண்டுமா மோகன்' என்றபடி நாலைந்து பறித்தவாறு போய் விட்டாள். இதையெல்லாம் நினைத்தால்...சேச்சே!

கல்யாண வீட்டுத் தடபுடல். சன்னதி கோவிலில் தாலி கட்டுவதாய் இருந்தது. மாலை நாலுக்குப் பிறகுதான் முகூர்த்தம்.

எல்லாரும் ஒருகாரில் சென்றார்கள். தாலிகட்டி, பூசை பார்த்து, எல்லாச் சடங்குகளும் முடிய ஆறமணியாகிவிட்டது. பிறகும் 'கலியாணக் கதைகள்' பேசி, போகவேண்டியவர்களுக்கு விடைகொடுத்தனுப்பி, எல்லாம் செய்து வெளிக்கிட ஆறரை, ஆறேழுக்காலாகிவிட்டது. அவர்களின் கார் புறப்பட்டது.

நாலைந்து மைல் கூட வந்திருக்காது. என்ஜினில் ஏதோ பழுதேற்பட்டு கார் நடுரோட்டில் 'குந்தி'க் கொண்டது. டிரைவர் என்ஜினைக் குடைந்தான். அவனும் அத்தானும் வெளியிலிறங்கி நின்றார்கள்.

இருள் கவிந்தது. அக்கம்பக்கத்தில் ஒரு வீட்டைத்தானும் காணோம். எங்கும் ஒரே வெளி. காற்று பனையோலைகளில்மோதும் போது அவ்வொலி வீறிட்டு வந்தது. சாக்குருவியொன்று கத்திக்

கொண்டு பறந்தது. அந்நேரத்தில் அது பயங்கரமான அவறலாகக் கேட்டது. பின் சீட்டிலிருந்த அம்மாவும், அநுனாவும்,புவனாவும் அப்போதுதான் கொள்ளைக்கதைகளை ஒருவர்க்கொருவர் கூறிக் கொண்டார்கள். இதற்கிடையே அம்மா சொன்னாள் "சாக்குருவிகத்தினால் கூடாதே...சாக்குருவிகத்தினால் எங்காவது களவுபோகுமாம், அல்லது யாராவது சாவார்களாம்..."-எல்லார்க்குமே புல்லரித்தது.

தியாகராஜன் ஏதாவது வாகனம் வருகிறதா என்று பார்த்துக் கொண்டு நின்றான். அவனின் அத்தான் டிரைவரிடம் கூறினார். "...இந்த இடம் அவ்வளவு நல்ல இடமில்லையப்பா... இந்த இடத்தில் எத்தனையோ பேர் கொள்ளையடிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்.....கெதியில் போகும் வழியைப் பார்" என்று. டிரைவரோ என்னவோ உடைந்துவிட்டதென்றான்.

"இனி என்னப்பா செய்வது எனத் தியாகு கேட்டான். இன்னமும் ஒன்றரை இரண்டு மைல் தூரம் போனால் ஒருசின்ன கராஜ் இருக்கிறதாம். அங்கேபோய்விட்டால் உடைந்த பாகத்தை எடுக்கலாம் என்றான் டிரைவர்.

'அத்தான் காரருகில் இருப்பதுதான் நல்லது. டிரைவரும் இருந்தால்தான் ஏதாவது வேறு வாகனம் வந்தால் அதிலாவது காரைக்கட்டி இழுத்துக்கொண்டு வந்துவிடலாம்' என யோசித்த தியாகு தானே போக முடிவு செய்தான்.

“சரி! நீங்களிருங்கள் நான் போய் அதை வாங்கி வருகிறேன்” என்றான் அவன்.

அந்தச் சாக்குருவியின் அவலம் மீண்டும் கேட்டது.

அவன்புறப்பட்டான். அப்போது...

அப்போது அந்தக் குரல் அவனைத் தடுத்தது. அவனின் இரத்தமே தம்முடலிலும் ஓடக் கூடிய இருவர் இருந்தாலும் அந்த இனிய குரல்தான் அவனைத் தடுத்தது.

“ராஜ்! தனியே போகாதீர்கள். இந்த நேரத்தில் நீங்கள் தனிமையாகப் போக வேண்டாம்”

புவனாதான் சொன்னான்.

அப்போது புவனாவின் கண்களில் அவன் ஆயிரம் கலைகளைக் கண்டான். அந்தக் குரலிற் செறிந்த ஆழமான பிரேமையின் ஆதங்கத்தை அவன் பெருமையோடு உணர்ந்தான்.

முத்தைப் படைக்கும் சிப்பி முதலில் பரிசுத்தமான ஒரு துளி நீரை உள்ளடக்க திறப்பதைப் போல அவனின் மனம் மலர்ந்தது.

உங்களுக்குத் தெரியுமா?

1. பாப்பாண்டவரின் வத்திக்கான் வாசஸ்தலம் 11-2-1929ல் நிறுவப்பட்டது.
2. உலகின் மிகப்பழைய கட்டிடம் ரோமிலுள்ள கொலீசியம் விளையாட்டரங்கம்.
3. டார்சான் என்ற கதையை முதலில் சிருட்டித்தவர் எட்கார் ரைஸ்பரோ என்ற அமெரிக்கர்.
4. ஆசியாவின் மிகப்பெரிய சினிமாப்பட ஸ்டூடியோ சென்னையிலுள்ள வாகினி, விஜயா.
5. பாரதியார் பாடல் முதலில் இடம்பெற்ற படம் நாம் இருவர்.
6. பறவைகளில் பெரியது தென் அமெரிக்க அன்டீஸ் மலைகளில் வாழும் காண்டர் பறவை.
7. ஒரே செடியில் ஒன்பதுவகையான பழங்களைத் தயார் செய்த விஞ்ஞானி ஜி.டி. நாயுடு.

தொகுப்பு: கோனிஸ்டன்

“விவேகி”

திங்கள் இதழ்

வருட சந்தா

4-00

தனி இதழ்

-40

நிர்வாகி,

29, கண்டி வீதி,

— யாழ்ப்பாணம்

பொல்லாத விஷம்...

பூரணி

ஏனக்குப் பெரிய அதிசயமாகவும், அதிர்ச்சியாகவும் இருந்தது. நம்பவே முடியவில்லை! செல்லப்பாவா?

மனம் அவநம்பிக்கையுடன் அடிக்கடி கேட்டுக்கொண்டிருந்தது. மாலையில் பாடசாலை விட்டதும் வழக்கமாக என்னுடன் உரையாடவரும் மெய்யப்பன் கங்காணி கூறிய அந்த விபரம்.. “உங்களுக்குத் தெரியுமா மாஸ்டர்? அந்தப் பய செல்லப்பா, ஈங்காசாமி மகன்- செய்த வேலையைக் கேட்டீங்களா? சிவனுமகள் சரேஜோ இல்லே? அந்தப் பொண்ணுகிட்டே ஏதோ வம்பு செய்து விட்டாலும். லயத்து ஜனங்க பயலைக் கண்டபடி வெளுத்து வாங்கிட்டாங்க! விசயம் போலிசுவரை போயிட்டாப்பிலே இருக்கு... ரெண்டு பொலிசுக்காரங்க வந்து அந்தப் பயலை இழுத்துகிட்டுப் போயிருக்காங்க... என்னுடைய ஆகும்னு தெரியலை!”

மெய்யாகவே நான் அதிர்ச்சி அடைந்துதான் போனேன்.

“செல்லப்பாவா?”

மெய்யப்பன் மாத்திரமல்ல, மாலையில் பால்கொண்டு வந்த பீட்டரும் ‘செல்லப்பாவேதான்’ என்று நிச்சயப்படுத்தியபின்னும் கூட எனக்கு அதைநம்புவது சிரமமாகவே இருந்தது.

செல்லப்பாவா? அவன் இப்படி எதுவும் செய்திருக்கவே மாட்டானே! பாவம்! சின்னப் பையன்... அரட்டைக்காரனாக இருந்தாலும் அவன் வெகுளி.

பயந்த சபாவமும் கூட உண்டு. யாராவது அதட்டிப் பேசினிட்டால் ‘கப்சிப்’பென்று அடங்கிப் போவானே. அவனா? சதா ஏதாவது ஒரு சினிமாப் பாடலின் வரிகளை இராகமிமுத்தபடி. கலைந்த தலையும், கபடற்ற முகமுமாக அவன் என் கண்முன் தோன்றுகிறான். “அடப்பாவி! நீயா இப்படிச் செய்தாய்?” என்று அவனைப் பிடித்து உலுக்கவேண்டும்போல எனக்குள் ஆத்திரம் குமுறுகிறது.

நேற்றுக் காலையில் கூட அவன் என்னைக் கண்டு வேடிக்கையாகப் பேசிய வார்த்தைகள் இன்னும் பசுமை குறையாமல் என் காதில் ஒலித்துக்கொண்டிருக்கின்றன...

“சேர்! உங்களுக்குக் கிட்டத்திலே கல்யாணமாமே? என்னையும் மறந்திடாதீங்க... ஏதே எடுபிடி வேலைக்கு இருக்கானேன்னு நினைவு வச்சுக்குங்க... அட்டா! நம்ம மாஸ்டருக்குக் கல்யாணமும் டும் டும் டும்...! கல்யாண சமையல் சாதம்... காய்கறினும் பிரமாதம்...” என்று அவன் பாட ஆரம்பித்ததும் அதற்கிடையில் யாரோ கூப்பிடும் குரல் கேட்டு’ அப்போ வரேன் சார், மறந்து டாதீங்க...” என்றவாறு ஓடியதும்...

அவனுக்கு என்ன பைத்தியமா பிடித்துவிட்டது? அவன் தகப்பன் தாய், சகோதரங்களுடைய மனம் என்ன பாடுபடும்! சே, சே! அவனும் இப்படிச் செய்வானோ? என்னால் நம்பவே முடியவில்லையே!

அவனிடம் நான் கண்ட
ஆரேயொரு குறை, அடிக்கடி
சினிமாவுக்குப் போவது!

எத்தனையோ முறை நான்
அதைக் கேலியாகவும், கோபமாக
வும் கண்டித்திருக்கிறேன். என்
அம்மா கூடப் பல முறை,
“ஏண்டா செல்லப்பா? நெஞ்சொ
டியப் புல்லு வெட்டி உழைக்கிற
காசை இந்தச் சினிமாவிலே
ஏண்டா பாழாக்கிறாய்? ஆசைப்பட்
டால், நல்ல படமாக ஒன்றிரண்டு
பார்த்தால் போதாதா? வாரம்
தவறாமல் ‘டவுனு’க்கு ஓடுகிறாயே
படம் பார்க்க? அந்தப்பணத்தை
மீச்சம் பிடித்தால் நீ நல்ல
உடுப்பு வாங்கலாம், உன் தம்பி
தங்கச்சிகளுக்குப் புத்தகம் வாங்
கிக் கொடுக்கலாமேடா?” என்று
அவனிடம் கூறியதுண்டு. ஒரு
அசட்டுச் சிரிப்புடன் அத்தனையும்
தலை குனிந்து கேட்டுவிட்டுப்
போவான். இரண்டு நாள்
கழித்து, “ஏண்டா இன்று
வேலைக்குப் போகவில்லை?” என்று
கேட்டால் “ஹி..ஹி.. ராத்திரி
படம் பாக்கப் போய், வர நே
மாயிடுச்சங்க சேர்... விடிஞ்சது
கூடத் தெரியாமே தூங்கிட்
டேன், பெரட்டுக்குப் போக முடி
யலை... அதான்...”

என்று அசடுவழியச் சிரிப்
பான்.

“உண்மையாகவே சொல்கி
றேன். நீ வேண்டுமானால் பார்!
இந்தச் சினிமாப் பைத்தியம் ஒரு
நாள் உன்னை நாசமாக்கப் போகி
றது!” எனது கூற்றை அவன்
மதித்ததாகவே தெரியவில்லை.
சினிமா மோகம் அவனை
விட்டதாகவும் தெரிய வில்லை.

உ
ங்
க
ளு
க்
க்
ல்
லை..!

1940 ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட்
மாதம் புது டில்லியில் ஒரு பெரிய
கூட்டம் நடைபெற்றுக் கொண்
டிருந்தது. வானம் மப்பும், மந்
தாரமுமாக இருந்தாலும்
மக்கள் பெருவாரியாக வந்திருந்
தார்கள். ஏனென்றால் அன்றைய
கூட்டத்தில் பிரதமர் நேருவும்
பேசுவதாயிருந்தது. கூட்டத்தில்
மௌலானா அஜாத், புலாபய்
தேசாய் போன்றவர்கள் அடுத்
தடுத்துப் பேசிக்கொண்டிருந்
தார்கள். கடைசியாகப் பேச
நேரு எழவும் மழை பெய்யத்
தொடங்கியது. மக்கள் கலையா
மல் நேருவின் பேச்சை மழையில்
நனைந்த படி கேட்டுக் கொண்டி
ருந்தார்கள். நேருவும் மழையில்
நனைந்தபடியே பேசிக்கொண்டி
ருந்தார். ஒருவர் குடையொன்
றைக் கொண்டு வந்து நேருவுக்
குப் பிடித்தார். அப்போது நேரு
“இவ்வளவு ஜனங்கள் நனைகிறார்
களே. எனக்கேன் குடை பிடிப்
கிறாய்” என்று கேட்டார்.

அதற்கு அவன் “உங்களுக்கு
இல்லை ஐயா, எனது ஒலிவாங்கி
(மைக்-Mic) நனையாமல் இருக்
பதற்காகவே. குடை பிடிக்
கிறேன்” என்று கூறினான்.

அதன்பின் நேரு அவனுடன்
ஒன்றுமே பேசவில்லை.

— துரைநாயகம் —

அந்த ஒரு குறையைத் தவிர வேறு எந்தக் குறைதான் அவனிடம் சொல்வது? “பாவம்! என்ன கெட்டகாலமோ இந்தப் பயலுக்கு...” என்று என் அம்மா கூட இரக்கப்படுகிறாள்.

செல்லப்பா வந்துவிட்டாராம். எனது மாணவர்கள் கூறினர். செல்லப்பாவின் சின்னத் தங்கை லட்சுமியிடம் நான் சொல்லி அனுப்பினேன். “உங்கள் அண்ணன் செல்லப்பாவை நான் வரச்சொன்னேனென்று சொல்லு லட்சுமி!” என்று. அந்தப் பெண் சரோஜாவைப்பற்றியும் நினைத்துப் பார்க்காமல் இருக்கமுடியவில்லை.

அவள் இளமங்கை. உழைக்கும் மலையகப் பெண்களுக்கே உரியவாளிப்பான உடலும், உறுதியும் வாய்ந்தவள். தனது தகுதிக்கும், தேவைக்கும் மீறிய பவுடர்ப் பூச்சும், ஆடை அலங்காரமுமாய் அவள் ‘தேர் பார்க்கப் போகிற’ பெண்ணைப் போலக் கொழுந்துக்குப் போவதை நான் எத்தனையோ தடவை கண்டிருக்கிறேன். வாசலில் ஆடிய நிழல் என் நினைவு ஓட்டத்தைத் தடுக்க, நான் எட்டிப் பார்க்கிறேன்.

அவன்தான்!

“யார், செல்லப்பாவா? உள்ளே வாயேன்...”

அவன் குனிந்த தலை நிமிராமல் உள்ளே நுழைந்து வராந்தாச் சுவர் ஓரமாக ஓடுங்கி நிற்கிறான்.

“உட்கார் செல்லப்பா”

கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படியும் மாணவன் போல அவன் வெறும்

தரையில் உட்கார்ந்து முழங்காலைக் கட்டியபடி, தலை குனிந்திருக்கிறான். பார்க்கவே பரிதாபமாக இருக்கிறது. அவமானத்தாலும், துன்பத்தாலும் சோர்ந்து துவண்ட உடம்பும், இருண்ட முகமும். கலைந்த தலையும்... சேசே! பார்க்கவே சகிக்கவில்லை!

‘என்ன வந்தது இவனுக்கு?’ மனதை அடக்கமாட்டாமல் அவனிடமே கேட்டுவிட்டேன்.

“என்னடா வந்தது உனக்கு?”

அவன் பேசவில்லை. மாறாக விசும்பி அழத்தொடங்கி விட்டான். தனக்குத்தானே ஏற்பட்டு விட்ட கழிவிரக்கத்தின் ஏக்கம் நிறைந்த அவனுடைய விம்மல்கள் எனக்குப் பெரிய தர்ம சங்கடமாய் இருந்தது.

ஓசைகேட்டு, உள்ளே இருந்த என் அம்மாவும் வந்துவிட்டார். “அடப் பாவி நயா?” என்று ஆதங்கத்துடன் கேட்ட அம்மாவைக் கண்டதும் அந்த மடையனின் அழகை அதிகப்பட்டு விட்டது. “இப்ப ஏனடா அழுகிறாய் நீ?” என்று அம்மா கடிந்து கொண்டார். ஒரு வழியாக அவளது அழகை அடங்கியதும்,

—அந்தக்காலம்—

“அடடா... சந்திரோதயம் பார்த்தாயா? அற்புதமாக இருக்கிறது...”

“இது என்ன... அந்தக்காலத்தில் இதை நீ பார்த்திருக்க வேண்டும்... என்ன அழகாக இருக்குந் தெரியுமா?”

—சேட்டி—

'அந்த' விடயத்தைப் பற்றி அவ னீடா மெதுவாக விசாரித்தார் அம்மா.

தெற்றித் தெற்றி அவன் கூறியவற்றிலிருந்து நாங்கள் கொண்டது இதுதான்.

அடுத்தவீட்டில் வசிக்கும் அந்தப் பெண் சரோஜா இவனது தாறுமாறான சினிமாச் சங்கீதங் களைக் கேட்கும் போதெல்லாம் வெகுவாக ரசித்துச் சிரிப்பதுண்டாம். இவன் படம் பார்த்து விட்டு வந்து தன் சிநேகிதக் குழுவ லிடம் 'கதை' அளக்கிறபோதெல் லாம் அவள் அடுத்த வீட்டுத் திண்ணையில் நின்று 'கிளுக்' குவ துண்டாம். இந்த ரசிப்பும் சிரிப் பும் இவனுக்கு ஏதோ இல்லாத பொல்லாத 'சினிமாப்படக்' கற் பனைகளை எல்லாம் ஊட்டி வளர்த்துவிட்டன.

அந்த ரசாபாசமான சம்ப வம் நடந்த அன்றும் இப்படி ஒரு ரசிப்புக் கிளுக்களுக்குப் பிறகு... இவன் தன்னை ஒரு கதா நாயகனாகவும், அவளை கதாநா கியாகவும் தன் சினிமாக்க ண்களில் காண, அதன் பலனாக அந்தக் கதாநாயகியுடன் கொஞ் சம் நெருக்கமாகவே சென்று கதைக்க—அல்ல அல்ல, வசனம் பேச ஆரம்பித்திருக்கிறான். அந் தப் பெண் 'புதுமுகம்' போலப் பயந்து நடுங்கிக் குழறிவிட்டாள். பக்கத்து வீடுகளில் இருந்தவர் கள் இந்தக் கதாநாயகனுக்கு வில்லன்களாகி ஒரு 'சண்டைக் காட்சியையே' நிசமாக நடத்தி முடித்துவிட்டார்கள்!

'அடக் கண்ணராவியே! ஏன்டா உனக்குப் புத்தி இப்

படிப்போயிற்று? எல்லாம் அந்த நாசமாப்போகிற படங்களாலே வந்த வினை!' என்று அலுத்துக் கொண்டார் என் அம்மா!

சமீபத்தில் ஒரு பாடசாலே அதிபர் கூறியதாகப் பத்திரிகை களில் வந்த ஒரு செய்தி எனக்கு நினைவுக்கு வருகிறது.

"பொல்லாத நஞ்சு மெல்ல மெல்ல ஊறிச் சொல்லாமல் கெடுத்துவிடும்!"

எவ்வளவு பொருள் பொதிந்த வார்த்தைகள்!

சள்ளம் கரவு இன்றி இயற் கையின் செழுமையுடன் வளரும் செல்லப்பாபோன்ற எத்தனை எத்தனை வஞ்சமற்ற பிஞ்சு நெஞ்சங்களில் நஞ்சினைக் கலந்து விடுகிறது இந்த நவநாகரிகச் சினிமா?

"எத்தனை முறை படித்துப் படித்துச் சொன்னேன்....." அம்மா ஏதேதோ கூறிச் சலித் துக்கொள்கிறார்.

அவமானச் சேற்றில் புதைந்து எழும்பிய அசிங்கமான தோற்றத் துடன் செல்லப்பா தலைகுனிந்து உட்கார்ந்திருக்கிறான். தான் செய்துவிட்ட தவறுகளுக்காகக் கூசி வருந்துவதை அவனது இருண்ட முகம் சொல்லுகிறது.

எனக்கு என்ன பேசுவ தென்றே தெரியவில்லை. ஒரே குழப்பம். யாரைக் குறை கூறு வது? எதனை நோவது?

எனக்குப் புரியவில்லை.

தீராத் துயர்

செல்வி தாஜுன்னிசா

கட்டுக் கரைத்தண் ணீரும்வந் ததில்லை
கால போகம் கண்டது மில்லை.
முட்டுப் பட்டே மாழ்கி ரோமையா
மோட்சம் கிட்டுமோ இனிச் சொல்லையா.

கட்டுக் கட்டாய்க் கதிர்கட்டு வதெப்போ
கஷ்டம் விட்டே விலகுவ தெப்போ
சொட்டுச் சொட்டாய் சிந்திய நீர்
சேற்றி லும்மணல் மேட்டிலும் சேர்ந்ததோ.

பொங்கு நுரைஎழ அருவி ஆறுமே
போகுதே முத்தரிப் புத்துறை நோக்கி
தங்கினால் கங்கை நீருமே எங்கள்
தரித்திரம் பறந்திடும் இத்தரை விட்டே.

ஏன் வீணாக்குகிறாய்

கோடீஸ்வரர் ஒருவரிடம் அவருடைய நண்பர் ஒருவர் ரூபாய் ஐந்து, பத்து என்று பணம் கடனாக வாங்கி வந்தாலும், அதைத் திருப்பிக் கொடுப்பதில்லை. ஒரு நாள் அந் நண்பர் கோடீஸ்வரரிடம் வந்து “நூறுரூபாய் தாருங்கள். ஒரு துண்டில் எழுதி முத்திரையில் கையெழுத்திட்டுத் தருகின்றேன்” என்று கேட்டார். நண்பர் என்ற முறையில் மறுக்குடியாது கோடீசுவரர் பணத்தைக் கொடுத்தார்.

பணத்தைப் பெற்றுக்கொண்ட நண்பர் “கடதாசியும், முத்திரையும் தாருங்கள் அதில் எழுதி கையெழுத்திட்டுத் தருகின்றேன் என்று கேட்டார்.

அதற்கு கோடீசுவரர்: “பணந்தான் போகிறது ஒரு கடதாசித் துண்டையும், முத்திரையையும் ஏன் வீணாக்குகிறாய்?” என்றார் சிரித்துக்கொண்டே” அன்று தொடக்கம் அந் நண்பர் கடன் கேட்க வருவதை நிறுத்திக் கொண்டார். வேண்டிய கடன்களும் ஒழுங்காக வந்து சேர்ந்தன.

நந்திக் கடல்

‘செங்கை ஆழியான்’

“எம்மீது நீங்கள் படையெடுக்க முடிவு செய்தவுடனேயே அச் செய்தி எனக்குக் கிடைத்து விட்டது... மேலும்...” வன்னியர் தலைவன் தொடருமுன் யாழ்ப்பாண மன்னவன் குறுக்கிடுவான்:

“படையெடுக்கப் போவது தெரிந்துமா, வலிய வந்து எதிரியின் வலையில் விழுந்தீர்கள்...?”

“எதிரியின் வலையா? யார் எதிரி? யார் யாருக்கு எதிரி?...”

“விளையாடுவதற்கு இது நேரமன்று... யார் எதிரியா, வன்னியரே? நீர் இப்போது பேசிக்கொண்டிருக்கிறீர், அவன் உமது வம்சத்தையே துவம்சம் செய்ய முடிவு செய்துவிட்டவன்!...”

‘மன்னவர்கள் அமைதியடைய வேண்டுகின்றேன். உங்கள் அரசின் கீழ் இருந்து திறை செலுத்தும் ஒரு சிற்றரசன் மீது படையெடுப்பா? கப்பம் கட்டும் நான் எப்படி உங்கள் எதிரியானேன்? திறை வாங்கும் நீங்கள் எப்படி எனக்கு எதிரியாவீர்கள்?’

“வன்னியரே! எமக்குத் திறை செலுத்தும் ஒரு சிற்றரசன்தான் நீர்! ஆனால், எம்மரசைக் கவிழ்க்கச் சதி செய்யும் பயங்கரவாதி!...”

“அரசே! நான் பிழை செய்திருந்தால் என்னை எப்போதோ நீங்கள் தண்டித்திருக்கலாம்! அதற்குரிய உரிமை உங்களுக்கு இருக்கிறது! அதை விட்டுவிட்டு அடிமை நட்பின் மீது படையெடுப்பதற்கு அவசியம் நேரவில்லையே? உங்களை இன்று நான் வலியவந்து சந்தித்தது மிதற்காகவே...?”

“எதற்காக...?”

“நீங்கள் விரும்பினால் ஒரு கண்ணசைவால் என்னைச் சிறைக்குள் தள்ளலாம்! அல்லது இருந்தபடியே எனக்குச் சமாதிகட்டலாம்!...”

“அதைத் தெரிந்துகொண்ட பின்பும் ஏன் வந்தீர்?”

“நீதி கோரி வந்தேன்!”

“நீதியா...?” ஆலோசனை மண்டபமே அதிரும் வண்ணம் சிரித்த சங்கிலிகுமாரன், காக்கை வன்னியனை உற்றுப் பார்த்துவிட்டுத் திரும்பவும் சிரித்தான்; மண்டபத்திலிருந்தவர்கள் ஒருவரும் பேசாது இருவரது சம்பாஷணைகளைக் கவனித்து வந்தனர்.

“காக்கை வன்னியரே! நீதி கேட்க வேண்டியவர்கள் நாங்கள்...”

“பிரபு! நீதிபதியே குற்றம் சாட்டப்பட்டவனிடம் நீதி கேட்பதா? நான் குற்றம் செய்தேன் என நீங்கள் முடிவாக நம்பினால் என்னைத் தண்டியுங்கள்! ஆனால், படையெடுத்து அமைதியைப் பங்கப் படுத்திக் குற்றமற்ற ஜனங்களை வதைக்காதீர்கள்! இப்பெரிய தண்டனை பெறும் படியாக என் மக்கள் அத்தகைய பெரும் குற்றம் செய்துவிடவில்லை!”

“குற்றம் செய்துவிடவில்லையா? நீரும் உமது ஆட்களும் சேர்ந்து எத்தகைய குற்றங்களைச் செய்திருக்கிறீர்கள், தெரியுமா? நீங்கள் செய்த கொடுமைக்கு உங்களெல்லாரையும் உயிரோடு கொளுத்தவேண்டும் வன்னியரே?”

காதுகளைப் பொத்திக்கொண்ட காக்கை வன்னியனின் கண்களில் கண்ணீர் துளிர்ந்தது; அவன் குரல் தழுதழுத்தது.

“சொல்லக் கூடாத வார்த்தைகளை எல்லாம் கொட்டுகிறீர்கள்!” என்றான், மற்றவர்களுடைய இதயம் உருகும்படியாக; சிறிது அமைதியாகவிருந்துவிட்டுத் தொடர்வான்:

“குற்றம், குற்றம், என்கிறீர்கள்! அக்குற்றங்கள் தாமெவை?”

“எனது மூத்த அண்ணர் சிங்கபாகுவை நஞ்சுட்டிக் கொன்றீர்கள்?”

“பிரபு! அபாண்டமான பொய்!”

“அதுமட்டுமல்ல, என் இனைய சகோதரர் வீரபண்டாரத்தைக் கொலை செய்வித்தீர்கள்?”

காக்கை வன்னியனின் தலை ‘இல்லை’ என்பது போல ஆடியது.

“அதுவும் நாம் செய்விக்கவில்லை!” என அலறினான்.

“காக்கை வன்னியரே! பெருங் குரலில் கத்தினால் மட்டும் குற்றம் மறைந்துவிடாது! மாடுகளைக் கவர்ந்தீர்கள்! பயிர்களை அழித்தீர்கள்...?”

“பிரபு! எந்த ஓரசிலும் நல்லவர்களும் கெட்டவர்களுமிருக்கவே செய்கிறார்கள்! கெட்டவர்கள் செய்கின்ற செயல்கள் சிலவேளை நல்லவர்கள் தலைமீது சுமத்தப்படுகிறது...! உங்களரசிற்குரியமையான மாடுகளை நாம் கவர்வில்லை! பயிர்களை அழிக்கவில்லை! எம்மீது பொருமை கொண்டவர்கள் செயல்களிலை!”

“வன்னியரே! என் முடிசூட்டு நாளன்று நெடுந்தீவிலிருந்து கோயில் பசுக்களைக் கவர்ந்தது, நீர்? கச்சைதீவிலுள்ள மலர் வனத்தை அழித்தது, நீர்...?”

“அது நானல்லப் பிரபு!”

“நீரல்லத்தான், உமது ஆட்கள்!”

“அதுவுமல்ல! அவை சில வன்னியர்களால் செய்யப்பட்டது மெய்! ஆனால், என் தூண்டுதலாலன்று! என் மீது பொருமை கொண்ட சில வஞ்சக வன்னியர்களின் செயலிது...”

“இப்படிக்கூறும் நீர், அவர்களைத் தண்டியாது விட்டுவிட்டிருக்கிறீர்? தொடட்டிலையும் ஆட்டிப் பிள்ளையையும் கிள்ளுகின்ற கதையிது...”

“இல்லை, அரசே! கோயிலுக்குரிய பசுக்களைக் கவர்ந்தவர்களையும், நந்தவனத்தை அழித்தவர்களையும் நான் ஏற்கனவே சிறைப்படுத்தியுள்ளேன். அவர்கள் வன்னியர் என்பதற்காக மிகவும் வெட்கப்படுகிறேன். அவர்களுடைய செயலினால் ஒரு நாடே பிணமேடாக மாற விருக்கிறது! அதைத்தடுக்கவே ஒடோடி வந்தேன்! அரசே! சிந்தித்துப்

பாருங்கள்—பிறர் செய்யும் பழிகளை எம்மீது சுமத்துவது? கவரப் பட்ட பசுக்களை உங்களிடம் ஒப்படைக்கிறோம்... படையெடுப்பை நிறுத்துங்கள்! எங்களை அமைதியாக வாழவிடுங்கள்!” எனக் காக்கையன் வேண்டினான்.

ஒருவனோடு சண்டை பிடிப்பதானால் அவனும் எதிர்த்துச் சண்டை பிடிக்கவேண்டும்; நாமடிக்க வாங்கிக்கொண்டு பேசாது போகும் ஒரு வளைத் திரும்பவும் அடிப்பதால் பயனென்ன? அந்த நிலையிலேயே சங்கிலி குமாரனிருந்தான்; யாரை எதிரியெனக் கருதிப் படையெடுக்க முடிவு செய்தானோ அவனை சமாதானம் கோரி, அதுவும் பக்கபலமின்றிப் பயப்படாது வலிய வந்தபின் என்ன செய்யமுடியும்? அவன் குரலில் இறக்கம் காணப்பட்டது.

“அழிக்கப்பட்ட மலர் வனத்திற்கு என்ன செய்வீர்—?”

“குற்றம் இழைத்த அவ்வன்னியர்களைக் கொண்டே அம்மலர் வனத்தைப் பழையபடி ஆக்கிக் தருவேன்.” என்றான் காக்கை வன்னியன்.

காக்கை வன்னியன் வந்த காரியம் விரும்பியபடியே முடிந்தது. படையெடுப்பு நிறுத்தப்பட்டது. ஆனால், தலைவர்கள் இருவரதும் உள்ளங்களிலே பகைமை நெருப்பு அவியவில்லை.

இனிமேல் வன்னியர்கள் தொல்லை இராது எனப் பரராச சேகரர் எண்ணியது தவறாகப் போகும்படியான ஒரு திட்டத்தை அப்பாமுதலியின் மாளிகையில் காக்கை வன்னியன் வெளியிட்ட போது, பழி வாங்கும் எண்ணமுடைய அப்பாமுதலியே அத்திட்டத்தை ஏற்க முதலில் மறுத்தார்.

22

புதியதொரு திட்டம்

நிலைவிரி கோலமாக, ஊண் உறக்கமின்றி, ஒன்றிலும் சிந்தை செலுத்தாதவளாக உதயவல்லி வாடிக்கிடந்தாள். மகளைக் காணக் காண அப்பா முதலியின் மனதில் அந்நிலைக்கு அவளைக்கொண்டு வந்த சங்கிலி குமாரனைப் பழி வாங்கும் எண்ணம் மேலோங்கி நின்றது. பரராசசிங்கனுக்குக் கொடுத்த வாக்கு வேறு பூதாகாரமாக எழுந்து நின்றது. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் எழில் நந்திச் சிம்மாசனம் அவர்சிந்தையில் குடியேறி வேறு பல நினைவுகளை எழுப்பி, இனிய கனவுகளில் அவரைச் சஞ்சரிக்க வைத்தது.

எல்லாவற்றிற்கும் தடைக்கல் சங்கிலிகுமாரன்.

தன்னை உருவாக்கப்பட்ட சூழ்ச்சி நிறைவேறுவதென்றால் தன்னொருவனால் மட்டுமது முடியாதென்பதை அப்பா முதலி நன்

குணர்ந்ததினால், சில மந்திரிகளினதும் பிரமுகங்களினதும் ஆதரவைப் பரராசசிகனுக்குப் பலமாக்கி இருந்தார். அத்தோடு யாழ்ப்பாண அரசுக்குப் பல வழிகளிலும் தொல்லை கொடுத்து வந்த வன்னியர்களோடும் தொடர்புகொண்டார். இத்தகைய ஒரு சந்தர்ப்பத்தை எதிர் நோக்கி இருந்த காக்கை வன்னியன் மகிழ்வோடு ஒப்புக்கொண்டான்.

யாழ்ப்பாண அரண்மனையில் விருந்தினர்களைத் தங்கி இருந்த வன்னியர் தலைவன், அப்பா முதலியின் அழைப்பின் பேரில், அவரது விருந்தினர்களை ஒரு நாள் இரவு வந்தான்.

இவ்விருந்து ஏற்கனவே திட்டமிட்டு நடக்கப்படுவது என்பதை எவரும் உணரவில்லை. அப்பா முதலி காக்கை வன்னியனை விருந்தினர்களை அழைத்ததை எவரும் தவறாகவும் எண்ணவில்லை.

அரசமரியாதைகளோடு வன்னியர் தலைவன் வரவேற்கப்பட்டான். இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கபடமாகச் சிரித்துக் கொண்டார்கள்.

விருந்து முடிந்ததன்பின், ஆலோசனை மண்டபத்தில் இருவரும் கூடித் தமது திட்டங்களை ஆராயத் தொடங்கினர்; ஒருவரையொருவர் சிறிது நேரம் பார்த்துக்கொண்டனர்,

“அப்பா முதலியாரே! அறுசுவையுடன் அமுதமான விருந்தையளித்ததற்காக முதலில் நன்றி கூறக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்!” எனக் காக்கை வன்னியன் ஆரம்பித்தான்.

“வன்னியர்களின் தலைவனை விருந்தினர்களை வரவேற்றதில் என் மாளிகை பெருமையடைகிறது. வன்னியரே!...” என்றார் அப்பா முதலி.

“நன்றியை நீர் ஏற்காவிடிலும் நன்றி கூறுவது என் கடமை., மேலும், முதலியாரே! உமக்கு நான் வேறேர் விதத்திலும் கடமைப்பட்டுள்ளேன்..!”

“வேறேர் விதத்திலர்? எவ்விதத்தில்?”

“என்ன தெரியாதவர் போலப் பேசுகிறீர்? மன்னன் சங்கிலி குமாரன் எம்மீது போர் தொடுக்கத் திட்டமிட்டுள்ளதை, எனது ஓற்றன் மூலம் அறிவித்தவர், தாங்கள் தானே? மேலும், ‘எதிர்த்துப் போரிடுவதற்குச் சந்தர்ப்பம் சரியில்லை, வந்து சமாதானம் செய்து கொள்வதே நமக்கு இப்போது நல்லது’ என வழி கூறியவரும் நீங்கள் தானே? இவற்றிற்கெல்லாம் எப்படி நான் நன்றி செலுத்தப் போகிறேன்?” என்று வன்னியன் கூறியபோது, அப்பா முதலியின் உச்சி குளிர்ந்துவிட்டதால், “வன்னியரே! நீர் எமக்குச் செய்து தர வேண்டியவை சிலவுண்டே? உமது நன்றியை அவற்றின் மூலம் செலுத்துமே?” என்றார்.

“இல்லை, முதலியாரே! அவற்றின் மூலம் நன்றியைச் செலுத்த முடியாது?”

“பின்...?”

“உரிமையுடைய இளவரசன் ஒருவன் அநியாயமாக அரசரிமை பறிக்கப்பட்டு இருக்குப்போது அவனுக்குதவி அவனைச் சிம்மாசனத்தில் அமரவைப்பது என் கடமை என எண்ணுகிறேன்! பரராசசிங்கனை யாழ்ப்பாணத்தின் மன்னனாக்குவது நமது கடமை முதலியாரே! அந்த இலட்சியத்தையுடைய நாம் முயல்கிறோம்!.....”

பரராசசிங்கனை மன்னனாக்குவது அவர்களுடைய இலட்சியமென்பது, சதியின் வெளிப் பூச்சு. இருவருடைய அடிப்படையான நோக்கங்களும் வேறே. பரராசசிங்கன் மன்னனாகுவதன் மூலம் ஆட்சிப் பொறுப்புத் தன் கைகளில் சிக்குமென அப்பா முதலியும், சிம்மாசனத்தில், பரராசசிங்கனை ஏற்றவுதவுவதன் மூலம் வன்னியர்களினதிகத்தையத யாழ்ப்பாணவிராச்சியத்தில் ஸ்தாபிக்கலாம், வன்னியரசைத் திறை செலுத்தாச் சுதந்திர அரசாக்கலாம் எனக் காக்கை வன்னியனும் கனவு கண்டனர்.

சங்கிலி குமாரன் மீது காக்கையனுக்குத் தீராத விரோதமிருந்தது; இன்று சங்கிலி சமாதானமாகிவிட்டாலும், என்றோ ஒரு நாள் தம்மையழிக்கத் தயங்கமாட்டான் என்பதை வன்னியன் நன்கறிவானாகையால், அரசு பீடத்திலிருந்து சங்கிலியை விலக்கிவிட்டு வேறொருவனை அரசனாக்குவதன் மூலம் தம்மரசிற்கொருவித பயமுமில்லாது செய்ய விரும்பியதாலேயே அப்பா முதலியின் சதிக்குதவ முன்வந்தான்.

“முதலியாரே! நீரும் நானும் விரும்பினால் மட்டும் பரராசசிங்கன் மன்னனாகிவிடுவான் என எண்ணக் கூடாது! சங்கிலி குமாரன் இன்று மன்னன். அவன் கைகளில் அதிகாரமிருக்கிறது. தனக்கெதிராக நாங்கள் சதி செய்வதாக ஒரு சிறிதளவு தெரிந்தால்போதும், நாங்கள் தூக்கில் ஊசலாட! ஆகவே, நாம் மிகவும் ஜாக்கிரதையாகவிருக்கவேண்டும். நம் பக்கம் சேரக்கூடியவர்களை இரகசியமாகச் சேர்த்து நம்பக்கத்தைப் பலப்படுத்துவது நமக்கு நல்லது!...”

“பயப்படத் தேவையில்லை, வன்னியரே! நமது புக்கமும் வலுவான கோட்டையப் போன்றது. என் போன்ற மந்திரிகள் பலர் எம்பக்கம். அதுமட்டுமன்று, பரராசசிங்கனின் தாயார், பரநிருபனின் தேவியார் மாதவி, நமது திட்டம் நிறைவேறுவதற்காக எதையும் செய்யத் தயாராகவிருக்கிறார்! அதுமட்டுமன்று... பரநிருபசிங்கரையும் நம் பக்கம் இழுக்க முடியும் எனவே எண்ணுகிறேன்!”

காக்கை வன்னியன் துள்ளியெழுந்தான்; எழுந்தவன் முகத்தில் ஆச்சரிய ரேகைகள் குமிழியிட்டன. சந்தேகப்படுபவனைப் போல அப்பா முதலியை நோக்கவே, “ஆச்சரியப்பட வேண்டியதுதான், வன்னியரே! பரநிருபனை நம் பக்கம் மாற்ற முடியும்!” என்றார், அப்பா முதலி.

“பரநிருபனையா? ஏழரதிபனையா? நம் பக்கம் மாற்றமுடியுமா. நீர் கூறுவது பொய்யல்லவே?”

“வன்னியரே! ஆச்சரியமடையாதீர்கள். ஏழரதிபனை சங்கிலிக்
கெதிராகக் கிளப்ப முடியும்!”

“எப்படி, முதலியாரே? சங்கிலிமேல் உயிரையே வைத்திருப்பவர்,
பரநிருபர்! மனைவி தடுத்தும் மகனுக்குரிய அரசைத் தம்பிக்களித்தவர்
என நீர் கூறியிருக்கிறீர்?”

“கரைப்பார் கரைத்தால் கல்லும் கரையும், வன்னியரே?”

“எப்படி?”

“சங்கிலிக்கு முடி சூட்டியபின் பரநிருபரின் வீட்டில் மகிழ்ச்சியே
யில்லை! ஒரே சோகமே?”

“காரணம்?”

“பரநிருபரின் மனைவிதான்! இல்லாள் சிரித்தாற்றான், இல்லமும்
சிரிக்கும், வன்னியரே! மாதவிதேவியார் தனது கணவனுடன் முகம்
கொடுத்துப் பேசுவதேயில்லை! பழையபடி இருக்கப் பரராசசிங்கன்
மன்னனாக வேண்டுமாம்!... நாளாந்தம் மனைவியின் வார்த்தைகளினால்,
கரைக்கப்பட்டு வருகிறான், பரநிருபன்! பரநிருபன்தான் செய்தது
பிழையென்பதைப் படிப்படியாக உணர்ந்து வருகிறான்! எப்போதா
வது பரராசசிங்கனை மன்னனுக்குவதாகவும் வாக்களித்துள்ளான்!
மேலும்.....”

“ம்...மேலும், என்ன முதலியாரே?”

“சங்கிலி குமாரன் மீது பரநிருபன் வெறுப்புக்கொள்ளத்தக்க
ஒரு சம்பவமும் நிகழ்ந்திருக்கிறது. உம்மீது படையெடுப்பதாகச் சங்
கிலி முடிவு செய்தபோது, பரநிருபன் வேண்டாமெனத் தடுத்தும்
சங்கிலி கேட்கவில்லை. தன்னால் முடி புனைந்தவன் தன் பேச்சைத்தட்டி
விட்டதால், சங்கிலி மீது வெறுப்படைந்துள்ளான் பரநிருபன்!
அவ்வெறுப்பு நாளாந்தம் விருட்சமாகி வருகிறது!... இவ் வெறுப்பை
நான் மேலும் தூண்டிவிடப் போகிறேன், இவற்றின் முடிவு பரநிரு
பனைச் சங்கிலிக்கெதிராக வாளெடுக்கத் தூண்டப் போகிறது.
வன்னியரே!” என்று கூறிய அப்பா முதலி கடகடவெனச் சிரித்துக்
கொண்டு, தொடர்வார்: “வன்னியரே! அரச குடும்பத்திலேயேபிளவை
யுண்டாக்கினால் முடிவு நமக்குச் சாதமாகிவிடும், இல்லையா?”

“பிளவுண்டாகிவிட்டது! அதைப் பெரிதாக்குவது நமக்குத
வும். என்னதான் இருந்தாலும் சங்கிலி சிறந்த வீரமுடையவன்!
எத்தகைய எதிர்ப்பையும் சமாளிக்கக் கூட்டியவன்! எதற்கும், மனந்
தளராதவன்! அவனைக் கண்டபோதே நானுணர்ந்து கொண்டேன்!
ஆதலால், நாம் இப்படிச் செய்தாலென்ன?”

“எப்படி...?”

காக்கை வன்னியன் தனது திட்டத்தை வெளியிட்டபோது, பழி
வாங்கும் நெஞ்சமுடைய அப்பா முதலியே ஒரு கணம் அதிர்ச்சி
யடைந்தார்:

“அன்னியரினுதலியை நாடுவதா?” என அவர் வாய் முறு முறுத்ததோடு, “வன்னியரே- நமக்குப் போதுமான பலமிருக்கும் போது போர்த்துக்கேயப் பறங்கினரினுதலி நமக்கேன்? தென்னிலங்கையில் தமது ஆதிக்கத்தை நிலை நாட்ட முயல்வது போல இங்கும் அவர்கள் முயன்றால்?” என்றார்.

இதைக் கேட்ட வன்னியன் பெரிதாக நகைத்துக் கொண்டு, “முதலியாரே! அதிகார பீடத்திலிருப்பவன் மிகுந்த பலசாலி என்பதை அறிந்தும் நம் பலத்தை நீருணரவில்லை...” என்றான்.

“பரராசசிங்கன் நம் பக்கா?”

“அவன்தானே சதுரங்கத்தின் காய்?”

“அவன் தாய் நம் பக்கம்?”

“அறிவேன்!”

“மந்திரிகளிற்பலர் நம் பக்கம்?”

“உண்மைதான்!”

“பரநிருபனையும் நம் பக்கமாக்கலாம்?”

“ஒருவேளை நடக்கலாம்!”

“இவ்வளவு இருந்தும் போர்த்துக்கேயரின் உதவி நமக்கு ஏன்?”

வன்னியன் குறுக்கும் நெடுக்குமாக நடை பயின்று கொண்டே

சொல்வான் :

“படைப்பலம் மன்னன் கைகளில் இருக்கும்போது நாம் சிலர் என்னத்தைச் சாதித்து விடமுடியும்? நமது இலட்சியம் நிறைவேற இதைவிட வேறு வழியேயில்லை... இங்கு வர்த்தகம் புரிய இடமளித்தால் போர்த்துக்கேயர் நமக்காக எதையும் செய்வார்கள். என்ன கூறுகிறீர்?.....”

அப்பா முதலியின் பயம் நிறைந்த திகைப்பு இன்னமும் மாறவில்லை. அவ்வேளை மாளிகை வரசலில் கூச்சல் எழுந்தது. இருவரும் சாளரத்தினூடாக விரைந்து நோக்கினர்.

“பிடியுங்கள்... பிடியுங்கள்...” என்ற சத்தத்தினிடையே மின்னணைப் போல வெளி மதிலைத் தாண்டிக் குதித்த ஓர் உருவம், வெளியில் ஆயத்தமாக நின்ற குதிரையில் தாவி, அம்பெனவடக்கு நோக்கிப் பாய்ந்ததைக் கண்ட அப்பா முதலியும், காக்கைவன்னியனும் ஒருவரை யொருவர் பயத்தோடு பார்த்துக் கொண்டனர்.

23

வரளின் மேல்....

நிசப்தமான இரவில். ஆலோசனை மண்டபத்தில், ‘யாழ்ப்பாண மன்னன் சங்கிலிகுமாரனுக்கெதிராகச் சதித்திட்டம் வகுத்துக் கொண்டிருந்ததை யாருமறியவழியில்லை’ என்றதுணிவு தந்த நிம்மதியோடு உரையாடிக் கொண்டிருந்த காக்கை வன்னியனும், அப்பா முதலியும் காவலர்களை ஏமாற்றிவிட்டு அம்பெனப் புரவியில் தாவி மறைந்தவனைக் கண்டு திக்பிரமை பிடித்தவர்களாக நின்றனர்.

ஓடியவனைத் தொடர்ந்து பிடிக்கச் சென்ற காவலர்களும் ஏமாற்றத்தோடு திரும்பி வந்ததைக் கண்ட அப்பாமுதலி, ஆலோசனை மண்டபத்தை விட்டு வெளியே விரைந்து வந்து 'யாரடா! அவன் ஓடியது?' எனக் கத்தினார்.

“யார் என்று தெரியவில்லை, பிரபு! ஆலோசனை மண்டபத்தின் சாளரம் வழியாக நீங்கள் உரையாடிக்கொண்டிருந்ததைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்ததைத் தற்செயலாகக் காண நேர்ந்தது! பிடிக்க முயற்சித்தோம், முடியவில்லை!” என்றான் காவலர்களில் ஒருவன்.

அப்பா முதலி, தன்னைத் தொடர்ந்து வந்து நின்று கொண்டிருந்தவன் வியனைக் கலக்கத்தோடு பார்த்தார்; வன்னியனும் கலக்கமடைந்தவனைப் போலவே தென்பட்டான், எனினும் தெளிவோடு, “உள்ளவாருங்கள் மற்றவற்றைப் பேசுவோம்!” என அழைக்கவே, காவலர்களைச் சுட்டெரித்துவிடுவது போலப் பார்த்து உறுமிவிட்டு வன்னியர் தலைவனுடன் உள்ளே சென்றார்.

“சங்கிலிகுமாரன் புத்திசாலிதான்!” என்றான், வன்னியன்.

“ஏன்?”

“நீர் என்னை விருந்திற்கு அழைத்ததையிட்டு, அவன் சந்தேகப்பட்டிருக்கிறான்! நம் நடவடிக்கைகளைக் கவனிக்க தன் ஒற்றன் ஒருவனையும் அனுப்பியிருக்கின்றான்!”

அப்பா முதலியின் உடல் குளிரில் நடுங்குவது போலப் படபடத்ததைத் தொடர்ந்து, “ஒற்றனு?... அப்படியானால்..?” எனக் குழறினார்.

“நாம் வகுத்துக் கொண்ட, உரையாடிக் கொண்ட திட்டங்கள் யாவும் இப்போது சங்கிலிகுமாரன் முன், தப்பி ஓடிய ஒற்றனால் வெளியிடப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும்! அதைக்கேட்ட மன்னன் கொதித்துக் கொண்டிருப்பான்! ஒரு வேளை நம்மீது இராஜத் துரோகக் குற்றம் சாட்டப்பட்டு, நம்மைக் கைது செய்ய வீரர்கள் புறப்பட்டிருக்கலாம்!” என்று காக்கை வன்னியன் சலனமின்றிக் கூறியபோது அப்பா முதலி தன் தலைமீது மாளிகைக் கூரை இடிந்து விழுந்தது போலப் பக்கத்திலிருந்த தூணைப் பற்றிக் கொண்டார்.

காக்கை வன்னியன் கூறியது போல அவர்களது திட்டங்கள் ஒற்றனால் வெளியிடப்படவோ, அதைக் கேட்டு மன்னன் கொதிப்படைந்து அவர்களைக் கைது செய்ய வீரர்களை அனுப்பவோ, இல்லை.

“கனகராயா! நான் கூறியபடி நீ அவர்களது உரையாடல் களைக் கவனித்து வருவாய் என்று திட்டமாக நம்பியிருந்தேன்! நீயோ.....”

“இயலுமானவரை முயன்றேன், அரசே! முடியவில்லை. அப்பா முதலியின் மாளிகையைச் சுற்றி ஒரே காவல் எனினும் அவற்றைக் கடந்து ஆலோசனை மண்டபத்தின் சாளர வழியாக அவர்களது உரையாடலைக் கவனிக்க முயன்ற போது, யாரோ பின்னால் ஓடி வருவது கேட்கவே திரும்பிய நான், காவலர்கள் என்னை நோக்கி ஓடிவருவதைக் கண்டேன். பின் என்னால் என்ன செய்யமுடியும்? அவர்களைத் தாக்கிவிட்டுத் தப்பிவரவே முடிந்தது மன்னித்துக் கொள்ளவேண்டும்!” என்றான் கனகராயன்.

“பரவாயில்லை... நீயுன் சிந்தையை வேறு வழியில் விட்டுவிட்டாய் போலிருக்கிறது?” எனக் குறும்பாகக் கேட்கவே, கனகராயன் தலைகுனிந்து கொண்டான்.

கீரிமலையினிலே!

கவிஞர் கந்தவனம்

வேறு

கலையொழுகு தமிழ்க்கடலே கனலாய்க் காற்றாய்
கரைபுரளு கற்பனையே கற்கக் கற்க
அலைகெழுமி அமிழ்தமெழ அதிலே தோயும்
அனைவரையும் அமரரென ஆக்கி நின்று
நலைமைநிலை வகித்தினிது தமிழ்செய் கின்ற
தரணி புகழ் காப்பியத்தைத் தந்தே யெம்மைத்
தலைநிமிரச் செய்ததவப் புலவ ரேறே
சங்கநிதி நீயெமக்கு வாழி! வாழி!

இமயமலைக் காப்பியமுன் னிராமர் காதை
இயல்புகளை எடுத்தியம்ப எனக்கென் னாற்றல்
அமையுமதில் அனைத்துலக வளங்கள் யாவும்
அறிவியலும் புவியியலும் வரலாற் றோ
சமையுமிடம் வேற்றுமையைச் சாதிப் போரால்
சச்சரவும் சிலசமயம் உண்டே யானால்
அமைதிதரும் நின்கவிதை யாற்றல் எம்மை
ஆள்கிறது இராமர்புகழ் அமிழ்தை யூட்டி!

உள்ளமுட னுறவாடி ஊனோ றேறி
உயிரொன்றி உய்விக்க வென்றே யான்ற
உள்ளபெரும் உண்மைநெறி உற்றே ஆய்ந்த
உலகியலின் நுண்மைகளை ஒப்பில் லாத
தெள்ளுதமிழ் விருத்தமெனுந் தீம்பாட் டாலே
செம்மையுற ஊட்டியதன் திறன்சொல் வேனோ
கொள்ளைகொளும் பாத்திரநற் குணஞ்சொல் வேனோ
கூறறிவு கொலுக்கொள்ளும் வகைசொல் வேனோ
கல்விவளம் வந்தவொரு கடலென் பேனோ
கற்பனையில் வல்லபெருங் காற்றென் பேனோ
சொல்வளனிற் சோமாரி யெனச் சொல் வேனோ
சுவைபொருளிற் றொடர்கின்ற சுரங்கந் தானோ
பல்கிளையிற் பாயுமொரு பாட்டா றாமோ
பாட்டுவள மூட்டியருள் காட்ட வந்த
செல்விகலை வாணியவள் செல்வப் பேறே
திகழுலக இலக்கியமே தமிழாந் தேனே!

ஓர் பெரிய நாடகத்தை உலகுக் கீந்தாய்
ஓற்றுமையை ஓர்குடையில் உலக மொன்றை
சீருறநற் சிந்தனைகள் சிறக்கச் செய்தாய்
திறமைமிகு ஆசிரிய னாகித் தேர்ந்த

பேரரிய இயக்குநராய்ப் பெருமை சான்ற
 பிறவிநடி கருமாகிப் பின்னு முள்ள
 நேர்கலைஞர் பலராகி நிகழும் கூத்தாய்
 நிகரற்ற சுவைஞனுமாய் நிற்கின் ருயே!

வேறு

என்றெலாம் பொங்கி ஏழுந்
 றியம்பினேன் இறைஞ்சி மேலும்
 நின்றுநான் கூறக் கம்பர்
 நிறுத்துக பேச்சை யென்றார்
 ஒன்றுமே புரிய வில்லை
 உருக்குலைந் தொடுங்கி ஊன்றி
 மென்றுமிழ் ரீர்வி முங்கி
 மிரண்டுமெய் சிலிர்க்க நின்றேன்!

குறித்தவென் மொழியி லேதுங்
 குற்றமோ குறுக்கிட் டாங்கே
 மறித்ததன் பொருளு மென்னே
 மாபெரும் புலவன் முன்னே
 சிறுத்துநான் சிறுகு ரங்காய்த்
 தேய்வதை உணர்ந்து முந்தி
 பொறுத்தருள் செய்க வையப்
 பொருளறி புலவோய் என்றேன்!

தங்கொளிர் முகத்தில் ஞானத்
 தண்ணகை தவழ அன்பு
 பொங்கிடும் பார்வை வார்த்துப்
 புதுக்கியென் நிலைபு கல்வார்
 துங்கநல் நூல்தந் தாலும்
 சுவைத்திடு மாற்ற மில்லா
 உங்களுக் கென்ன தம்பி
 உள்ளதே வாய்வாய் இந்த-

வாய்தனும் இல்லை யென்றால்
 வந்துநாய் இழுத்துக் கொண்டு
 போய்நடுத் தெருவி லும்மைப்
 போட்டிருக் காதோ ஏதோ
 தாய்தமிழ் உச்சி மோந்து
 தந்தபால் வலுவி னாலே
 வாயினால் வெழுத்து வாங்கி
 வாழ்கிறீர் வாழி வாழி !

அந்த உல்லாசமான விருந்திற்குப் பிறகு விருந்தில் பங்குபற்றியோர் ஒருவர் பின் ஒருவராக செத்து மடியலாயினர். ஏன்?

ஊரே சுடுகாடாகி விட்டது. அந்தச்--

சாவின் மர்மம் என்ன?

—பெஞ்சமின் பிராங்—

யூக்கா அறுவடை முடிந்த தும் பொலிவியாவி லுள்ள (பொலிவியா தென் அமெரிக்கா விலுள்ளது) சான் யோக்கின் கிராமத்தில் வசிக்கும் யூலியோ அனெஸ் என்னும் விவசாயி அதைக் கொண்டாடத் தீர்மானித்து, தன் நண்பர்களை விருந்துக்கு ஹைத்திருந்தான் அன்றைய விருந்துக்கு ஓர் பசு கொல் லப்பட்டது. அந்த அமைதியான இரவில் கித்தர் (Guitar) கருவியின் ஒலி எங்கும் இனிய கானத்தைப் பரப்ப, அவர்கள் குடித்து வெறித்து மகிழ்ந்திருந்தார்கள்.

விருந்து முடிந்த ஒரு கிழமையின் பின்பு அனெஸ் நித்திரை விட்டு எழும்பும்போது தனக்கு சிறிது காய்ச்சல் இருப்பதாக உணர்ந்தான். வெகு சீக்கிரத்தில் அவனுக்குப் பயங்கரமான தலையிடி உண்டாயினது மல்லாமல், முதுகில் தீயால் சுட்ட புண் போன்று வேதனை தோன்றியது. உடற் குடும் படிப்படியாக உயர்ந்தது. அவனுடைய கைகால்கள் எல்லாம் உதறத் தொடங்கின. நாக்கு கிட்டத் தொடங்கியது. முரசுகளிலிருந்து இரத்தம் வடியத் தொடங்கியது. சுகவீனமான ஏழாம் நாள் அவன் உணர்வில்லாமல் வீழ்ந்து, உணர்வு நீங்காமலே இறந்து போனான்.

அனெசினுடைய இச் சாவு நஞ்சு கலந்த உணவால் தான் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டுமென அவனுடைய அயலார் ஒருங்கே சொன்னார்கள். ஏனெனில் அன்று நடந்த விருந்தில் பரிமாறப்பட்ட உணவினால், பங்கு கொண்ட மற்ற மூவரும் அனெசுக்கு நேர்ந்தது போலவே செத்தார்கள். அடுத்த நாலு மாதங்களில் 300 கிராமவாசிகள், (அதாவது சான் யோக்கின் கிராமத்தின் சனத்தொகையில் 1/8 பங்கு) ஒரே விதமான காரணங்களால் தாக்கப்பட்டனர். நூறு பேர் மட்டில் இறந்தனர். இதைக் கண்ட பொலிவிய வைத்திய அதிகாரிகள் இக்கிராம வாசிகள் ஏதோ பயங்கரமான தொற்று நோய் வர்க்கத்தால் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதை உணர்ந்தனர்.

இதன் காரணம் என்ன? மக்களுக்கு நம்பிக்கைக்காக அவர்கள் வைசூரிக் கெதிராக பால் கட்டினார்கள். என்றாலும் நோய்ப் பரம்பல்தொடர்ந்தது. இந்நோய் எலும்புருக்கிக் காய்ச்சலாக உருவெடுத்தபோது அவர்கள் தொற்று நோய்த்தடை மருந்து ஏற்றினார்கள். இதுவரையில் மாற்றம் ஏற்படவில்லை. பொலிவிய வைத்திய அதிகாரிகள் இக்கிராமவாசிகள் கண்டு பிடிக்கமுடியாத பயங்கரமான தொற்று

நோயுடன் போராடுகிறார்கள் என்பதை அறிந்துகொண்டார்கள். பொலிவியாவின் 'பெனி மாகாணத்தில் 125,000 பேர் பீதியால் பீடிக்கப்பட்டு விட்டார்கள். இந்நோய் மற்ற மாகாணங்களுக்கும் பரவினாலுள்ள நடக்குமென்பது தெரியாது.

நல்ல வேளையாக பொலிவியாவின் நலை நகரான லாபாசுக்கு 37 வயதுடைய டொனல்ட் மக்கன்சி என்பவர் வந்தார். இவர் பொலிவியாவிற்கு நோய்க் கிருமிகளின் வளர்ப்பு, போஷிப்பு என்பவற்றைப் பற்றி படிப்பதற்காக ஒரு குழுவுடன் வந்திருந்தார். அவருக்கு கிருமிகளின் வளர்ச்சி பற்றித்தெரிந்திருந்தும், உண்மையான ஆராய்ச்சி மூலம் கண்டு பிடிக்க வேண்டுமென்னும் ஆவலுடன் வந்திருந்தார். அவருக்கு பொலிவிய வைத்திய அதிகாரிகள் நிலைமையை விளக்கி பெனி மாகாணத்திற்குப் போகச் சொன்னபோது, தான் நினைத்தது அனுகூலமடைகிறதென்று உணர்ந்தார்.

மக்கன்சி ஒரு போதும் எலும்புருக்கி நோயைப்பற்றி அறிந்திருக்கவில்லை, கண்டதுமில்லை. பொலிவியன் வைத்திய அதிகாரிகள் அவரிடம் நோயின் அடையாளங்களைச் சொன்னபோது, இதைக் குணப்படுத்த அவருக்கு ஏது செய்ய வேண்டுமென்று தோன்றவில்லை. மக்கன்சி பெனி மாகாணத்தில் இறங்கி, குதிரை மீதமர்ந்து அவ்விடத்தைச் சுற்றிப் பார்க்கப் புறப்பட்டார். சுற்றிப் பார்த்துக்கொண்டு வரும்

கூச்சம்

முதலாளி : எங்கேடோ அந்தக் கணக்கப் பிள்ளையைக் காணோம்! அதோடு ஒரு ஆயிரம் ரூபாயும் காணோம்?

வேலையன் : அவருங்களா! எதோ பணம் வேண்டும் என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். உங்களைக் கேட்பதற்கு கூச்சமாக இருக்கிறதாம் என்று சொன்னார்.....!

—யோகா

போது குதிரைகள், மாடுகள், பன்றிகள் சுதந்திரமாக நடமாடித் திரிந்தன. 600 பேர் வசித்த 'ஓரபாயா' கிராமத்தில் இன்று இரண்டு குடும்பமே மிகுதியாயிருந்தது. சிலர் இறந்துவிட்டனர். சிலர் கிராமத்தை விட்டு வெளியேறிவிட்டனர். மக்கன்சியால் இத்துக்கத்தைச் சாந்தப்படுத்துவதைத் தவிர வேறு ஒன்றும் செய்ய முடியாதிருந்தது. அவர் அக்கிராமவாசிகளிடமிருந்து நோயின் குண குணங்களைப்பற்றி வாக்குமூலங்களைச் சேகரித்துச் சென்றார். இதற்கு ஒரு காரணம் இரத்தரோகமெனவும், மற்றக் காரணம் வைசூரிப்பால் எனவும் உணர்ந்தார்.

அவர் கிராம வாசிகளை கேள்விகள் கேட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது அவருக்கு ஒரு யோசனை தோன்றியது அவ்விடத்தில் பூனைகளோ இல்லை. எல்லாம் இறந்துவிட்டன என்று கிராமவாசிகள் சொன்னார்கள். இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்னர்

முதலாளி

முதலாளி : மரணத்திற்குப் பிறகு வாழ்வு உண்டு என்பதில் உனக்கு நம்பிக்கை உண்டா?

தொழிலாளி : உண்டு முதலாளி

முதலாளி : ரொம்ப நல்லது! நீ உன்னுடைய மாமனார் இறந்து விட்டதாக லீவு வாங்கிக் கொண்டு போனாய் அல்லவா? பிறகு அவரே உன்னைத் தேடி இங்கு வந்து விட்டார்!

— இராயேஸ்

அரசாங்கம் தொற்று நோய்த் தடைக் குழுவை அனுப்பி மலேரியா கொண்டுவரும் நுளம்புகளைத் தடுப்பதற்காக மருந்து தெளித்தனர் என்றும் சொன்னார்கள். சில வேளை எலிகள் இந்நோயைக் கொண்டுவர ஏதுவாக விருக்கும் என்றும் உணர்ந்தார்.

மூன்று இரவுகளாக மக்கள் சியும் அவருடைய கூட்டாளிகளும் ஓரபாயாவில் தங்கி, கிருமிகள், செடிகள் முதலியவற்றைச் சேகரித்தார்கள். இந்நோயால் பாதிக்கப்பட்டுத் தங்களிடம் அடைக்கலம் புகுந்து இருந்தவர்களிடமிருந்து இரத்தமெடுத்து அவற்றைப் பரிசோதனைக்காக பனாமாவிலுள்ள 'மாறு' என்னும் ரசாயனப் பரிசோதனைச் சாலைக்கு அனுப்பினார்கள். அவ்விடமிருந்து இந்நோய் எலும்புருக்கிக் காய்ச்சல் இல்லை என்னும் உண்மையைப் பெற்றார்.

கிழமைக் கணக்காகச் செய்த பரிசோதனைகள் மற்றும் வியாதிகளுடன் தொடர்பு இருக்குமா என்பதைக் கூடக் காட்டவில்லை.

இதனால் அரைவாசிக்கு மேற்பட்ட 'மாறு' ரசாயனப் பரிசோதனையாளர்கள் மக்கள் சியைப்போல் அதிர்ச்சியடைந்தனர். மாறு விலுள்ள மற்ற வைத்திய அதிகாரியான ஹென்றி பெய், மக்கன்சி சந்தேகப்பட்டது போல இது இரத்த ரோகம் சம்பந்தமாக ஏற்படும் காய்ச்சல் என்றார். இதைப்பரிசோதிக்க அவர்களுக்கு இந்நோயைப் பற்றிய உண்மையான செய்திகள் தேவைப்பட்டது.

1962-ம் ஆண்டு ஹென்றி பெய், மக்கன்சி இன்னும் மாறு விலுள்ள விஞ்ஞானிகளும் பெனிமகாணத்தில் அதிகமாக இரத்தம் சேகரித்தனர். மிருகங்களின் இரத்தம், பூச்சிகள், புழுக்கள், உண்ணிகள் முதலியவற்றையும் சேகரித்தார்கள். இவைகளெல்லாம்பரிசோதனை செய்யப்பட்டும் ஒரு பரிகாரமும் கண்டுபிடிக்கப்படவில்லை.

இதேவேளை பொலினீய அரசாங்கம் அவசர உதவி தேவை என உலகநாடுகளிடம் கேட்டது. 1963-ம் ஆண்டு தேசிய சுகாதார இயக்கத்தின் கைதேர்ந்த வைத்திய அதிகாரிகள் பெதஸ்டாவில், உலக சுகாதார இயக்கத்தின் அங்கத்தவர்களுடன் கலந்தாலோசித்தனர். மாறுவின் வைத்திய அதிகாரிகள் எல்லோரும் சான் யோக்கின் கிராமத்திற்குப் போகத் தீர்மானித்தனர், 1963-ம் ஆண்டு மக்கன்சியும், ஜோன்சன் என்பவரும், மூன்று வயதுப் பையனின் உடலைப் பரிசோதனைச் சாலைக்கு எடுத்துச்

சென்றார்கள். அங்கே அப்பையனின் அடி வயிற்றைத்திறந்து ஈரலையும், மண்ணீரலையும் வெளியே எடுத்தார்கள். பின்பு அவர்கள் கபாலத்தை வெட்டி மூளையைப் பிளந்து அதன் சிறிய பாகத்தைப் பிரித்தெடுத்தார்கள். ஒவ்வொரு தொற்று நோய்த் தடை நீர்கள் மனிதருடைய உறுப்புகளில் சேர்ந்திருப்பதை வைத்தியர்கள் அறிந்தனர். அவைகளில் சில மூளைக்கு உதவியாகவும், மற்றவைகள் இருதயம், ஈரல், கிட்னி முதலியவைகளுக்கு உதவியாகவும் இருக்கின்றன.

மே மாதம் 21-ம் திகதி ஒரு சிறுவன் ஓர் எலியுடன் பரிசோதனைச் சாலைக்கு வந்தான். அவ் எலி கொல்லப்பட்டு அதனுடைய உறுப்பிலுள்ள நீர்கள் முயலுக்குட் செலுத்தப்பட்டது. ஒன்பது நாட்களுக்குப் பின் அம் முயல் இறந்தது. இந் நோய் கலோமிஸ் என்னும் எலிகளால் தான் ஏற்படுகிறதென வைத்தியர்கள் அறிந்தனர். ஆனால் இவ்வெலிகள் மனிதருக்குக் கடிப்பதில்லை.

யூன் மாதம் 27-ம் திகதி பரிசோதனையாளரில் ஒருவர் இப்பங்கர நோயினால் பீடிக்கப்பட்டார். அடுத்த நாள் மக்கன்சி தாக்கப்பட்டார். யூலை மாதம் 6-ந் திகதி 11 மணியளவில் விமானம் ஒன்று மக்கன்சியையும், மற்றவரையும் ஏற்றிக் கொண்டு தென் அமெரிக்காவிற்கு வடக்கேயுள்ள பனாமாக் கால்வாய்க் கரையோரம் இருந்த கோர்க்காஸ்

—மறியல்—

ஆசிரியர் : 5 ரூபா பெறுமதியான 'நெஸ்பிதே' பால் மாவை 7 ரூபா 50 சதத்திற்கு விற்குல் நயமா நடடமா ஏற்படும்?

மாணவன் : ஆறு மாதமறியலும், 500 ரூபா குற்றமும் தீரும் சேர்!

=குட்டித்தம்பி

ஆஸ்பத்திரிக்கு விரைந்தது. இவ்வாறு அநேகருக்கு இவ்வியாதி பீடித்தது.

இவர்கள் பொலிவியாவிலிருந்து சென்றதும் ஹன்ஸ் என்பவர் தொடர்ந்து வேலை செய்தார். மேலதிகமாக 30,000 கிருமிகளையும், 14 வகை நுளம்புகளையும் 9, வகை தெள்ளுப் பூச்சிகளையும் படித்தறிந்தார். இதற்கிடையில் ஹென்றி பெய் மாரடைப்பால் இறந்துவிட்டார். நாடு அடைந்த துக்கத்திற்கே அளவில்லை. இதேவேளை முக்கியமானதொரு ஆராய்ச்சி பரிசோதனையாளரைத் திடுக்கிட வைத்தது. கலோமிஸ் என்னும் எலிகள் தொற்று நீர்த்தடுப்பு ஊசி ஏற்றப்பட்டவுடன் அவைகளுக்கு நோய் பீடிக்கவில்லை. ஆனால் இரண்டு கிழமையால் அவைகள் இரத்த ரோகக் காய்ச்சலுக்குக் காரணமான மூத்திரத்தைப் பெய்தது. இந்நோய் எவ்வாறு வருகிறதென்றால், இந்தக் கலோமிஸ் என்னும் எலிகள் தங்கள் மூத்திரத்தை திறந்து வைத்திருக்கும் அரிசி முதலிய

சாப்பாட்டுப் பொருட்களில்பெய்தவுடன், நோய்க்கிருமிகள் அவைகளுடன் சேருகின்றன. இவைகளைச் சாப்பிடுவதால் இந்நோய்வருகிறது.

இதற்கு ஒரு யுக்தியைக் கையாண்டார்கள். இந்தக் கலோமிஸ் என்னும் எலிகளைத் துப்பரவாகத் துரத்திவிட அண்டைநாடுகளிடமிருந்து பூனைகளை வரவழைத்தார்கள். 1964 ம் ஆண்டு யூன் மாதம் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட பூனைகள் விமானம் மூலம் வந்துஇறங்கின. இரண்டு கிழமையால் வைத்திய அதிகாரிகள் பனாமாவிற்குத் திரும்பினார்கள்.

இன்று பிளாசாவில் காலஞ்சென்ற கென்றி பெயினுடைய சிலை நன்றியுள்ள கிராமவாசிகளால் எழுப்பப்பட்டுள்ளது. அச்சிலை அவர்களுடைய சரித்திரத்தில் நடந்த பயங்கரமான பழைய சம்பவங்களை நினைவூட்டி வருகின்றது.

நூல் அறிமுகம்

நூல்:- அவ்ராதுகள்

பதிப்பாளியர் :- அல்ஹாஜ்

வீ. எம். ஷம்சுத்தீன்

விலை :- ஒரு ரூபாய்

அவ்ராதுகள் என்னும் இந்நூல், கி. பி. பதினேராம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த பெரியாரும், மேதாவியுமான குத்புல் ஹிந்த் குவாஜாமுஈனுத்தீன்ஷிஸ்தி அவர்

களின் பிரார்த்தனை (அவ்ராதுர்)களை தன்னுள் அடக்கிக் கொண்டுள்ளது. இஸ்லாமிய பழம்பெரும் எழுத்தாளரும், மார்க்க அறிஞருமாகிய மர்ஹூம் அல்ஹாஜ் வீ. எம். ஷம்சுத்தீன் அவர்கள், அவ்ராதுகளை மிகச் சிறந்த முறையில் ஒன்று திரட்டியுள்ளார்.

அரபி அவ்ராது (பிரார்த்தனை) களில் பொதிந்துள்ள உண்மையான கருத்தை உணர்ந்து அனைவரும் புரிந்து கொள்ளக் கூடிய தமிழில், சொற் சுவையுடன் மொழி பெயர்த்திருக்கும் நடை மிக சிறப்பாகவும், எடுப்பாகவும் அடைந்துள்ளது.

பிரார்த்தனைகளை ஒதி பிரார்த்திக்கும் கால நேரத்தையும், சில பிரார்த்தனைகளில் குறியிட்டு அதற்கு விளக்கம் கொடுத்துள்ளதும், அவற்றின் கருப் பொருளை உணர்ந்து கொள்ள ஏதுவாக உள்ளது.

அரபெழுத்தில் பிரார்த்தனைகள் அமையாதது குறையே. ஆயினும் நம நாட்டு அச்சு-இயந்திர நிலையை எண்ணும்போது அது குறையெனக் கொள்ள முடியாதென்பது என் துணிவு.

இதைப் போன்ற சிறந்த நூல்கள் தமிழில் வெளி வருவது அரிது. எனவே இவ்வரிய நூலை இஸ்லாமியர் யாவரும் ஒதி உணர்ந்து நல்ல பல பயனையும், இறைவனின் நல் அருளையும் பெறுவார்களாக!

‘எஸெப் பா’

இனபத்தின் எல்லை யில்

சாலை இளந்திரையன்

வீசிப் படர்ந்தெழும் பூங்கொடியே - நானும்
மேற்கினை அல்லவோ ஈங்குனக்கே?
பேசுவ தேன்? உன்னை எண்ணியன்றே - இங்குப்
பெத்தப் பெருமர மாகிநின்றேன்!

வாழ்கொடி சுற்றிப் படரவில்லை-எனில்
மாமர மாகிப் பயனுமில்லை!
நீள்கொடி என்னை நிறைத்துவிட்டாய்-துயர்
திண்ட விடாமல் மறைத்துவிட்டால்!

என்றன் அகத்தில் படந்தகொடி-இன்ப
இல்லறம் பூத்துக் சுடர்ந்தகொடி;
என்றும் கனிவில் நடந்தகொடி-நினைவி
எல்லை கடந்து படர்ந்தகொடி

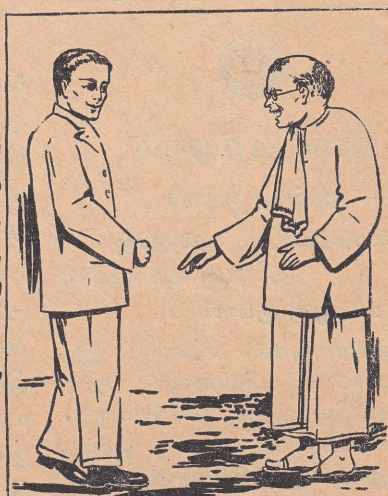
உன்னைக் கொடியென்று உரைத்துவிட்டேன்-அடி
உன்றன் குறும்பை எழுப்பிவிட்டேன்:
என்னைப் படர்ந்து திணறவைத்தாய்-அடி
இனபத்தின் எல்லை உணரவைத்தாய்!

— பொலிஸ் ஸ்ரேசன் —

ஒருவர் :- என்ன நேடியோவில்
ஐயோ, அம்மா, என்ற
அலறலும், அடிவழும் சத்
தழும் கேட்கிறது. எந்த
ஸ்ரேஷனில் இது நடக்கி
றது?

புற்றவர் :- பொலிஸ் ஸ்ரேஷ
னில்!

— பி. கனகசிங்கம்

‘இலங்கையர்கோன்’

புத்திலக்கியம்

‘தமிழ் இப்பொழுதுதான் நவீன இலக்கியத்தில் மேலோங்கி நிற்கும் மற்றப் பாஷைகளை நோக்கி விழித்தெழுந்து கொண்டிருக்கிறது’—என 1948 ஆம் ஆண்டிலேயே எழுதிய இலங்கையர்கோன், அத்தகைய நவீன இலக்கிய போக்கு ஈழத்து இலக்கியத்திலும் தோன்றி ஆழமாக வேரூன்ற வேண்டுகென மனப்பூர்வமாக ஆசைப்பட்டவர். பண்டைய இலக்கிய வகைகளுக்குப் புத்துயிரளிப்பதால் மட்டும் தமிழ் மறுமலர்ச்சியடைந்துவிடாது, புதிதாக மேலை நாட்டிலக்கியங்களில் தோன்றி வேகமாக வளர்ச்சி பெற்று வரும் நாவல், சிறுகதை போன்ற இலக்கிய வடிவங்கள் தமிழிலும் உருப்பெறுவதினாலேயே தமிழிலக்கியம் மலர்ச்சியடைய முடியும் முன்னேறமுடியும் எனத் திடமாக நம்பியவர்.

ஆங்கில மோகம்

‘என்னுடைய இளம் வயதிலேயே எனக்கு ஆங்கில இலக்கியத்தில் ஆசை ஏற்பட்டது’ எனக் கூறும் இலங்கையர்கோனிடமிருந்து இத்தகைய கருத்து வெளியானது இயல்பே. நவீன இலக்கிய வளர்ச்சியை நன்கறிந்த நிலையில், தமிழிலக்கியத்தை நோக்கும்போது தமிழிலக்கியம் புதிய புதிய இலக்கிய உருவங்களைக் கொள்ளாது வெறுமையாகக் காட்சியளித்தது. அத்துடன் மிக வேகமாக முன்னேறிவரும் சமுதாய அமைப்பிற்கும், பரபரப்பின் ஆளுமைக்குட்பட்ட மனிதனின் மனநிலைக்கும் இத்தகைய புதிய இலக்கிய வடிவங்களே கலாரசனை அளிக்க முடியும் என்பதனை, மேனாட்டில் இத்தகைய புதிய இலக்கிய வடிவங்கள் பெற்றுவரும் செல்வாக்கினையும், அவை ஏற்படுத்திவரும் மாறுதல்களையும் கவனிக்கும்போது அறிந்து கொண்டார்.

கலை மலர்ச்சி

1930-ம் ஆண்டின் பின் நாட்டின் முக்கிய வகுப்பினராக விளங்கிய மத்தியதர வகுப்பினரில், 9 படித்தவர்கள் நாட்டின் சமூக, பொருளாதார அரசியல் பற்றிப் பெரிதும் அக்கறை கொண்டனர். இதன் காரணத்தினால் நம் மொழி, நம் நாடு, நம் பண்பாடு என்ற தேசிய உணர்ச்சிகளால் உந்தப்பட்டு அவற்றின் வளர்ச்சிக்கான முயற்சிகளில் ஆர்வத்துடன் ஈடுபட்டனர்.

மக்களின் இந்த மனமாற்றத்தை நன்கு புரிந்து கொண்டு, அக்காலத்தில் இயங்கிய ஆங்கில, தமிழ்த் தினசரிகளும் தம் பாதையைமாற்றியமைத்துக்கொண்டன. இத்தினசரிகளிலெல்லாம் நம்நாட்டு கலை, பண்பாடு பற்றிய விடயங்கள் இடம்பெறலாயின. இதுமட்டுமல்லாமல் தமிழர்களின் மனவுணர்வுகள் தனித்துவம் மிக்க கட்டுரைகளாகவோ, கதைகளாகவோ வெளிவந்து நாட்டை விருத்தி செய்ய வேண்டும் என்ற நோக்கில் ஈழகேசரி போன்ற புதிய பத்திரிகைகளும் தோன்றலாயின. இப் பத்திரிகை ஈழத்து எழுத்தையும், எழுத்தாளனையும் மிகப் போற்றி வந்தது.

இத்தகைய கலை மலர்ச்சி உணர்வு ஈழத்தில் மட்டுமல்லாமல் தென்னிந்தியாவிலும் இக் காலத்தில் ஏற்பட்டிருந்தது. ஏன்? மேனாட்டு இலக்கியப் பயிற்சிமிக்க பாரதநாட்டின் ஒவ்வொரு மொழியினரும் இத்தகைய கலையுணர்ச்சி வேகத்தைப் பெற்றிருந்தனர். இதனால் மேனாட்டு இலக்கியப் பயிற்சிமிக்க, ஆக்க ஆற்றல் மிக்கவர்கள் புதிய எழுத்தாளர்களாகப் பரிணமிக்கலாயினர். தமிழிலக்கியத்தின் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்ட தென்னிந்திய எழுத்தாளர்கள், தம் மேனாட்டு இலக்கியப் பயிற்சியினால், சிறுகதை, நாவல் போன்ற புதிய இலக்கிய உருவங்களைத் தமிழில் கொண்டுவரத்தேற்ற முயற்சிகளிலும், பரிசோதனைகளிலும் ஈடுபட்டனர். இத்தகைய முயற்சிகள் மணிக் கொடி, கலைமகள், கிராம ஊழியன், பாரததேவி போன்ற பத்திரிகைகளில் நடந்துவந்தன. இப் பத்திரிகைகளின் செல்வாக்கும் பாதிப்பும் ஈழத்து இலக்கிய இரசிகர்களிடையே பெரும் பரபரப்பினை ஏற்படுத்தின.

ஆசையின் ஆக்கம்

இப் பரபரப்பினால் ஆங்கில இலக்கியத்தில் மோகித்துக் கிடந்த இலங்கையர்கோளின் கவனம் தமிழிலக்கியத்தின் பாற்றிரும்பியது. ஆங்கிலம் கற்றவர்கள் படைக்கும் புதிய தமிழிலக்கிய முயற்சிகள் இவருக்கு ஆக்கபூர்வமான துணிவினையும், ஒரு ஆசையையும் ஏற்படுத்திற்று. ஏனெனில் அக்காலப் பத்திரிகைகளில் வெளிவந்த படைப்புகளில் பெரும்பாலானவை நிறைவான படைப்புக்களாக இல்லாது சத்திர சிகிச்சையில் பிறந்த எட்டுமாதக் குழந்தைகளாகவே காணப்பட்டன. ஆகவே, இம் முயற்சிகள் நவீன இலக்கிய இரசிகரை எழுதத்தூண்டும் துணியையும், ஆற்றலையும் கொடுத்தது. ஆகவே-

இவரது எழுத்து சமூகத் தாக்கங்களினால் உணர்ச்சியலை உந்தப்பெற்ற ஒரு கலைஞனின் துடிப்பாக உருவாகாமல், எழுத விரும்பிய, கனவு கண்ட இன்பக் கலைஞனின் ஆசையில் வெளிப்பாடா

கவே அமைந்தது எனலாம். இதனை இலங்கையர்கோனே 1958-ம் ஆண்டு மார்ச்சு கலைச் செல்வியில் இப்படிச் குறிப்பிடுகின்றார். ‘... என்னுடைய இளம் வயதிலே எத்தனையோ கனவுகள் கண்டேன். அவற்றுள் சிறுகதை எழுதவேண்டும் என்பது ஒன்று’

கன்னிப் பூ

இவரின் கன்னிப் படைப்பான ‘மரியா மதலேனா’ கலைமகளில் வெளிவந்தபோது இவரின் வயது பதினெட்டு. மனித வாழ்க்கை பற்றிக் கவலைப்படாத, அனுபவ அறிவு என்பதே சிறிதும் ஏற்படாத, வாழ்க்கையைப்பற்றிச் சரியாகப் புரிந்துகொள்ளாத ஒரு இள வயதிலே தம்முடைய முதற் கதையை இவர் எழுதினர்.

விபசாரம் செய்து கையும் களவுமாகப் பிடிக்கப்பட்ட மரியா மதலேனாவைத் தண்டிக்க வந்த மக்கள் கூட்டத்தை நோக்கி ஏசு ‘யார் தம் வாழ்வில் தவறுகள் எதுவும் செய்யவில்லையோ அவர்களே இவளின் மீது முதற்கல்லை எறியக்கடவர்’ என்ற கட்டளைக் கதையே மரியாமதலேனா ஆகும்.

இக் கதையொன்றினைக் கொண்டே இலங்கையர் கோனின் ஆரம்ப கால எழுத்துத்துறை, அவரின் எண்ணங்கள் போன்றவற்றை அறிந்து கொள்ள முடியும். ‘Teen age’ என்று ஆங்கிலத்தில் கூறப்படும் பருவம் மிகவும் துடிப்பான, உலகையே மாற்றியமைத்துவிட புரட்சியை விரும்பும் பருவம். இப் பருவத்தில் சமுதாயக் குறைபாடுகள் ஒவ்வொன்றும் மாபெரும் பூதமாகத் தோன்றும். அக்குறைபாடுகளை உடனடியாக நீக்கிவிடவேண்டும் என்ற துடிப்பான எண்ணம் எழும் அப்பருவத்திற்கு அக்குறைக்கும் தனக்குமிடையில் மாறிவரும் சமுதாய விளைவுகள் தென்படமாட்டா. அதே போலத் தனது முற்போக்கான எண்ணத்தை. நாலு பேர் அறியப் பறை சாற்றும் ஆவலும் எழும். ஆகவேதான் இலங்கையர்கோனின் முதற்கதை சமுதாயப் பிரச்சனையாக உள்ள விபச்சாரம் பற்றியதாக அமைந்தது எனலாம்.

ஆயினும், இக்கதை கலைமகளில் பிரசுரமானதைக் கொண்டு அவதானிக்குமிடத்து இலங்கையர்கோனுக்கு கதையை விட, கதையின் பிரசுரமே முக்கியமாக அமைந்தது எனலாம். ஏனெனில் அக்காலத்தில் பெரும்பாலும் கலைமகள் சிறுகதைகளாக வங்க, மராட்டிய கதைகளை மொழிபெயர்த்ததுடன், பிற நாடுகளிலும், பெரியார் வாழ்விலும் நிகழ்ந்த சம்பவங்களைச் சிறு

கதைகள் என்ற நினைப்பில் வெளியிட்டு வந்தது. இதனால் இந்த வரலாற்றுச் சம்பவங்களையொட்டி எழுந்த சிறுகதைகள் சிறுகதை இலக்கணத்தை மீறி (அப்படியொரு வரையறை இலக்கணம் இல்லாவிட்டாலும், கூறுகின்ற பொருளில் உணர்ச்சியில் ஒரு தன்மை மட்டுமே உணர்த்தப்படவேண்டும் என்ற விதி எல்லா எழுத்தாளராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டதொன்றாகும்) நாவல் சுருக்கங்களாகவே விளங்கின. இவரின் மரியாதை மதலேனா ஏசுவின் கட்டளையைக் கேட்டுவிட்டு தலை குனிந்து செல்கின்ற கூட்டத்துடன் முடிய வேண்டியகதை அதன் பின்னரும் ஓடி ஏசு சிலுவையில் அறையப்பட்டு, கல்லறையில் சமாதிகை வைத்த பின்னர், அவர் உயிர்த்தெழுக்கின்றதுவரை சென்று முடிகின்றது. இதனால் சிறுகதைபற்றி நன்கு தெரிந்து வைத்திருந்த இலங்கையர்கோன் கூட பத்திரிகையின் தேவைக்கு முதல் கதையிலேயே பலியாகிவிட்டார் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. இந்தக் குறிப்பு இலக்கிய விமர்சர்களால் அவதானிக்கப்பட வேண்டியதொன்று. அதாவது சிறுகதையின் ஆரம்பகாலம் தொட்டு இன்றுவரை பத்திரிகைத் தேவைகளால் சிறுகதை பாதிக்கப்பட்டு வருவதினின்றும், சிறுகதை இன்றுவரை சவலைக் குழந்தையாகவே இருந்து வருகின்றது எனத் திட்டமாகக் கூறலாம்.

மும் மொழி

இவ்வாறு கலைமகளிலேயே தனது எழுத்துக்குப் பின்னையார் சுழியிட்ட இலங்கையர்கோன் அப்போது முறையாகத் தமிழ் கூற்றிருக்கவில்லை. இதற்கு அக்காலத்தில் ஈழத்தில் இருந்த ஆங்கிலக் கல்வியே காரணமாகும். ஆகவேதான் தமிழ் எழுத்தாளரானதின் பின் முறையாகத் தமிழ் கற்க விரும்பிக் கற்றுதுடன் சமஸ்கிருதம், இலத்தீன் மொழிகளையும் கற்றுணர்ந்தார். இந்த மும்மொழிப் பயிற்சியினால் இவரின் அறிவு விருத்தியடைந்தது எனலாம்.

பிற பத்திரிகைகள்

கலைமகளில் எழுத ஆரம்பித்த இலங்கையர்கோன் பின்னர் நவீன இலக்கியப் பரிசோதனைக் களங்களாக அமைந்த குறாவளி, கிராம ஊழியன், கலாமோகினி, பாரததேவி முதலிய பத்திரிகைகளில் எழுத ஆரம்பித்தார். இப் பத்திரிகைகளில் அக்காலத்து முக்கிய எழுத்தாளர்களான கு. ப. ரா. ந. பிச்சமூர்த்தி, பி. எஸ். ராமையா, வல்லிக்கண்ணன் போன்றோரும் எழுதி வந்தனர். இவர்கள் ஆசைக்காக எழுதாமல், புதிய கலை வடிவங்களைத் தமிழில் சிறப்பாகக் கொணர்ந்து சேர்க்கவேண்டுமென்ற ஆடிப்பான முனைப்பில் செயற்பட்டமையால், அவர்கள் எழுத

துக்களில் மேனாட்டு இலக்கியவகை, கீழை நாட்டு பண்பாட்டிற் கியைந்த வகையில் பொருளமைதி, உருவ அமைதி என்பன சிறப்பாக அமையலாயிற்று . இவர்களின் இந்தவெற்றிப் பேரிசோதனைகள் இலங்கையர் கோனை மிகவும் பாதித்தன. இதனால் இலங்கையர் கோனின் எழுத்து ஆசை பொறுப்பான இலக்கிய சேவையாக மாறத் தொடங்கியது.

கு. ப. ரா. செல்வாக்கு

இக்காலத்தில் கு. ப. ராஜகோபாலன் மனித வாழ்க்கையினடியாக எழும் ஆண் பெண் உறவுப் பிரச்சனைகளையும், உணர்ச்சிகளையும் கீழை நாட்டு மக்கள் வாழ்வினின்றும் புத்தம் புதிய படைப்புகளாக வெளியிட்டார். அவர் வெளியிட்ட முறைகளும், பொருட்களும் இளம் உள்ளத்தவரான இலங்கையர் கோனைப் பெரிதும் கவர்ந்தன. அத்துடன் கு. ப. ரா. அவர்கள் தன்னுடைய கதைக்கு ஏற்ற உயர்ந்த ஓர் உரைநடையைக் கையாண்டார். இவ் உரைநடைக்கு கு. ப. ரா. வின் வடமொழியிலக்கியப் பயிற்சி உதவியது. இதனால் உணர்வுக் குறிப்பாற்றல் கொண்ட, மென்மையான, அதேவேளையில் காம்ப்ரியம் நிறைந்த உரைநடையைக் கையாண்டார். இந்த உரைநடையினால் கவரப்பட்ட வ. ரா. 'மிருதுவான பாஷையில் கம்பீரமான உணர்ச்சியை வர்ணிப்பதில் கு. ப. ராஜகோபாலன் தனிப்பட்ட கலைஞன்' எனக் கூறினார்.

இவ்வாறு இக் காலத்தில் செல்வாக்கு மிகப் பெற்று விளங்கிய கு. ப. ராவின் எழுத்து நடையும், அவர் பெருப்பாலும் எழுதிய உடைந்த மனோரதங்கள், நிறைவேறாத ஆசைகள், தீயந்தகாதல், போன்ற பொருளமைதியும் இலங்கையர் கோனைக் கவர்ந்தது. இதன் பின்னர் ஆங்கிலம் கற்று, தமிழ் கற்ற இலங்கையர் கோன் வடமொழியையும் கற்கலாயினார் என்றால் அவர் எந்தளவிற்கு கு. ப. ராவினால் கவரப்பட்டிருந்தார் என்பது புலனாகின்றது.

உருவ அமைதி

உருவ அமைதிகள் இலங்கையர் கோனுக்குச் சிறப்பாகப் புலப்பட்ட காலமும் இதுவெனக் கூறலாம். புதுமைப்பித்தன், கு. ப. ரா, மெளனி போன்றோர் எழுத்தில் அக்காலத்திலேயே சிறுகதையின் உருவ அமைதி சிறப்பாக அமைந்திருந்தது. புதுமைப்பித்தனின் கடவுளும், கந்தசாமிப்பிள்ளையும், அகலியை சாப விமோசனம், சாமியாரும் குழந்தையும் சீடையும். கு. ப. ராவின் விடியுமா?, அர்ச்சுணரூபா-மெளனியின் எங்கிருந்தோ வந்தான், பிரபஞ்ச கானம், மணக்கோலம் போன்றன உருவ அமைப்பில் சிறப்பாக விளங்கின. இக் கதைகளின் பாதிப்பு இலங்கையர்

கோனின் எழுத்துக்களைப் பெரிதும் தாக்கலாயின. இவற்றை நாம் இலங்கையர் கோனின் கதைகளைப்பற்றி ஆராயும்போது அவ தானிக்க முடியும்.

இலங்கையர் கோனின் கதைகள்

இலங்கையர் கோனின் கதைகளை ஆராயும் இன்றைய விமர்சகர்களுக்கு அவரது கதைகளைத் தேடிப் பெறும் சிரமம் இல்லை. ஈழத்துச் சிறுகதையின் மூலவர்களில் இலங்கையர் கோனின் கதைகளே இன்று ஒரு தொகுப்பாக 'வெள்ளிப் பாதசரம்' என்ற பெயரில் வெளிவந்துள்ளது. இதில் இவரின் பதினைந்து கதைகள் வெளியாகியுள்ளன. இலங்கையர் கோன் 1938-ம் ஆண்டிலேயே எழுத ஆரம்பித்துவிட்டாலும் 1938-1948 -ம் ஆண்டிற்குமிடையில் பதினைந்து சிறுகதைகளே எழுதியுள்ளார். இதன் பின்னர் சிறுகதையுலகிலிருந்து நாடக உலகில் பிரவேசித்து சிறந்த தொண்டாற்றினார். ஆயினும் 1950-ம் பின் ஐந்து சிறு கதைகள் வரையில் தான் எழுதியிருப்பார். இலங்கையர் கோனின் சிறுகதைகள் எல்லாம் முப்பதுக்குள் இருக்கலாம் எனத் தெரிகிறது. ஆயினும் குறுகிய எண்ணிக்கையினுள்ளேயே ஈழத்துச் சிறுகதையுலகில் தமக்கென ஒரு தனியான இடம் பிடித்துக்கொண்டவர் இவர்.

இலங்கையர் கோன் இருவகைப்பட்ட சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளார் எனலாம். புராண, இதிகாசங்களில் வரும் உன்னத சம்பவங்களையும், வரலாற்றுச் சம்பவங்களையும் கொண்டு எழுதியுள்ளதை ஒன்றாகவும், சமூகக் கதைகளை இன்றொன்றாகவும் கருதலாம்.

வரலாற்றுச் சிறு கதைகள்

இலங்கையர் கோன் மரியாதை, கடற்கோட்டை அனுலா, சிகிரியா, மணப்பரிசு, யாழ்ப்பாடி முதலிய ஈழ வரலாற்றுக் கதைகளை கலைமகளிலும், மேனகை என்ற புராண வரலாற்றுக் கதையை மறுமலர்ச்சியிலும் எழுதியுள்ளார். இலங்கையர் கோன் இத்தகைய வரலாற்றுச் சிறு கதைகளை எழுதியுள்ள போதிலும் இக் கதைகளிலெல்லாவற்றிலும் -மேனகை தவிர்ந்த- சிறுகதை மரபை மீறிய ஒரு உணர்வு தென்படுவதைக் காணலாம். மேலும் இவரெழுதிய இச் சிறுகதைகள் ஈழத்து வரலாற்றில் மட்டுமல்லாமல், மக்களின் அன்றாட வாழ்விலே நெருங்கி இடம் பெற்ற பழங்கதைகளாக, அக்காலத்தில் ஈழத்து மக்களிடையே நிலவிய கதைகளாகும். இதனால் இக்கதைகள் ஒரு வரலாற்று ஆராய்ச்சி உணர்வோடு எழுதப்பட்டாதவை. யாழ்ப்பாடி, சிகிரியா, கடற்கோட்டை போன்ற கதைகள் செவ்வழி

யாக கேட்டதைப் பிரதிபலிக்கும் கதைகளாகும். அத்துடன் அனுலா என்ற கதை நிலாமுற்றத்தில் நித்திரை செய்யும் மகனுக்குத் தந்தை கதை சொல்லும்வகையில் எழுதப்பட்டுள்ளது இதனால் வரலாற்றுக் கதைகளுக்கு இருக்கவேண்டிய துடிப்பான கம்பீரமான உரைநடையில்லாமற் போவதுடன், சுவையான சம்பவங்களும் உணர்ச்சியற்ற நிலையில் பழங்கஞ்சியாக வாசகர்களுக்கு பரிமாறப்பட்டு விடுகின்றது.

'மணப்பரிசு' — மன்னன் ஜெய சேனன் அரண்மனைத் தாதி நந்தாவதி மீது காதல் கொள்வதும், அவள் சிலானந்தன் என்ற போர் வீரன் மேல் காதல் கொண்டிருப்பதை அறிந்த மன்னன் சிலானந்தனை சோழர் மீது எடுத்துச் செல்லும் படையுடன் அனுப்பி, பின் அவன் போரிலிறந்ததாக அறிகிறான். அதன் பின்னர் வேலியற்ற மலர்க் கொடியான நந்தாவதியிடம் தன் காதலைத் தெரிவிக்க, அவளும் சம்மதித்து திருமணம் நடக்க ஏற்பாடாகிறது. நந்தாவதிக்கு மணப்பரிசு கொடுக்க பொற் கொல்லரைத்தேடிச் சென்ற மன்னன் அங்கு காயமுற்ற நிலையில் சிலானந்தனைக் காணுகிறான். பின்னர் அவனையே நந்தாவதிக்கு மணப்பரிசாக அளித்துவிடுகிறான்? — இக் கதை நவலுக்குரிய விரிவினையும், நாடகப் பண்பினையும் பெற்றிருப்பதை வாசகர்கள் நன்குணர்வார்கள். ஆகவே, கதை தேடிய கலைமகளுக்கு ஏற்ற கதையாக இது இருந்ததே தவிர சிறுகதையாக இது இருக்கவில்லை. வரலாற்றுச் சிறுகதையால் இவர் வெற்றியைவிட தோல்வியையே தழுவுகிறார்.

'மேனகை' ஒன்றே அவர் எழுதிய புராண இதிகாச சம்பவக் கதையால் சிறுகதைப் பண்பு மிக்கதாக விளங்குகின்றது எனலாம். இக்கதை அளவோடு நிறுத்தப்பட்டுள்ளதுடன், உணர்வு நிலையிலேயே முழுக்கதையையும் சொல்லி, அந்த உணர்வின் முடிவிலேயே அக்கதையின் உயிர்நாடியான 'குழந்தை நிராகரிப்பும், நடந்து விடுவதால், வாசகர் மனதைப் பிணைப்பதிலும், சிறுகதைப் பண்பினை உணர்த்துதிவலும் வெற்றியைப் பெற்றுவிடுகின்றது' சமூகக் கதைகள்

இலங்கையர் கோன் சமூகக் கதைகளாக வெள்ளிப் பாதசரம், துறவியின் துறவு, ஒரு நாள், தாய், ஓரிரவு, சக்கரவாகம், துறவியின் துறவு, சதிர்க்காரி, என் தமக்கை, கடற்கரைக் கிழிஞ்சல் (ஈழகேசரி), முதற் சம்பளம், வஞ்சம், (பாரததேவி), பாரதத்தாய், நாடோடி (கலைமகள்), அனாதை, தாழை மர நிழலிலே, தந்தி வந்தது, (தினகரன்) மச்சான், மனிதக்குரங்கு (வீரகேசரி)—முதலிய கதைகளை எழுதியுள்ளார்.

கு. ப. ரா வின் எழுத்தின் தாக்கத்தால் இலங்கையர் கோள் பெற்ற பாதிப்பை, - வெள்ளிப் பாதசரம், மச்சாள், சச்சரவாகம் பனிதச்சுரங்கு போன்ற கதைகளில் காணலாம். ஆயினும் தம் பதிகளிடையே எழும் பிணக்கும், இறுதியில் ஆண்மை நெகிழ்ந்து, பெண்மைக்குப் புகலிடம் கொடுப்பதும் நளிணமாக மென்மையான நடையில் உயிர் துடிப்புடன் விளங்குவது வெள்ளிப் பாதசரம். இக்கதை கு. ப. ராவின் 'புரியும் கதை' என்ற கதையின் தன்மையில் இலங்குகின்றது. 'மச்சாள்' கிராமத்துப் பையனின் மன ஏக்கத்தினூடாக நகர மனப்பான்மை பெற்று வரும் கிராம வாழ்வின் பிறழ்வினை சிறப்பாகக் காட்டப்படுவது. இக்கதை சிறுகதையமைதியாலும், பொருளமைதியாலும் இலங்கையர் கோளுக்கு வெற்றியீட்டிக்கொடுத்த கதை எனக் கூறலாம். சிறப்பாக இலங்கையர் கோள் தனது எழுத்துக்களிலே ஈழத்துப் பாத்திரங்களை நடமாடவிட்டார். அவர்களது தொழிலை, பண்பாட்டை, மொழியை உலவவிட்டார். இதனாலேயே இவரது சிறுகதைகள் ஈழத்து இலக்கியப் பின்னணியில் துருவ நட்சத் திரங்களாகப் பிரகாசிக்கின்றன எனலாம்.

நாடகப் பண்பு

இவரின் சிறுகதைகள் பெரும்பாலும் மனவுணர்ச்சிகளையும், சம்பவங்களையும் உரையாடல் மூலம் நகர்த்திச் செல்வதாக அமைந்திருப்பதால், இவற்றில் நாடகப் பண்பு மிகுந்திருப்பதைக் காணலாம். இவரின் கதைகளில் சம்பவங்கள் நிறைந்திருக்கும். உரையாடல்கள் கதைகளுக்கேற்ப மண்டிக் கிடக்கும். இவ்விரு தன்மைகளிலும் இவரின் சிறுகதைகள் நாடகப்பண்பினை இயல்பாகவே பெற்று விடுகின்றன. சமூகக் கதைகளில் பேச்சுத் தமிழையும், வரலாற்று, புராணக் கதைகளில் இலக்கியத்தமிழையும் இவர் கையாண்டிருப்பதால் இவரின் சிறுகதைகள் சிறந்த நாடகங்களாக மாற்றக் கூடியதாக விளங்குகின்றன. ஏன்? அவரின் மணப் பரிசு என்ற சிறுகதையை கலைச்செல்வி ஆசிரியர் சிற்பி அவர்கள் முழு நேர நாடகமாக மாற்றி மாணவர்களைக் கொண்டு நடப்பித்து கலைக்கழக பரிசிலையும் பெற்றுள்ளார் என்பதிலிருந்தே இவ்வண்மையை நன்கறிய முடியும். ஆகவே, இவரின் கற்பனைச் செறிவும், தகுந்த சொற் பிரயோகமுமே இவரை சிறுகதையுலகிலிருந்து பிற்காலத்தில் நாடக உலகிற்கு வழி நடத்தியது எனலாம்.

முடிவுரை

இலங்கையர் கோளின் எழுத்துக்கள் ஈழத்துச் சிறுகதை உலகிற்கு முன்மாதிரியாகவும், அதேவேளையில் சிறுகதை வளர்ச்சியின் வித்தாகவும் விளங்கிவருவதை எவருமே மறுக்கவோ மறைக்கவோ முடியாது.

வஞ்சம்

‘இலங்கையர்கோன்’

“நீரில் பால் கலப்பது போல, கழியும் இரவின் மையிருளில் உதயத்தின் வெண்மை பரவிக்கொண்டிருந்தது. நிலத்தில் சிதறிக் கிடக்கும் இலைகளின்மேல் பலாமரங்கள் சொரியும் பனித்துளி களின் ஏகதாள சப்தம் அவ் வைகறையின் நிசப்தத்திற்குப் பங் கம் விளைவித்தது.. அப்பனித்து ளிகளின் குளிர்ந்த ஸபரிசம்பட்ட மாத்திரத்தே, அருங் கோடையின் காய்ச்சலினால் உலர்ந்து முறு கிப் போய் இருந்த நிலம் ஒரு அற்புதமான மண் வாசனையைக் கக்கியது.

பலா மரத்தின் கிளை ஒன்றில் அயர்ந்து உறங்கிக்கொண்டிருந்த புள்ளடியன் உறக்கம் கலைந்து, தன் வலப்புறச் சிறகிற்குள் புதைந்து கிடந்த தன் தலையை வெளியே இழுத்து சுற்றும் முற்றும் பார்த்தது. ‘என்ன, இரவின் கரும் போர்வை அகன்று விட்டதா? சரிதான், இந்தப் பனிக்குளிரில் நேரம் போவதே தெரியவில்லை...’

அந்த வைகறைப் பொழுது உயிர்த்த ஜீவசக்தி புள்ளடிய னுடைய வக்கரித்த நரம்புகளிலும் பாய்ந்தது, அதற்கு உயிர் வாழ்வதில் ஒரு புது ஆசையையும் ஊக்கத்தையும் கொடுத்தது. உயிர் வாழ்வதே பெரிய இன்பம்! தினமும் வைகறையில் கண்விழித்து எப்பொழுதும் தன் உடலில் இன்னும் ஜீவன் குழறிக்கொண்டிருக்கிறது என்ற உணர்ச்சியே புள்ளடியனுக்கு புளகாங்கிதப் உண்டாக்கிற்று?

வாழ்க்கையில் என்ன குறை? எதற்காக ஏங்கி அழவேண்டும்? வாழ்க்கையின் கோர உருவம் புள்ளடியன் கண்களில் இதுவரை படவில்லை. அந்த கோர உருவத்திற்கு ஒரு உறுத்தும் விஷக் கொடுக்கு இருக்கிறதென்பது புள்ளடியனுக்கு இதுவரை தெரியாது.

ஏன் தெரியப் போகிறது? அதன் ஐந்து வருட வாழ்வுபூரா விலும் அது கவலைப்பட்டதில்லை. ஆசைகள் நிராசை ஆகவில்லை. வேண்டியதெல்லாம் வேண்டியபடியே கிடைத்து வந்தது. உண் பதற்கு கறகறப்பான நெல், கிளறுவதற்கு உயரமான குப்பை மேடு, சுகிப்பதற்கு நல்ல அழகான தடித்த பேடைகள்...!

புள்ளடியன் தன் இறகுகளை படபட என்று அடித்து, தலையை உயரத் தூக்கி, பல நாளை அனுபவத்தால் விளைந்த ஒரு அலட்சியத்தோடு, தன் பரம்பரைப் பல்லவியைப் பாடியது: “கொக்கரக்கோ...ஓ...ஓ..”

திடீரென்று அந்த வட்டாரமே சிலிர்த்துக்களைத்துக்கொண்டு எழுந்தது போன்ற ஒரு பரபரப்புக் காணப்பட்டது பனை யோலைக் "கடகங்களை" தலைமேல் சுமந்துகொண்டு பனங்காய் பொறுக்கப்போகும் சிறுவர் சிறுமியர்; கலப்பை சகிதமாக உழவு மாடுகளை ஓட்டிக் கொண்டு வயலிற்குச் செல்லும் குடியானவன்; அழுக்கு மூட்டைகளைத் தோளில் சுமந்து கொண்டு குளக்கரை செல்லும் வண்ணன்.

பொழுது நன்றாக புலந்துவிட்டது. புள்ளடியனும் மற்றக் கோழிகளும் மரங்களைவிட்டு இறங்கின.

அந்த வளவில் வளர்ந்து அந்த பத்துப் பன்னிரண்டு பெட்டைக் கோழிகளுக்கு புள்ளடியன் ஒரு தனிநாயகன் மாதிரி. மகாராஜாக்களைப் போல புள்ளடியனுக்கு மோகமும் எல்லையற்று இருந்தது. பெண்பித்து மகாராஜாக்களுக்கு இருப்பது போலவே புள்ளடியனுக்கும் ஒரு பட்ட மகிஷி இருந்தாள் - தூய வெள்ளை நிறம் பொருந்திய தடித்த ஒரு பேடை.

இந்தப் பேடையிடத்தில் புள்ளடியனுக்கு ஒரு தனிப்பிரேமை ஒரு தனி அருள். முட்டையிட்டு அடைகாக்கும் நேரம் தவிர, மற்றப்படி இரண்டும் சதா ஒருமித்தே இருக்கும். புள்ளடியனுக்கு ஐந்து வயதாகிறது. முன்னிருந்த துடிதுடிப்பு இப்பொழுது இல்லைத்தான். வீர்யமும் தளர்ந்துபோய் விட்டது. ஆனால் வெள்ளைப் பேடை மேலிருந்த மோகம் மட்டும் சிறிதும் குறையவில்லை. அன்னியன் ஒருவனுடைய பார்வை பேடையின் மேல் விழுந்தால்-விழுந்துதான் பார்க்கட்டுமே!

அன்று காலையில்தான் அடுத்த வளவிற்கு ஒரு புதுச் சேவல் வந்திருந்தது.

அதன் நிறமும் வெள்ளை. பார்ப்பதற்கு ரொம்ப அழகாக இருந்தது. கழுத்தடியில் விரிந்து சடைத்த இறகுகள், பூம்பந்தல் போல் அகன்று பரந்த வால், தலையிலும் தாடையிலும் தெறித்துக் கொண்டிருந்த குடுகள்! அதன் நடையிலே ஒரு ராஜகம்பீரம் தொனித்தது.

அதன் இளமை இப்பொழுதுதான் பூரண மலர்ச்சி பெற்றிருந்தது. அந்தப் பூரண மலர்ச்சி அதற்கு வேதனையே கொடுத்து அதன் கணவுகளையும் நினைவுகளையும் தேக்கிக் கொண்டு நின்ற ஆசை, பேடைக் குலம் முழுவதையுமே சுட்டெரித்து பஸ்மமாக்கி விடுவது போல் இருந்தது.

அன்று வந்ததும் வராததுமாக அது வேலியில் உள்ள துவாரத்தின் வழியாக மறுபுறம் எட்டிப் பார்த்தது. புள்ளடியனுடன் சூப்பை கிளறிக் கொண்டிருந்த வெள்ளைப் பேடையைக் கண்டு விட்டது.

இரண்டு நாளாகப் பட்டினி கிடந்தவன் அறுசுவை உண்டியைக் கண்டது போல் இருந்தது அதற்கு. பேடையின் வாசனை என்பதே அறியாமல் ஒரு பகலும் இரவும் கோழிக்கார சாய புவின் கூடைக்குள் அடைபட்டுக் கிடந்த பிறகு இந்த மனோகரமான காட்சி! ஆ! அதன் நரம்புகள் ஒவ்வொன்றும் விண்டிடி இழுப்பது போல் தெறித்தன.

மறு கணம் வேலியைத் தாண்டி மறுபக்கத்தில் குதித்தது. அப்பொழுதுதான் வெள்ளைப் பேடை தனியாக இல்லை என்பது அதன் கண்களில் பட்டது. பேடையை அணுகிவிடவேண்டுமென்ற ஆசை தடைபட்டு அவ்விடத்திலேயே ஒரு ஏக்கப் பார்வையோடு நின்றுவிட்டது.

இந்த சச்சரவைக் கேட்ட வெள்ளைப் பேடும் குப்பை கிளறும் வேலையை நிறுத்திவிட்டு தலைநிமிர்ந்து பார்த்தது. கோழிக் குலத்தின் மன்மதன் போல் நின்றிருந்த புதுச்சேவல் அவளுடைய மனதில் பெரும் புயலைக் கிளப்பி விட்டது. யார் இது? புது ஆசாமி ஆனால் அதன் அழகு என்ன நிறம், என்ன கம்பீரம் எங்கிருந்து? எப்பொழுது, ஏன் வந்தான்?

அவள் இதுவரை புள்ளடியனுடைய தனி ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந்ததிற்கு காரணம் ஒன்றே ஒன்றுதான். அந்த வட்டாரத்தில் புள்ளடியனைத் தவிர வேறு சேவல் கிடையாது, 'ஆலையில்லா ஊருக்கு இலுப்பைப்பூ சர்க்கரை' புள்ளடியன் மூப்படைந்துபலம் குன்றி இருந்தாலும் சேவல் சேவல்தான்!

ஆனால் இன்று அவளுடைய கனவுகளை வடித்து பிழிந்து எடுத்த ரூபம் போல் நின்றிருந்த புதுச் சேவலைக் கண்டதும் அவளுக்கு உண்மையாகவே தலை கிறுக்கிவிட்டது.

பேடையின் கவனம் கலைந்ததைக் கண்ட புள்ளடியன் தலை 'நிமிர்ந்து பார்த்தது.' ஆகா, அப்படியா சங்கதி

பேட்டையக் கண்டிப்பது போல, புள்ளடியனும் ஒரு தரம் கொக்கரித்தது. அதன் அர்த்தம் புரிந்துகொண்ட பேடை, பிறகு பூர்த்துக்கொள்ளலாம், என்று நினைத்து மறுபடி குப்பை கிளறும் வேலையில் ஈடுபட்டது.

இப்பொழுது ஆகக்கூடிய காரியம் ஒன்றுமில்லையென்று புதுச் சேவலுக்கு பட்டுவிட்டது. "இன்றுமத்தியானம் எப்படியும்-" என்று நினைத்து வேறுபக்கமாகத் திரும்பி நடந்தது.

10த்தியான வெயில் யுகாந்த காலாக்கினி போல் எரிந்து கொண்டிருந்தது, தொலைவில் காணலின் என்ற மிதிப்பு மர ஏணிகள் காற்றில் சற்றே அசைந்தன.

கோழிகள் எல்லாம் ஒருமாதான மரத்தின் கீழ் தம் இறகுகளை கோதிக் கொண்டு படுத்திருந்தன. அந்த உக்கிரமான வெயில் அவற்றின் பரபரப்பை அடக்கிவிட்டது.

புள்ளடியனுக்கு பலத்த யோசனை. “அட இவன் எங்கிருந்து வந்தான்? யாரைத் தேடி?”

மயிர்ப்பழு ஒன்று மாதுளமரத்தின் கிளையொன்றில் இருந்து கொடி விட்டு, புள்ளடியனின் தலைக்கு மேலாக இறங்கிக்கொண்டிருந்தது. அதைக் கண்ட புள்ளடியன் லபக் என்று அதை தன் அலகுகளில் கௌவிக் கொண்டது. கிட்ட வந்ததை விட்டுவிட்டால்...

மறுபடியும் அந்த புதுச் சேவலைப்பற்றிய யோசனை. “காத்திருந்தவன் பெண்ணை நேற்று வந்தவன் கொண்டு போவதா? ஆனால்” எங்கே வெள்ளைப் பேடை?” புள்ளடியன் சுற்று முற்றும் பார்த்தது. அதைக் காணவில்லை. உடனே புள்ளடியனுக்கு எல்லாம் விளங்கிவிட்டது. தூ! என்ன பெண்குலம்! இப்படியுமா?

புள்ளடியன் வயதடைந்து உதவாக்கரையாகப் போய்விட்டது உண்மைதான். ஆனால் அதற்காக இப்படி நட்பாற்றில் கை விட்டு நேற்று முன்தை அற்பனேடு—! போகிறாள். எப்படியும்—
ஆனால்—

புள்ளடியன் விரைவாக எழுந்து குப்பை மேட்டை நோக்கி ஓட்டம் பிடித்தது. வெள்ளைப் பேடும் புதுச் சேவலும் ஒன்றாக நின்று குப்பை கிளறின. அவை இரண்டினதும் போக்கிலும் ஒரு உல்லாசம், ஒரு திருப்தி, ஒரு ஆனந்தம், காணப்பட்டது? அவள் போகிறாள் எப்படியும். ஆனால் புள்ளடியனுடைய அவமதிக்கப்பட்ட ஆண்மை காப்பாற்றப்பட வேண்டாமா? அதுவும் குல கோத்திரம் இல்லாத பதரினால்.....

கணப் பொழுதில் மங்கல் நிறமாக இருந்த புள்ளடியனுடைய குடுகள் ஏத்தம் ஏறி செக்கச் செவேல் என்று சிவந்து விட்டது. அதன் கழுத்தில் இருந்த ரோமங்கள் குத்திட்டு நின்றன. சிறகுகளைப் பலமாக அடித்துக் கொண்டு ஒரு பயங்கரமான கொக்கரிப்போடு புதுச் சேவலை நோக்கிப் பாய்ந்தது. புதுச்சேவலும் தயாராகவே நின்றது.

புள்ளடியன் விட்டுக் கொடுக்கவில்லை. “உயிர் போனால் போகட்டும்.”

திடீரென்று புள்ளடியனுக்கு உலகம் எல்லாம் இருண்டு போனது போல் காணப்பட்டது. ஒன்றும் தெரியவில்லை தனிகழுத்திலும் முகத்திலும் வேகமாக விழும் கூர்மையான கொத்துகள் தான் அதற்குத் தெரிந்தது—

மறுகணம் அதை யாரோ கைகளால் தூக்கி எடுப்பது போல் இருந்தது. தன் எஜமானனான கமக்காரரின் கைகள்தான்! எஜமானனுடைய குரல் இரக்கத்தினால் குழைந்து இருந்தது.

“அட சீ! இந்த கிழட்டு வயதிலும் கூட உனக்கு பொம்பிளை ஆசை விடவில்லையே. வீணாகச் சண்டை பிடிச்சு உன் கண்களைக் கெடுத்து விட்டாயே. நீ தான் என்ன செய்வாய், பாவம்! அவள் கொழுத்த குமரி — தூ!”

ஓலிவர் ருவிஸ்ட்

ஏ. ரி. பொன்னுத்துரை B. A.

பணத்தைப் பெற்றுக் கொண்டபின் திருமதி பம் பிள் பல இரகசிய விஷயங்களையும் முக்கியமாக அந்த வயது முதிர்ந்த சலி என்னும் நேர்ஸ் பற்றியும் கூறுகிறாள். அவள் தன்னிடமுள்ள ஒரு தோல் பையை கொடுக்கிறாள். அதற்குள் ஒரு பவுணல் செய்த மோதிரம், இரண்டு சுருள் மயிரும் பொன்னாலாய் பெட்டியும் இருந்தன. இவைகளை மொங்ஸ் இடம் அவள் கொடுத்தாள். மொங்ஸ் அந்தப் பெட்டியை நீரோடை ஒன்றினுள் போடுகிறான். பின்னர் மொங்ஸ் இருவரையும் கலைத்து விடுகிறான். பயந்திருந்த அவர்கள் வெளியேறியதும் நிம்மதியடைகிறார்கள்.

இதற்கிடையில் சைக்க் நோய் வாய்ப்பு கிருள் அவளைக் காண யூக்கிழவன் செல்கிறான். வறுமையுடன் போராடும் சைக்க்பணம் கேட்கிறான். கொடுப்பதற்கு முதலில் பின் அடித்த யூதன் நாள்சி மூலம் அனுப்புவதாகக் கூறுகிறான். யூதனிடம் பணம் பெற்று வந்த நாள்சி யூதனின் வீட்டில் மொங்ஸ் இருந்ததை அவதானிக்காது இருக்கவில்லை.

நாள்சி கொண்டு வந்த பணத்தை செலவு செய்து உண்பதிலும் குடிப்பதிலும் காலத்தைக் கழிக்கிறான்

சைக்: அமைதியுடன் இருந்த நாள்சியின் முகம் இரவு வேலை வந்ததும் வெழுறுகிறது; கண்கள் பெரும் சவாலையைக் கக்குகிறது.

“பிணம் ஒன்று உயிர் பெற்ற மாதிரி காண்படுகிறது. அப்படி என்னதான் நடந்து விட்டது” சத்தமிடுகிறான் சைக்.

“அப்படியொன்றுமில்லை” சமாளிக்கிறான் நாள்சி. “நீ கூறுவதுதான் என்ன? ஏன் ஒரே யோசனையில் ஆழ்ந்துவிட்டாய்.”

நடுங்கும் நாள்சியை பார்த்தபடி “உனக்கு நல்ல சுரம் ஏற்பட்டுவிட்டதா? எனக்கு அருகே வந்து உட்கார். நான் மாற்றிவிடுகிறேன். என்கிறான் சைக்.

அவனும் பணிகிறான். இருவரும் தலையணையில் தலையை வைத்தபடி படுக்கின்றனர். சைக் ஆழ்ந்த நித்திரையில் அமிழ்ந்திவிடுகிறான்.

“மருந்து வேலை செய்யத்தொடங்கிவிட்டது. நேரமும் போய்விட்டது. போல் தெரிகிறதே” இந்த முறுமுணுப்புடன் நாள்சி படுக்கையைவிட்டு எழுகிறான். ஒருமுறை சைக்கின் இதழ்களைச் சுவைத்து விட்டு சத்தம் எதுவுமின்றி அந்த வீட்டைவிட்டு செல்கிறான். இரவு பத்து மணியளவில் லண்டன் நகரத்து மேற்கு அந்தத்தில் அமைந்த அழகான வீதியில் கால் வைக்கிறான்; ஒரு மண்டபத்துள் புகுந்து மிஸ் மைலி

ரேசைக் காணவிரும்புவதாக ஒரு இளம் பெண்ணுக்குக் கூறுகிறார். பவலித்தட்டங்கல்களின் பின் அவளை ஒருவன் மேல்வீட்டுக்கு அழைத்துச் செல்கிறான். நடுக்கத்துடன் காணப்பட்ட நான்சியை ஒரு சிறு அறையில் அமரச் செய்தான். மெல்லிய காலடி ஒசையை அவள் கேட்கிறார். அங்குவந்த இளநங்கை தன்னை நான்கி காண விழைந்த காரணத்தை அறிய விரும்புகிறார். கண்ணீர் சிந்திய முகத்துடன் மிஸ் மைலி ரேசை பார்த்து அவளது பண்பை பலபடப் புகழ்கிறார்.

“எனது வாழ்வையும் இன்னும் பலரது வாழ்வையும் உனது கையில் ஒப்படைக்கிறேன் அம்மா. திரும்பவும் ஏலிவரை அந்த, யூதக்கிழவனிடம் இழுத்துச் சென்ற பாதகி நான்தான்மா” என்று கதறுகிறார். “நீயா அனைத்துச் செய்தாய்” வியக்கிறார் ரேஸ். “நான்தான்மா அந்த கொடிய கல்வர்கள் மத்தியில் வரமும் ஏழைப்பெண்”

“என்ன அநியாயம் இது” ரேசின் வார்த்தைகள் இவை. “என்னைப் போல் குழந்தைப் பருவம் முதல் குளிரிலும், பசியிலும், குடியர்கள் மத்தியிலும் வாழும் நிர்ப்பந்தத்தை நீங்கள் அடையவில்லையம்மா”

“உனக்காகப் பரிதாபப் படுகிறேன்” என்கிறார் ரேஸ் பரிதாபமான குரலில்.

“நான் ஒற்றுக்கேட்ட விஷயத்தை இப்போ உங்களுக்கு கூறுவதற்காக இங்கே நிற்கிறேன் என்பதை

அவர்கள் அறிவார்களேயானால் அவர்கள் என்னை நிச்சயமாக கொலை செய்வார்கள். உங்களுக்கு மொங்ஸ் என்பவரைத் தெரியுமா?”

நான்சியின் வினாவுக்கு இல்லை என்று பதில் கூறுகிறார் ரேஸ். மொங்ஸ் பற்றிய பரங்கைகளை ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் கூறுகிறார் நான்சி. ஒலிவரைத் திரும்பப் பிடித்து திருடனாக்கினால் பணம் தருவதாக யூதக்கிழவனுக்கு கூறியவன் மொங்ஸ் என்றும் ஒலிவர் மொங்ஸின் சகோதரனே என்றும் கூறுகிறார் நான்சி. மொங்ஸின் இந்தப் போக்கிற்கு காரணம்தான் என்ன வென ரேஸ் வினாவு அதைத் தன்னாலும் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை என்று கூறுகிறார் நான்சி.

“நேற்று இரவு கூட மொங்ஸ் யூதக்கிழவனைச் சந்தித்தான். அந்த பையனின் அடையாளத்தை நிரூபிக்கும் பொருட்கள் அந்த ஆற்றின் அடியில் கிடக்கின்றன. அவற்றை அவனின் தாயிடம் பெற்ற பெண் சவக்குழியில் நெளிகிறாள்”

“இது எல்லாம் என்ன?” என்று குறுக்கிடுகிறார் ரேஸ். மொங்ஸ் அவனது இனைய சகோதரனாகிய ஒலிவருக்கு என்ன கெடுதியையும் செய்யலாம் என்றும் நான்சி கூறுகிறார்.

“நான் இதற்கு என்ன செய்யலாம். ஒலிவரை நாம் எப்படி தப்பவைக்கலாம்?” ஆவலுடன் வினாவுகிறார் ரேஸ்.

54

“உம்மை முறையாக வழி நடத்தக் கூடிய ஒரு கண்ணியமான கனவானின் புத்தி மதியை கேட்பது தான் தக்கவழி.” என்கிறார் நான்சி.

“தேவையானபோது உம்மை எங்கே சந்திப்பது?”
 “ஒவ்வொரு ரூயிறும் இரவு பதினொரு மணிக்கும் நடுச்சாமத்திற்கும் இடையில் வண்டன் பாலத்தில் என்னைச் சந்திக்கலாம். இந்த இரகசியத்தை வெளி விடாதே”

விம்மிவிம்மி அழுதபடி இவ்வார்த்தைகளைப் பேசிய அந்த சோகமே உருவான உருவம் திரும்புகிறது. அன்றிரவு அவளுக்கு என்னென்ன இம்மைகள் உற்படப் போகிறதோ! கதிரையில் புதைந்து கிடக்கும் ரேஸ் பலவீத சிந்தனைகளை மீட்கிறார்.

நீன்சியை சந்தித்த அடுத்த நாட்கால ரேஸ் செய்வதறியாது கவலையுற்றிருந்தாள். அப்போ ஓர் மிகவும் அதிர்ச்சியாக ஓடிவருகிறார். மிஸ்டர் பிறவுன் லோ ஒரு வண்டியைவிட்டு இறங்கியதைக் கண்டதாகவும் அவரது விலாசத்தை வைத்திருப்பதாகவும் கூறுகிறார். இருவரும் பிறவுன் லோவை காண்பதற்காக ஒரு வண்டியில் விரைகின்றனர். பிறவுன் லோவின் வீட்டை அடைந்ததும் ஒலிவரை வண்டியிலேயே இருக்கச் செய்துவிட்டு ரேஸ் தன்னந்தனியாக செல்கிறார் மதி நுட்பமாக சம்பாஷித்து ஒலிவரைப் பற்றிய அவரது தப்பிப்பிராயத்தைத் துடைக்கிறார். அங்

கிருந்து திரு கிறிம்ஸ்கின் நடைமுறை ஒருவிதமாக காட்சியளிக்கிறது. ஒலிவர் வந்த செய்தியை கூறியதும் பிறவுன் லோ சந்தோஷத்துடன் வெளியே செல்கிறார். அவ்வேளையே ரேஸ் திரு. கிறிம்ஸ்கின் கொஞ்சியபடி அங்கே ஓர் நல்ல பெண் என்றும் தான் ஒரு பாட்டர் போன்றவன்தானே என்றும் கூறுகிறார். ஒலிவர் உள்ளே அழைக்கப்பட்ட போது திருமது பிறவுன் லோ, பெப்ளின் அனைவருமே ஆனந்தமடைகின்றனர். திருமதி பெட்வினுடன் சம்பாஷிக்க ஒலிவரை வீட்டு விட்டு, தான் ரேசுடன் தனியறையில் கதைக்கிறார். நானேசியை சந்தித்து முதல் முழு விஷயங்களையும் பிறவுன் லோ, வக்குக் கூறுகிறார் ரேஸ். அவர் உதவிபுரிவதாக உறுதி கூறுகிறார். பின்னர் ரேசும் ஒலிவரும் வீட்டுக்கு திரும்புகின்றனர்.

இதற்கிடையில், டொக்கின்ஸ் பிற்பொக்கற் திருட்டில் ஈடுபட்டமைக்காக பொலிஸ் காரரால் குற்றம் சாட்டப்பட்டு நீதிமன்றத்தில் நிறுத்தப்படுகிறார். விசாரணையைப் பார்த்துவரும்படியுக்கிழவன் ஒரு பையனை அனுப்புகிறார். தனது உரிமை பற்றி டொக்கின்ஸ் உக்கிரமாக வாதிடுகிறார். நீதிபதியையே பயமுறுத்துகிறார். சிறை செல்வதே டொக்கின்ஸின் முடிவாகிறது.

ஒரு ரூயிற்றுக் கிழமை இரவு நான்சி வெளியே செல்ல எத்தனித்தபோது சைக் அவளை இம்சைப் படுத்தித்தடுக்கிறார். இரவு பன்னீரண்டு மணிக்கு யூக்கிழவனைச் சந்திக்கச் செல்லும்போது தான் நான்சி தனிமேல் விடப்படுகிறார். நான்சியின் புதியபோக்கைப்

நித்திரையில் இருந்த ஒற்றனை நடந்த அனைத்தையும் கூறும்படி பணிக்கிறான். ரேசுக்கும் ஒரு கனவானும் நான்சி பாலத்தடியில் கூறியதை ஒன்றும் விடாது சொன்னதுதான் தாமதம் சைக் குழும் எரிமலை யாகினான்; வீட்டுக்கு ஓடுகிறான். நித்திரையாய் இருந்த நான்கியை எழுப்பி நடு அறைக்கு இழுக்கிறான். பயத்தினால் மன்றாடுகிறான். பிஸ்ரவால் அவளது முகத்துக்கு அடிக்கிறான். இரத்தம் பாய்கிறது மன்னிக்கும்படி மன்றாடியும் விட்டானா! பெரிய ஒரு தடியால் தலையில் அடித்து அவளைக் கொன்று ஒழிக்கிறான். (தொடரும்)

“நீ என்னை ஏற்க மறுத்தால், நான் சாவேன் என்றான் காதலன்.

அவள் மறுத்தாள்.

உண்மையில் அவன் இறந்துபோனான், தனது எண்பதாவது வயதில்.

- கமலா

முக்காலாய் காலும்

மனைவி : ஆண்களில் முக்கால் வாசிப்பேர் படுமுட்டாளர்கள்.

கணவன் : ஓம்... மிகுதி கால் வாசிப்பேர் பிரமச்சாரிகள்

பற்றி சைக் யூதக்கிழவனுக்குக் கூறுகிறான். அவர் யாராவது புதிய நண்பனை பெற்றிருக்கலாம் என்றும் அளவது நடமாட்டத்தில் கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்றும் எண்ணுகிறான் கிழவன், அடுத்த நான்கி லண்டன் பாலத்துக்குப் போகிறான். ஆனால் யூதனின் ஒற்றன் பின் தொடர்கிறான் என்பதை இவள் அறிந்தால்தானே! அவ்விடத்துக்கு ரேஸ் ஒரு புதிய கனவானுடன் வருகிறான். சென்ற ரூபியீடு தான் வரமுடியாதற்கு காரணம் சைக்கின் தலைமே தான்று கூறுகிறான் நான்சி. மொங்கின் இரகசியத்தை எப்படியாவதுபெறவேண்டும்எனத்திட்டமிடுகின்றனர்.

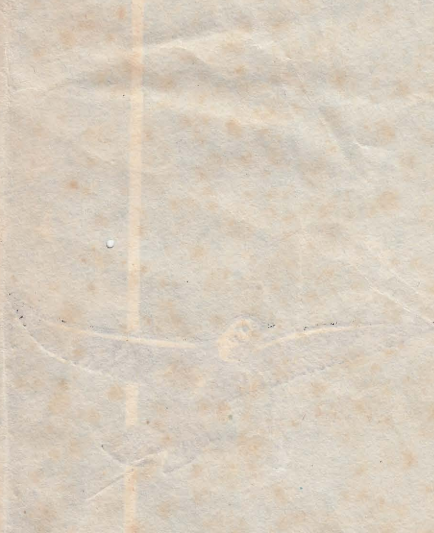
மொங்கின் இருப்பிடம், அவளது நடமாட்டம் பற்றிய வீளக்கங்களை எல்லாம் கூறியபின் அனது தோற்றம் நிறம் பற்றி விவரித்து அவளது கழுத்தில் என்று நான்சி இழுத்ததும், அங்குவந்த கரவான் அவன் கழுத்தில் ஒரு சிவப்பு அடையாளம் இருப்பதாகக் கூறிமுடிக்கிறான். நான்கிசெய்த உதவிக்காக அவளைக் காப்பாற்றுவதாக உறுதி கூறுகிறான் அந்த கனவான். தனது வாழ்வை மாற்றியமைக்க முடியா தென்பதை உணர்ந்த நான்சி தன்னை திருப்பவும் சைக்கிடம் போகவிடும்படி கேட்கின்றான். இதன் பின் இருவரும் செல்கின்றனர்

நான்கியும் துக்கத்துடன் தெருவை நோக்கிச் செல்கிறான். ஒட்டுக் கேட்ட உருவம் வாயு வேகமாக அந்த யூதக்கிழவன் இருக்கும் இடத்துக்கு வீசுகிறது.

நீர்ன்சியின் போக்கில் சந்தேகம் கொண்ட யூதக்கிழவன் உள்ளம் குமுறுகிறது. சைக் வந்ததும் அவர

11

சிவமகிமன்
இமகுமரன்

சென்னை
சென்னை

இமைக்கின் இறகுகள்

செம்பியன் செல்வன்

விலை : ரூ. 2/5